

Giới thiệu Gái Xấu Công Sở

Gái Xấu Công Sở là truyện tình tuổi teen của tác giả Võ Anh Thơ mở ra những câu đầu đầy tâm đắc. Trên đời này, những gì diễn ra quá tốt đẹp thì thường chứa đựng cạm bẫy”, đây chính là bài học đắt giá về tình yêu đầu tiên của tôi...

Phạm Nguyễn – một cô gái không xinh đẹp, mang cái tên kỳ lạ được ghép bởi họ cha và họ mẹ, tốt nghiệp ra trường và sau khi bị bảy công ty từ chối nhận việc thì sau cùng may mắn được trúng tuyển vào công ty Bình Tân, làm nhân viên kinh doanh. Vào đây rồi, cô mới biết thế nào là sự phân biệt đối xử giữa gái xấu và gái đẹp. Cô thường tự ví von mình là “con mọi rợ xấu xí”. Trong khi “con vịt xấu xí” Phạm Nguyễn bị các đồng nghiệp nam khác xem thường thì duy nhất một người đối xử dịu dàng với cô, hotboy phòng Marketing – Đình Huy. Ngoài ra, còn có chị đồng nghiệp xinh đẹp Huỳnh Trân, luôn động viên giúp đỡ cô. Cùng lúc, Phạm Nguyễn “đụng độ” Trưởng phòng kinh doanh – Lâm Đạt. Với anh chàng này, cô chỉ dùng hai từ duy nhất miêu tả thôi, là “đáng sợ”. Sếp “Ma Vương” lúc nào cũng khiến cô vã mồ hôi hột trong giờ làm việc vì lo lắng.

Mọi chuyện thay đổi khi Đình Huy ngỏ lời yêu với Phạm Nguyễn. Đó quả là điều hạnh phúc... Thế nhưng, đây có phải là sự thật? Bắt đầu xảy ra những chuyện kỳ lạ... Để rồi sau cùng, cô bàng hoàng phát hiện một sự thật đáng sau mọi chuyện, cùng kế hoạch không gì hoàn mỹ hơn. Song song đó, Lâm Đạt từ chức. Và cô cũng rời khỏi công ty Bình Tân, mang theo vết thương lòng đầu đời.

Đến ba năm sau, Phạm Nguyễn và Lâm Đạt hội ngộ ở công ty Minh An, trực thuộc tổng công ty danh tiếng Việt Á. Họ gặp lại sau những biến đổi của cuộc đời, ngay cả địa vị cũng khác trước. Tiếp, Đình Huy xuất hiện với vai trò là giám đốc mới của Minh An, đồng thời là con rể của phó tổng. Anh, một lần nữa, tìm cách tiếp cận Phạm Nguyễn.

*Tác phẩm này dành tặng cho mọi phụ nữ, xấu xí lẫn xinh đẹp.

Cùng đọc truyện nhé các bạn gái của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ngày Đầu Đi Làm

Bình Tân, công ty chuyên kinh doanh các mặt hàng gia dụng, có điều kiện làm việc tốt. Từ lúc công ty thành lập đến nay cũng đã được năm năm. Những năm gần đây, Bình Tân còn mở rộng ra thêm mặt hàng buôn bán về sản phẩm công nghệ. Có được một chân làm việc ở đây là điều may mắn. Chính vì vậy, công ty vừa đăng tin tuyển dụng nhân viên kinh doanh thì lập tức có hàng trăm người đến xin ứng tuyển. Trưởng phòng nhân sự nhìn qua tập hồ sơ xin việc của tôi, nữ sinh viên mới tốt nghiệp ra trường, khá lâu. Với cái tên Phạm Nguyễn, tôi biết là nó rất lạ và gây chút ấn tượng với người khác. Vài phút sau, anh ta hạ tờ giấy xuống, bấy giờ mới ngược nhìn tôi. Ban nãy khi anh ta xem bảng lý lịch của tôi, nét mặt hài lòng bao nhiêu thì bây giờ trông nó có vẻ thất vọng bấy nhiêu. Tôi biết rõ lý do tại sao vì cái này giống hệt mấy lần trước tôi đi xin việc. Tôi - một cô gái có “nhan sắc” dưới mức bình thường một tẹo, chiều cao chưa tới 1 mét 60. Vốn, tôi là người có điểm bài Test online khá cao nên được mời đến đây phỏng vấn. Trình độ cũng như bằng cấp thì rất đạt, duy có một thứ khiến tôi lo lắng lúc đến đây chính là “cái bản mặt này”. Nhân viên kinh doanh đòi hỏi phải có ngoại hình khá, đặc biệt là nữ, bởi phần lớn họ sẽ gặp gỡ khách hàng trao đổi về việc mua bán. Nếu đó một cô gái đẹp, tất nhiên việc trao đổi sẽ thuận lợi, còn ngược lại thì sẽ gặp chút khó khăn.

Trưởng phòng nhân sự cứ nhìn chằm chằm, tôi dù rất sốt ruột, vẫn hỏi từ tốn:

- Có vấn đề gì không ổn trong hồ sơ xin việc của em ạ?

Vị trưởng phòng trẻ liền lên tiếng nhưng không phải trả lời tôi mà là hỏi một câu hỏi khác:

- Em cao bao nhiêu?

- Dạ, 1 mét 60.

Tức thì, anh buông câu bông đùa:

- Không thông minh còn có thể đào tạo, chứ chân ngắn thì khó kéo dài lắm.

Hiểu anh ta có ý châm chọc mình, nên tuy bề ngoài cười cười kiểu như hòa theo lời nói đùa đó nhưng kỳ thực lòng tôi không ngừng rửa xả. Tôi thách anh biến một đứa ngu si trở nên thông minh đấy! Lúc đi học, tôi thấy thầy cô vô cùng mệt mỏi với mấy đứa chậm hiểu rồi, nói như anh thì công việc giảng dạy sướng lắm nhì? Còn chân ngắn mà muốn dài thì dễ ợt! Ngoài kia hàng tá đứa đi kéo chân đó thôi. Không thì tôi mang giày cao 10 phân thành 1 mét 70 là xong chứ gì! Nói thấy ghét! Dẫu là người thẳng tính, nhưng tôi biết rõ bản thân phải giữ im lặng. Nếu tôi nói những lời lẽ này ra thì có nghĩa là chấp nhận việc bị đá đít ra khỏi công ty ngay tức khắc. Tôi không muốn bị từ chối lần nữa sau khi đã xin việc cả thầy bầy nơi.

- Rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu buổi phỏng vấn.

Tôi thầm cảm ơn vì tay trưởng phòng này cũng bắt đầu công việc cần thiết và ngừng cái trò soi mói lại. Tôi ngồi ngay ngắn, lắng nghe câu hỏi. Buổi phỏng vấn kéo dài một tiếng thì kết thúc. Anh ta nhìn tôi, bảo:

- Những câu trả lời của em rất tốt, giờ em có thể ra về, khoảng hai ngày sau anh sẽ gọi điện báo em biết kết quả. Cảm ơn em.

Quan sát anh ta xếp hồ sơ của mình lại, tôi định nói gì đó nhưng lại thôi. Thiết nghĩ, giờ có nói thêm điều gì cũng vậy. Thế là tôi đành chậm rãi đứng dậy, cúi đầu chào. Khi quay đi, mặt tôi nửa thất vọng nửa chán chường. Lúc bước ra đến cửa, tôi thấy ngay một cô gái khác cũng nộp đơn xin ứng tuyển, đi vào. Tôi sẽ không quá chú ý nếu người đó bình thường. Phải, đây là một cô gái xinh đẹp, tướng cao ráo, ăn mặc rất thời trang. Vừa thấy tôi, cô ấy mỉm cười chào rồi tiến nhanh đến bàn Trưởng phòng nhân sự. Rất nhanh, tôi nghe anh ta hỏi, nhẹ nhàng làm sao:

- Chào em, em tên gì?

- Chào anh, em tên Huỳnh Trân. Đây là hồ sơ xin ứng tuyển của em.

Chỉ cần trông nụ cười trên môi anh ta khi đón lấy hồ sơ là tôi đoán được hơn 90% cô gái tên Huỳnh Trân ấy sẽ được chọn. Đơn giản, gái đẹp lúc nào chả được ưu ái.

Dắt chiếc xe tay ga Attila ra khỏi công ty, tôi ngồi lên yên, rồ ga chạy vọt đi. Trên đường trở về nhà, tôi thờ dãi liên tục cho cái phận hẩm hiu của mình và nghĩ, nếu công ty Bình Tân từ chối thì phải làm gì đây. Tôi là cô gái kém nhan sắc nên xin việc làm khó khăn, nhất là lại xin vào vị trí nhân viên kinh doanh. Dù tốt nghiệp loại khá ngành Quản trị kinh doanh cộng thêm ngoại ngữ Anh, ấy vậy tôi cũng bị bảy công ty từ chối nhận vào làm. Vậy mới nói, gái xấu đi đâu cũng chịu thiệt thòi.

***

Dẫn xe vào trong sân, tôi bước vô nhà. Nhắc thấy mặt con gái út, mẹ tôi ngồi trên ghế sofa xem phim, liền quay qua hỏi ngay:

- Sao rồi hả con? Có được nhận không?

- Vẫn chưa biết ạ, phải chờ hai ngày nữa mới có kết quả.

Nghe giọng tôi ỉu xiu, chị hai Phạm Mỹ, trườn mặt lên khỏi thành ghế, bảo:

- Nhưng em cũng có thể đoán được mấy phần mình được nhận hay không chứ. Nhìn nét mặt người ta là biết thôi.

Bỏ giày xuống, tôi vác cái túi xách lên vai, đi ngang qua và nhặt giọng:

- Nếu chị nói em nhìn nét mặt người ta để đoán thì em nghĩ mình rớt rồi đấy!

Đúng lúc chị ba của tôi, Phạm Hương, vừa nhai khoai tây chiên vừa chăm chọc:

- Chị bảo rồi, mặt em khó xin việc lắm. Chỗ này có nguy cơ bị oạch cho xem.

Tôi chưa kịp đáp trả thì cha tôi từ trên lầu đi xuống, phàn nàn:

- Hương, sao lại nói em như vậy? Con Nguyễn chưa xin được việc là do thời điểm chưa tới thôi, liên quan gì mặt mũi. Con không lựa lời an ủi em thì thôi, còn nói lời khó nghe.

Trong nhà, cha thương tôi nhất và lúc nào cũng bênh vực tôi trước những lời chọc ghẹo của chị Hương. Mặc dù không có ác ý gì cả nhưng chị ấy cứ hay đem tôi ra trêu đùa. Mọi người trong gia đình đều yêu thương tôi chỉ là thỉnh thoảng họ lại nhìn gương mặt “xấu như ma lem” của tôi rồi thở ngán than dài thôi.

- Chị con miệng nói thế chứ chẳng nghĩ thế đâu. Về công việc, con cứ từ từ. Chỗ này không được thì còn chỗ khác, mới tốt nghiệp ra trường cũng khó tìm việc lắm con. Và lại công việc phải có cái duyên nữa.

Không muốn cha lo lắng, tôi gật đầu cười toe, sau đó chạy vù lên phòng... Tôi bước ra khỏi phòng tắm, cả người thom tho mát mẻ. Đúng là tắm xong, thoải mái thật. Ngồi xuống bàn trang điểm, tôi mở khăn trùm đầu ra, sấy tóc cho khô. Sấy xong, tôi đặt máy sấy lên trên bàn rồi chợt thấy bức hình gia đình. Chạm rãi cầm lên xem, tôi lướt mắt qua bốn gương mặt xinh đẹp của cha mẹ, hai chị và cuối cùng là gương mặt của chính mình. Thật kỳ lạ! Sao tôi lại không đẹp giống họ? Lúc mang thai đứa thứ ba, mẹ tôi đi siêu âm được báo là con trai vì vậy bà và cha tôi đã nghĩ ra một cái tên rất hay. Nào ngờ khi sinh lại là một đứa con gái, hẳn có trục trặc gì đó trong lúc siêu âm. Bất ngờ trước việc này, cha mẹ tôi đều lúng túng vì chưa nghĩ ra cái tên nào. Cuối cùng, cả hai đành ghép họ “Phạm” và họ “Nguyễn” lại, làm thành cái tên cho tôi. Khi được nghe kể, tôi có suy nghĩ mình là đứa trẻ không được trông đợi và cái tên Phạm Nguyễn nghe thật kỳ cục.

Sau đó, tôi càng nhận thấy mình “khác biệt” so với mọi người trong nhà. Cha mẹ tôi lúc trẻ nổi tiếng đẹp trai xinh gái, hai chị tôi thừa hưởng điều đó nên cũng là những đứa trẻ xinh xắn dễ thương vậy mà tôi thì lại xấu xí. Nhiều lần, tôi nghe hàng xóm đùa rằng: “Cái này gọi là cha mẹ tiên mà sinh con cứt”. Tôi chẳng khác nào con vịt xấu xí lạc giữa bầy thiên nga. Trong hoạt hình, con vịt xấu xí sau cùng cũng trở nên xinh đẹp, còn tôi làm gì có phần phước ấy. Đúng là đời chẳng như phim! Đặt bức hình trở về vị trí cũ, tôi thở mạnh một phát, không phải thể hiện sự chán chường mà là ngừng cái hành động chán

chương này lại. Hay đúng hơn tôi biết rõ rằng, có than thở thì mọi chuyện cũng chẳng khác đi. Đưa mắt nhìn tờ lịch để bàn, tôi hy vọng hai ngày nữa mình sẽ nhận được kết quả tốt từ công ty Bình Tân.

***

Quả nhiên lời cầu khẩn ứng nghiệm khi hôm nay tôi mặc áo sơ mi trắng với chiếc váy công sở màu xanh thật xinh và đang ở công ty Bình Tân, bắt đầu ngày làm việc đầu tiên. Điều này nghe có vẻ bất ngờ nhưng đây là sự thật sau khi tôi nhận được cuộc gọi từ phòng Nhân sự báo đã trúng tuyển.

- Vì công ty đang rất cần người nên em mới may mắn được chọn.

Tôi cảm giác câu nói đó mang hàm nghĩa, “nếu công ty không cần gấp nhân viên kinh doanh nữ thì cỡ em còn lâu mới trúng tuyển, vì vậy đây là một vinh dự cho em”. Quả thật rất là chớung tai! Trong lúc đi đến phòng kinh doanh, tôi có dịp quan sát không gian của công ty. Kiểu bài trí khá ổn, thoải mái, hơi giống Tây. Đặc biệt các phòng rộng rãi, tạo nên bầu không khí dễ chịu. Đi cùng tôi cũng có một cô nhân viên kinh doanh mới khác vừa trúng tuyển. Đây chẳng ai xa lạ, người tên Huỳnh Trần lần trước tôi đã gặp. Tôi vốn dĩ đoán trước được điều này. Một cô gái xinh đẹp, ăn mặc nhã nhặn quý phái đến xin việc thì khả năng được nhận rất cao.

Phòng kinh doanh có khoảng mười mấy người, nam nhiều hơn nữ và đó đúng là thảm họa. Một nơi “đương thịnh âm suy” như vậy, những cô gái xinh đẹp nhất định được nâng niu chiều chuộng, còn như tôi thì chỉ bốn từ thôi: đàn áp dã man! Thấy có người mới, cả phòng nhốn nháo cả lên, đặc biệt là mấy anh. Đầu tiên, tất cả đưa mắt nhìn tôi trước, nét hớn hở trên mặt họ mau chóng biến mất thay vào đây là cái lắc đầu bĩu môi kín đáo. Điều dễ đoán tiếp theo, mọi ánh mắt đều dồn về phía Huỳnh Trần, rồi mấy chục con người đó không dờn đi chỗ khác được nữa. Các anh lập tức xuyết xoa, khen cô đủ thứ. Tôi nhận ra mình trở thành vô hình mặc dù là người mới. Tệ hơn khi anh phó phòng nhìn tôi về chẵn chương, như thể cái đứa xấu xí này là điểm báo cho cả phòng Kinh doanh, nói câu nghe nhặt thềch:

- Chỗ làm việc của em đây.

Đó là chiếc bàn nằm gần trong góc phòng, tôi tạm gọi nó là nơi-tách-biệt-với-thể-giới-loài-người, nhưng kinh dị hơn khi vị trí này lại đối diện ngay bàn trưởng phòng. Lúc đi học, chẳng đứa học sinh nào muốn ngồi ở bàn trực diện với giáo viên bởi sẽ có nguy cơ bị hỏi bài. Và lúc đi làm cũng vậy, xét theo một khía cạnh, trưởng phòng cũng giống như giáo viên thôi, thế nên chuyện ngồi đối diện này quả thật cực hình. Tôi lăm lăm ngồi vào bàn, nơi mà mình sẽ gắn bó một thời gian dài đồng thời hình dung viễn cảnh chẳng mấy xán lạn sắp tới. Hết nhìn Huỳnh Trần được anh phó phòng tươi cười chỉ chỗ làm việc đến nhìn về phía bàn trưởng phòng, tôi hy vọng người sếp ấy sẽ tốt hơn một chút. Phải qua tuần sau tôi mới được ngắm “dung nhan” người đứng đầu phòng kinh doanh vì anh đã đi công tác. Giờ nghỉ trưa, vừa ngừng việc là các anh rời chỗ, xúm xít vây quanh Huỳnh Trần, hỏi cô đói chưa có muốn đi ăn cùng không. Còn lại chỉ mỗi tôi và mấy chị đang cau có bức bối trước viễn cảnh diễn ra. Đây được gọi là những cô gái bị bỏ rơi và không được đỏiai hoài. Đúng lúc, ở bên ngoài cửa phòng xuất hiện thêm mười mấy anh nữa. Công ty tuyển thêm người mới, nhất là nữ, thì hiển nhiên cánh mày râu từ các phòng đều đến lần la xem thử. Một anh thò đầu vào phòng, hỏi lớn:

- Phòng kinh doanh có hai em nữ mới hả? Xinh không?

Tôi tự nhủ, cái thằng hỏi câu đó vô duyên dễ sợ. Nhưng tôi không ngờ rằng, cái tên đáp lời còn vô duyên tàn bạo hơn:

- Một em cực xinh, còn một em hơi xấu.

Nhờ “lòng tốt” của thằng cha đó mà mọi người đã thấy tôi, đứa con gái mang tiếng là hơi xấu ấy, ngồi thù lù ngay chiếc bàn trong góc phòng. Vài anh chặc lưỡi lắc đầu, vài anh lơ đi chuyển hướng sang nơi khác hết như chẳng hề trông thấy tôi. Thật là chưa bao giờ tôi thấm thía câu nói của bà chị họ ngày lúc này: “Thứ kinh dị nhất trên đời chính là loại đàn ông vô duyên thôi!”. Không muốn chứng kiến thêm cảnh chớung tai gai mắt, tôi mau chóng đứng dậy, xuống căn tin ăn trưa. Lúc tôi đi đến cửa phòng, mấy anh liền né sang bên nhường đường cứ như tôi là bom B52 hay thứ gì đó rất khủng khiếp. Do bản thân bắt đầu thích nghi rồi nên tôi chẳng lấy làm gì lạ. Với một cô gái xấu xí, những việc làm từ đám đàn ông đã không còn gây sốc được nữa bởi trước đó họ đã trải qua quá trình “sốc đến học máu” rồi.

Đang bước đi trên dãy hành lang, tôi bất ngờ khi có ai quàng tay qua cánh tay mình, kéo giữ lại. Quay qua, tôi ngạc nhiên bởi thấy Huỳnh Trần.

- Chị em mình cùng đi ăn nha.

Tôi chau mày khó hiểu. Thứ nhất là về cách xưng hô của Huỳnh Trần, thứ hai là thái độ thân thiện quá mức như thế này.

- Nhìn vậy chứ chị lớn hơn em hai tuổi.

Câu giải thích đó khiến tôi càng thêm đau khổ với suy nghĩ: “Đã đẹp mà còn trẻ hơn tuổi. Ông trời quá ưu ái cho mấy đứa hồng nhan mà!”

- Sao chị không đi ăn với mấy anh kia? - Tôi hỏi, đôi lông mày nhướn nhướn, mắt hướng về mấy anh chàng lẻo đẻo đi phía sau.

- Chị thích đi cùng con gái hơn. Chị em mình đều là người mới cùng cánh ngộ nên dễ nói chuyện với nhau mà. - Dứt lời, Huỳnh Trần kéo tôi đi nhanh.

Có lẽ sau vụ ăn cơm trưa cùng Huỳnh Trần, tôi sẽ rút ra thêm một kinh nghiệm: đứa con gái xấu thì chớ đại dột đi bên cạnh đứa con gái đẹp. Gái đẹp luôn làm tâm điểm của mọi ánh nhìn vì vậy người đứng kế bên họ cũng bị chú ý. Tiếp theo, một cuộc so sánh sẽ được thiết lập. Và khi cái điều tàn ác đó xảy ra, gái xấu nhất định bị trù dập không thương tiếc. Chẳng hạn như bây giờ, từ lúc xếp hàng lấy cơm cho đến lúc đã ngồi vào bàn, bên tai tôi không ngừng nghe những câu bàn tán khó chịu.

- Cô kia đẹp ghê, còn cô bên cạnh xấu hoắc.

- Hai nhân viên mới ở phòng kinh doanh đó, một người đẹp, một người xấu.

- Nhìn họ ngồi cạnh nhau thấy chênh lệch rõ ràng.

Là thế đấy. Mấy đứa con gái đẹp nên biết ơn mấy đứa con gái xấu đi vì nhờ có “xấu” mà “đẹp” mới được xã hội công nhận, xem trọng đó. Tôi ăn cơm trong chán nản và bức bối. Huỳnh Trần thì vẻ như không quan tâm thiên hạ đang khen mình chẳng ngớt lời, vừa ăn vừa nói chuyện liên hồi với tôi. Còn những người xung quanh cứ nhìn chị ấy chăm chú, giống hệt ngắm nghía món hàng cao cấp đẹp đẽ. Về phần mình, thiết nghĩ tôi giống đồ khuyến mãi nằm bên cạnh món hàng cao cấp này. Mặc dù “nó” là khuyến mãi, ngắm không tốn tiền, ấy vậy vẫn chả có ma nào thèm nhìn. Trên đường trở về phòng, Huỳnh Trần tự dưng hỏi tôi:

- Em không thấy thoải mái khi đi với chị à?

Khẽ đảo mắt, tôi im lặng. Nếu tôi nói có thì hẳn chị sẽ buồn, nhưng nếu bảo không thì đó lại là lời nói dối. Không phải tôi ghét đi với Huỳnh Trần mà chính những thứ vây quanh chị mới làm tôi khó chịu. Mọi ánh nhìn, mọi lời khen... tất cả các điều ấy khiến tôi thấy phiền và hơi buồn. Dĩ nhiên rồi!

- Chắc em khó trả lời nhỉ? Chị rất tiếc về bữa trưa ban nãy, chị cũng khó chịu trước việc luôn bị nhìn chăm chăm. Được chú ý quá, thực sự chả thích thú gì đâu. Chị quý em, chẳng hiểu tại sao nữa, chỉ là cảm giác thôi nên chị muốn làm bạn với em. Nhưng nếu đi với chị mà làm em mất vui thì chị xin lỗi.

Tôi ngăn người trong thoáng chốc trước câu nói nhẹ nhàng từ Huỳnh Trần. Tôi bất ngờ về việc một cô gái xinh đẹp, mọi người đều vây quanh, lại có thể nói ra những lời chân thành đến thế. Chị xin lỗi tôi dẫu bản thân chẳng làm gì sai cả. Tôi nghĩ, mình đang nói chuyện với một người từ tế.

- Ừm, em cũng mong chúng ta sẽ trở thành bạn tốt của nhau. Còn về việc bị bàn tán, chắc một thời gian em sẽ quen thôi.

- Vậy em đồng ý làm bạn chị? Ôi, cảm ơn em, chị rất vui.

Huỳnh Trần nở nụ cười rạng rỡ, trông gương mặt thêm tươi tắn. Dù tự nhủ không nghĩ ngợi nhiều làm gì nhưng nhìn chị xinh đẹp như vậy, tôi phải than thở thầm trong bụng rằng: “Đẹp, trẻ, quý phái, lại còn dịu dàng. Ông trời ơi, tại sao đã sinh ra một cô gái như thế mà ông còn sinh ra cái đứa như con làm chi để chịu khổ?”

... Đôi giày cao gót tám phân kêu lộc cộc trên những bậc thang lát gạch, tôi đang bê một đồng hồ sơ cao gài qua mũi, bước từng bước chậm chạp. Ban nãy anh Quý phó phòng nhờ tôi mang đồng giấy tờ này xuống cho phòng Marketing, anh còn nói thêm vì mình đang bận nên mới nhờ vả. Không rõ anh bận đến đâu mà tôi chưa ra khỏi cửa phòng đã thấy anh xích ghế lại gần chỗ Huỳnh Trần lán la hỏi han, dĩ nhiên phạm vi câu hỏi chả liên quan gì đến công việc. Thế đấy, gái xấu chẳng những bị xem thường mà còn bị đày ải như mọi rợ. Đã vậy thêm cái xui ác chiến nữa, thang máy mất điện vì đang sửa chữa và cái đứa khốn khổ như tôi đành vác “núi giấy” đi xuống bằng cầu thang bộ, qua tận bốn tầng lầu. Gót giày nhỏ đi trên gạch trơn, đồng hồ sơ cao ngất nặng trĩu trên hai bàn tay mỗi nhừ, nhiều đó đủ hiểu tôi vất vả đến đường nào. Mà ông trời ghét tôi lắm hay sao khi cho tôi gặp cái xui thứ ba. Lúc xuống tầng bốn, chân tôi bước hụt trên bậc thang cuối cùng. Tôi nghĩ thế là tiêu, sẽ có màn ngã úp mặt độc địa đây. Tuy nhiên, vào khoảnh khắc cứ ngỡ mọi thứ sắp chấm hết thì bất ngờ thay, vận may quay lại mỉm cười với tôi. Đúng lúc vô tình có người đi ngang qua và đã tốt bụng đỡ lấy tôi cùng đồng hồ sơ sắp đổ rầm. Sau khi hoàn hồn lại, tôi mới phát hiện vị ân nhân đó là một chàng trai ngoài hai lăm, tướng cao và trông khá điển trai. Tôi đã tưởng mình nhìn lầm bởi cái chuyện này vô lí hết sức. Một anh chàng trẻ đẹp, đã thế còn tốt bụng, mà tôi lại có phần phước được ngã vào vòng tay anh ư? Nghe cứ như mơ ấy! Nhưng rất nhanh, tôi biết đây là sự thật khi giọng anh cất lên rõ ràng: “Em không sao chứ?”

Được trai đẹp ra tay giúp đỡ, lại còn nghe gọi bằng “em” ngọt xớt, tôi thấy ngất ngây con gà tây! Dù rất muốn giữ nguyên tư thế ôm eo này thêm chút nữa nhưng tôi đành phải rời khỏi vòng tay anh, gật đầu và nói cảm ơn. Anh mỉm cười, tiện tay sửa chồng hồ sơ trên tay tôi ngay ngắn lại.

- Em mang nhiều như vậy đến phòng nào thế?

- Dạ, là phòng Marketing.

- Vậy à? Anh là nhân viên Marketing đây, anh đang trên đường trở về phòng, em cứ đưa anh cũng được.

Cảm tạ trời phật, may ghê! Tôi mau chóng chuyển giao đồng “núi giấy” cho anh. Ban nãy trông tôi vất vả bao nhiêu thì giờ trông anh bê nó lại dễ dàng bấy nhiêu. Lát sau, anh hơi xoay người qua, nhìn tôi hỏi tiếp:

- Em là nhân viên ở phòng nào vậy, anh thấy mặt hơi lạ.

Chẳng hiểu sao ánh mắt anh khiến tôi hơi hồi hộp, cũng có chút căng thẳng, chỉ là lo thái độ lịch thiệp của anh sẽ thay đổi khi thấy một cô gái xấu xí như tôi. Với tâm trạng thấp thỏm, tôi trả lời ngập ngừng:

- Em là nhân viên mới phòng Kinh doanh, hôm nay đi làm ngày đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đình Huy, sinh Vật Lạ Quý Hiếm

Anh “À!” một tiếng nhẹ tênh và vẻ như sự thân thiện vẫn còn. Tôi biết ơn vì điều đó. Hắn, đang đứng trước mặt tôi là một chàng trai đúng nghĩa. Chị Hương hay nói, đàn ông “chất” thì sẽ không giật mình trước cô gái xấu xí.

- Anh tên Đình Huy, còn em?
- Em tên Phạm Nguyễn, cái tên hơi kỳ một chút.
- Anh nghĩ nó hơi lạ thôi, chứ không đến nỗi kỳ cục đâu. Sáng, anh cũng có nghe bên phòng Kinh doanh có hai nữ nhân viên mới vào làm.
- Vâng, là em và chị Huỳnh Trân.
- Huỳnh Trân? - Đình Huy chau mày, biểu hiện khác lạ xuất hiện trên mặt.
- Anh quen chị ấy à?
- Anh chỉ cảm giác cái tên hơi quen, chứ chưa gặp mặt cô ấy.
- Nếu anh gặp chị ấy thì nhất định sẽ thích cho xem, chị ấy rất xinh đẹp.

Tôi không hiểu sao mình lại nói một câu ngớ ngẩn đến vậy. Dù thế, tôi nghĩ mình nói đúng. Có chàng trai nào lại không thích cô gái như Huỳnh Trân. Chợt, tôi thấy Đình Huy nhìn mình chăm chú, như thể chẳng hề đồng tình trước điều tôi vừa nói.

- Con gái đẹp, chưa chắc là điều tốt đối với tất cả đàn ông.

Sốc lẫn kinh ngạc, đó là hai từ miêu tả đúng tâm trạng tôi lúc này. Tôi có nghe lầm chẳng? Lần đầu tiên có một chàng trai đứng trước mặt tôi phủ nhận hoàn toàn về tầm ảnh hưởng của gái đẹp lên tất cả mọi người đàn ông. Cảm tưởng rằng, Đình Huy chẳng bận tâm gì về sự xinh đẹp của Huỳnh Trân, điều khiến cho mấy anh ở các phòng suốt từ sáng đến chiều cứ sốt vó cả lên. Ôi cha mẹ ơi, cái chuyện này đúng là chấn động! Một thằng không mê gái đẹp thì lạ lắm chứ!

- À, anh phải về phòng đây, còn vài việc phải làm cho xong.
- Dạ, vậy em không làm phiền anh nữa. Cảm ơn anh khi này đã giúp em.
- Đồng nghiệp với nhau cả thôi. Nếu có gì cần giúp đỡ, em cứ nói với anh. Tuy khác phòng nhưng Kinh doanh và Marketing liên thông với nhau.

Tôi dõi theo bóng dáng Đình Huy, lòng vẫn còn mang những suy nghĩ khác lạ. Có lẽ con trai tốt trên đời này vẫn chưa bị “tuyệt chủng”.

***

Tôi về đến nhà lúc 5 giờ 30, tiệm hoành thánh của gia đình cũng đã mở. Khách ngồi gần kín hết bàn. Nhắc thấy tôi, mẹ cười hỏi:

- Ngày đầu đi làm tốt chứ con gái?
- Dạ, cũng bình thường ạ. Con lên lầu tắm rửa xong sẽ xuống phụ ngay.
- Thôi, con làm cả ngày mệt rồi, cứ nghỉ đi.
- Không sao ạ, khách đông mà, có con vào phụ sẽ đỡ hơn chứ.

Nói xong, tôi chạy vào nhà, phi thẳng lên lầu. Thực ra thì tôi thích công việc mua bán thế này. So với chuyện ngồi một chỗ, làm việc với hồ sơ giấy tờ, mấy vi tính, gọi điện cho khách hàng thì chuyện làm thức ăn, bung tô, nói chuyện vui vẻ với khách lại tốt hơn. Giống như, tôi thích những cuộc tiếp xúc thẳng thắn với nhau. Và việc buôn bán của gia đình giúp tôi khá nhiều về mặt kỹ năng. Thay đồ xong, tôi xuống dưới nhà, mặc tạp dề vào. Mẹ đưa hai tô hoành thánh để tôi mang cho khách. Trong lúc bung bê, chị Hương vẫn tranh thủ hỏi tôi về buổi đi làm đầu tiên. Tôi chán nản kể sơ lược lại những chuyện đã diễn ra vào ngày hôm nay.

- Thế là tiêu em rồi Nguyễn ạ, cùng vào với em là một cô xinh đẹp chân dài tới nách. - Nói đùa nhưng mặt chị Hương nghiêm túc để sợ.
- Gì mà phải lo, em vô công ty làm việc chứ có phải làm vợ người ta đâu.
- Chị cá rằng em biết rất rõ mình sẽ bị đàn áp, chèn ép ra sao ở một môi trường có một cô nàng xinh đẹp cùng đám đàn ông mê cô ta.

Tôi phì cười trước những cụm từ “trần trụi” của bà chị “đẹp mà ác”. Chị không cần nhắc, đó là điều tôi đoán ra từ lâu rồi. Ngày hôm nay chỉ mới là màn mở đầu cho một cuộc “trường kỳ kháng chiến” gian khổ sắp tới của Phạm Nguyễn tôi. Tự dưng nhớ đến Đình Huy, tôi liền kể cho chị ấy nghe.

- Ô men, em thực sự đã gặp một anh chàng như thế sao? - Thành linh chị Mỹ đứng phía sau chen vào làm tôi giật mình.

- Chị đứng đây từ khi nào vậy?

- Lúc em kể về người tên Đinh Huy. Này nhé, đó là chàng trai hiếm gặp đấy.

Tôi chưa kịp lên tiếng thì chị Hương đã bảo, về nghỉ ngơi hơn là hưởng ứng:

- Cũng chưa chắc. Thử hỏi có trai nào lại không mê gái đẹp?

- Em đừng có nghĩ trai nào cũng như nhau.

Tôi chặc lưỡi, hai bà chị của tôi hể mà bàn luận điều gì thì thế nào cũng dẫn đến tranh cãi. Họ khác nhau rất nhiều, về tính cách, lối sống, cả suy nghĩ. Chị Mỹ thuộc dạng con gái truyền thống, dịu dàng, không chấp nhận việc quan hệ trước hôn nhân. Chị đã ly hôn và có một đứa con gái hai tuổi. Chị không đi làm mà ở nhà phụ bán hoành thánh với cha mẹ tôi. Còn chị Hương lại là con gái thuộc về hiện đại, phóng khoáng, có phần nổi loạn. Chị không đặt nặng vấn đề quan hệ trước hôn nhân, chỉ cần hai bên yêu nhau là được. Hiện, chị vẫn đang tiếp tục học thêm tiếng Anh với mong muốn làm thông dịch viên. Chị đã có bạn trai. Chính sự trái ngược quá lớn giữa hai người khiến cha mẹ nhiều phen đau đầu.

- Em nghĩ thế nào hả Nguyễn? - Chị Hương đột ngột ngừng tranh cãi, hỏi tôi.

- Em mới gặp Đinh Huy lần đầu, lại đâu phải có mối quan hệ đặc biệt gì nên vấn đề này không cần làm quá lên như vậy.

- Cũng đúng. Và lại, con người đâu có dễ phán đoán chỉ qua một lần gặp mặt. Muốn biết anh chàng này tốt hay không còn phải chờ một thời gian nữa.

Trước lời chị Mỹ, tôi cười trừ và nghĩ, đúng là cần chờ xem thử vài ngày tới đã.

***

Sáng nay tôi vẫn đi làm như mọi khi và vấn đề này sẽ không có gì để nói nếu trời không mưa. Khi tôi vừa dắt xe vào bãi đỗ thì mưa cái ào, đáng lý ông trời nên để tôi vào trong công ty rồi hẵng mưa chứ. Cái xui tiếp theo, tôi chẳng mang theo áo mưa hay dù gì hết, mà từ bãi xe phải chạy thêm mấy trăm mét nữa mới vào được công ty. Với màn mưa xối xả hiện tại, nếu làm vậy thì tôi chắc chắn sẽ ướt như chuột lột. Thở dài thườn thượt, tôi chán nản vô cùng. Đưa mắt nhìn quanh, bãi đỗ xe vắng hoe, chẳng có lấy một ai để tôi có thể đi nhờ ô. Cùng lúc, tôi nghe giọng Huỳnh Trần vang lên ngay bên cạnh, đầy than thở:

- Xui quá, vừa vào đây thì trời mưa.

Tôi liền quay qua, chị nhìn tôi cười tươi:

- Chị em mình chung cảnh ngộ ha, sáng đi vội quá chị quên mang áo mưa.

- Em cũng vậy, kiểu này thế nào bọn mình cũng vào trễ.

- Ủ, chắc phải năn nỉ anh Quý châm chước cho qua.

Tự dưng tôi nghĩ, có Huỳnh Trần đi trễ cùng cũng may. Chỉ ít, tôi không phải “đơn thương độc mã” và may mắn tiếp theo, cô gái xinh đẹp như chị ấy mà năn nỉ thì cơ may anh Quý bỏ qua tội đi trễ của cả hai là rất cao. Gái đẹp làm gì cũng có lợi hết! Nhưng rồi tôi lại mang suy nghĩ khác, biết đâu anh Quý châm chước cho Huỳnh Trần, còn tôi thì không. Có thể lắm chứ, gái xấu mà, bao giờ chả bị thua thiệt. Người ta hay nói, chuyện đời không đúng với những suy diễn của mình, dù có tưởng tượng bao nhiêu tình huống thì cuối cùng vẫn lọt vô tình huống oái ăm nhất. Chẳng hạn như bây giờ, bỗng nhiên ở đâu xuất hiện một anh chàng làm cùng phòng, đã vậy còn có mang theo dù. Dầu tôi đứng sát bên Huỳnh Trần, ấy vậy anh ta chỉ nhìn chị ấy hỏi rằng:

- Sao em lại đứng đây?

- Mưa lớn quá mà em không mang theo dù hay áo mưa gì cả.

- Đây, anh có dù, tụi mình cùng vào công ty.

Tôi thề là tên đó chẳng thèm nhìn qua tôi một chút nào luôn, cứ như thể tôi đã trở thành cây cột hoặc hoàn toàn vô hình. Chỉ mỗi Huỳnh Trần còn bận tâm đến sự hiện diện của tôi, nói với về tận gần: “Thế còn Nguyễn thì sao?”. Bây giờ anh ta mới liếc mắt sang tôi, vâng, là cái liếc mắt thoáng qua. Anh ta hiểu ý Huỳnh Trần muốn cho ba người che chung dù nên liền bảo ngay:

- Cái dù này mà đi chung ba người là ướt hết đấy em.

Tên mắc dịch! Cứ nói quách rằng không thích để tôi đi cùng cho rồi, gì mà phải vòng vo. Tôi biết tông là hần muốn được đi riêng với Huỳnh Trần, có đứa gái xấu như tôi chen vô chỉ tổ mất hứng. Thấy Huỳnh Trần cứ phân vân, tôi giải vây cho chị thoát khỏi khó xử: “Chị cứ đi trước, em đứng đây chờ tạnh mưa chút rồi vào sau.”. Chỉ chờ tôi nói câu đó xong và thấy chị gật đầu là ngay lập tức, anh ta mở cốp dù ra, sau đó kéo chị đi thật nhanh. Đợi theo chiếc dù lờ lẹt ẩn trong màn mưa, tôi thấy ghét dễ sợ. Nhìn đồng hồ, sắp trễ giờ rồi, tôi đoán trận mưa này sẽ dai dẳng cho xem. Sau cùng hết cách, tôi đành dùng chiếc túi làm “dù” che trên đầu, rồi cầm cốp lao ra ngoài mưa, chạy hối hả một đoạn dài vào trong công ty. Gái xấu thì không có

quyền được cánh đàn ông giúp đỡ, chỉ có “tự thân vận động” thôi.

Y như rằng, tôi vào trong công ty là ướt hết người. Những đồng nghiệp nhìn tôi e ngại nhưng không còn thời gian bận tâm nữa, tôi đi thẳng vào phòng vệ sinh. Đến khúc ngoặt thì tôi đâm sầm vào ai đó. Lúc hoàn hồn lại, tôi mới nhận ra là Đình Huy. Đường như anh cũng ngạc nhiên khi thấy tôi, nhất là trong bộ dạng ướt nhem, nước mưa từ trên tóc nhiều xuống vai tong tong.

- Em bị ướt mưa à? Quên mang áo mưa hay sao?

Lòng quê quê sao ấy, tôi gật đầu cười cười, thật xấu hổ vì đứng trước mặt anh với dáng vẻ này. Tôi tưởng Đình Huy chỉ chào hỏi vài ba câu rồi đi nào ngờ anh nắm tay tôi, kéo vào phòng vệ sinh. Đóng cửa lại, anh yêu cầu:

- Em mau cởi đồ ra, anh sẽ mượn cô Mai máy sấy để em sấy khô quần áo. Dứt lời, Đình Huy rời khỏi phòng, cũng nhanh như lúc kéo tôi vào đây. Tôi vẫn chưa hết bất ngờ. Lúc tôi bước vào công ty và bị ướt mưa, hầu như không ai hỏi han gì, vậy mà anh, chẳng những hỏi han còn đưa tôi vào phòng vệ sinh thay đồ và còn đi mượn máy sấy giúp tôi. Đây là lần đầu tiên có một chàng trai vừa trẻ vừa đẹp, quan tâm tôi như vậy. Có phải mơ? Cửa phòng lại bật mở, Đình Huy tiếp tục xuất hiện thình lình, thấy tôi vẫn còn đứng nguyên tư thế lúc nãy liền kêu lên:

- Trời đất, anh bảo em mau cởi đồ ra để sấy khô sao còn chưa làm?

Anh đẩy nhanh tôi vào một buồng vệ sinh, buộc tôi lập tức làm theo yêu cầu hết như người lớn buộc đứa trẻ hãy biết vâng lời. Nếu cơ thể không bắt đầu cảm thấy lạnh thì hẳn tôi vẫn còn đứng ngớ ra đấy thêm mấy phút nữa. Tôi mau chóng trút bỏ lớp áo ướt ra. Đình Huy bảo tôi đưa quần áo để sấy khô giúp, tôi nói mình tự làm được nhưng anh cứ một mực muốn giúp nên tôi đành nghe theo.

- Lần sau trời mưa, em nhớ gọi điện để anh mang dù ra cho.

Ngồi co ro trong buồng vệ sinh, tôi ngạc nhiên lần hai khi nghe thế. Liệu tôi có đang phát sốt nên tai lùng bùng không? Rốt cuộc chuyện quái gì đang diễn ra?

- Em có nghe anh dặn không?

Chợt giật mình, tôi đáp bừa: “Vâng, em biết rồi ạ.”

- Thế thì tốt. Đây, quần áo em khô rồi này, mặc vào đi.

Mở hé cửa buồng, tôi đón lấy đồ. Trong lúc mặc áo, tôi nghe anh hỏi:

- Ban nãy trong bãi đỗ xe, em không gặp ai để nhờ đi chung dù hết sao?

Nhắc nhớ lại vụ ban nãy, tôi thêm bức bối nhưng vẫn giữ chất giọng bình thường kể lại mọi chuyện cho anh nghe.

- Ba người đi chung một cái dù cũng đâu đến nỗi, có thể sẽ ướt chút ít nhưng còn đỡ hơn là không có gì để che. - Đình Huy vẻ như trách anh chàng kia.

Chẳng lấy gì làm lạ về hành động phân biệt đối xử đó, tôi lên tiếng:

- Mọi người ai cũng thế thôi anh ạ, em quen rồi. Chị Huỳnh Trân xinh đẹp nên hiển nhiên được các anh ga lăng giúp đỡ.

Một khoảng lặng đột nhiên kéo đến. Vì ở trong buồng vệ sinh nên tôi không biết anh có biểu hiện ra sao cũng như không đoán được anh nghĩ điều gì mà lại im lặng. Và rất nhanh, anh buông một câu làm tôi bất ngờ quá đỗi:

- Em đừng nói mãi như thế, cứ hề đẹp là có quyền hưởng đặc ân ư? Con gái, nếu chỉ đẹp thôi thì chả được ích gì.

Chúa ơi! Anh chàng này phát ngôn câu nào là khiến tôi sốc câu đó, nhưng không phải do tức mà là do quá kỳ lạ. Lẽ nào anh là người đại diện cho tuyên ngôn chống lại gái đẹp? Lần trước cũng như lần này, anh đều “lên án” gái đẹp, cứ như thể họ là kẻ tội đồ. Thật sự anh không quan tâm đến vẻ bề ngoài hay vì còn uẩn khúc khác?

Tôi và Đình Huy vừa rời phòng vệ sinh là trùng hợp thế nào lại chạm mặt Huỳnh Trân. Trông thấy tôi, chị lo lắng, liền bước đến gần:

- Lâu quá em không vào phòng làm việc nên chị xuống xem thử thế nào.

- Vì em bị ướt mưa, phải vào phòng vệ sinh thay đồ.

Nghe tôi trình bày xong, Huỳnh Trân nhìn sang Đình Huy đứng bên cạnh. Hình như vào lúc đó, tôi nhận ra trong đáy mắt chị bất chợt phản chiếu điều gì mơ hồ mà tôi không biết phải miêu tả nó như thế nào. Đây là lần đầu hai người họ gặp nhau nên tôi lần lượt giới thiệu từng người cho đối phương biết. Huỳnh Trân vốn thân thiện, liền nở nụ cười chào hỏi: “Chào anh Huy, rất vui được gặp anh. Mong anh giúp đỡ em nhiều hơn”. Tôi luôn thấy Đình Huy cười mở thân thiện ấy vậy trong cuộc gặp lần đầu với Huỳnh Trân, anh lại tỏ ra hời hợt, chỉ nói qua loa:

- Anh cũng rất vui khi gặp em. Xin lỗi, bọn anh có chút việc phải đi. Chào em

Nói xong, anh kéo tôi đi nhanh. Hiển nhiên, tôi khá khó hiểu. Lát sau tôi mới biết, “chút việc” mà anh bảo chính là đi gặp anh Quý xin phép về việc tôi

vào công ty trẻ. Chẳng thể tin nổi, anh lo cho tôi còn hơn cuộc chào hỏi với người đẹp. Tôi hy vọng, Huỳnh Trần sẽ không thấy khó chịu trước hành động làm lơ từ anh.

***

Buổi tối, khi nghe tôi kể lại toàn bộ sự việc sáng nay, chị Mỹ mắt sáng rỡ, ra điều vừa kinh ngạc vừa thú vị: “Ôi, anh chàng Đinh Huy đó quả nhiên là đàn ông đích thực nhé! Em thật là may mắn đó Nguyễn!” Bình thường chị Hương hay phản ứng dữ dội nhất, vậy mà lúc này lại trầm tư, tiếp theo thì phản một câu trời ơi đất hỡi:

- Chắc rồi, thằng này không phải đàn ông.

Tháo cái khăn trùm đầu xuống cho tóc mau khô, tôi chặc lưỡi:

- Chị đừng nói như vậy, sao lại nghi ngờ giới tính người ta?

- Chứ gì nữa! - Chị Hương quay phắt qua tôi, cả người giật mình trên ghế sofa - Có tên đàn ông nào “bơ” gái đẹp chỉ để lo lắng cho gái xấu? Nếu hán không phải gay thì hán tâm lý cũng có vấn đề rồi.

- Sao chị cứ lặp đi lặp lại cái từ gái xấu hoài thế? - Tôi nổi cáu.

- Có phải chị nói em là gái xấu đâu nào.

- Chị vừa mới nói nữa đấy!

Lập tức, chị Mỹ chen vào giữa tôi và chị Hương, miệng nhấn mạnh: “Cắt! Cắt! Đừng tranh cãi om sòm! Chúng ta đang bàn về anh chàng Đinh Huy!”

Nằm vật xuống sofa, chị Hương lấy mấy lát dưa leo đắp lên mặt, dứt khoát:

- Bàn gì nữa, tóm lại tên Đinh Huy đó chắc chắn có vấn đề.

- Chị thì nghĩ khác, nhất định anh ta là người đàn ông tốt duy nhất còn sót lại. Mà này Nguyễn, có khi nào anh ta đang giả bộ với em?

Tôi nhìn sang chị Mỹ, vùng da giữa hai chân mày chị nhăn lại, đôi mắt đảo liên tục với một ý nghĩ nào đấy. Tiếp theo, chị Hương nhồm đậy, thờ ơ:

- Thôi đi, hán giả bộ làm gì? Với một đứa con gái không có sắc cũng chả có tài như con Nguyễn nhà mình thì lợi dụng được cái gì?

Mím môi điên tiết vì nãy giờ bị “đim hằm”, tôi nhảy bổ vào chị Hương, bắt đầu trận hỗn chiến như mọi lần. Còn chị Mỹ cứ lăm nhăm trong miệng những từ như “kỳ lạ”, “thật khác thường”, “quá khó hiểu”, “lạ lùng ghê chứ” vân vân...

***

Hôm sau tôi đến công ty sớm, bước vào phòng thấy chưa có ma nào đến, thế cũng hay, tranh thủ mấy phút yên tĩnh này giải quyết cho xong việc hôm qua. Trong lúc làm, tôi lại nghĩ về Đinh Huy, về thái độ anh đối với tôi lần Huỳnh Trần. Chị Mỹ dặn tôi chịu khó quan sát anh thêm một thời gian nữa xem sao. Tôi thấy khá buồn cười khi mình lại phải để tâm đến chuyện này, nhưng dù gì đi nữa cái chuyện lạ lùng đó cũng đáng để lưu ý lắm. Xếp giấy tờ ngay ngắn, tôi với tay lấy kẹp bấm. Lát sau mới chợt nhớ, kẹp bấm hết kim mất rồi, tôi quên báo với phòng Hành chính để mua thêm kim. Chán chường vì không biết làm sao bấm đóng giấy tờ này, tôi đưa mắt nhìn các bàn xung quanh, sau đó liền thấy một cây kẹp bấm nằm ngay ngắn trên bàn trưởng phòng. Chả có đứa nhân viên nào đại dốt đụng vào đồ của sếp cả, vậy mà tôi lại dám làm cái chuyện tày trời đó. Có lẽ lúc ấy tôi quá ý y rằng, trưởng phòng đi công tác rồi. Và tôi đã mang suy nghĩ “rồ dại” đó bước đến bên bàn sếp, không hề ngần ngại cầm kẹp bấm lên. Lúc tôi chưa kịp bấm kẹp xuống góc giấy thì thỉnh thoảng có người xuất hiện ngay bên cạnh, cất giọng thật rõ:

- Em làm gì vậy?

Giật mình, tôi quay qua. Người đang nhìn chăm chăm tôi là một chàng trai có vẻ lớn tuổi hơn Đinh Huy một chút, dáng cao gầy, mặt lạnh oi là lạnh, nghiêm oi là nghiêm, dù chứng minh là người khó tính cực kỳ. Anh ta trông lạ quá, chẳng biết nhân viên phòng nào, những người trong phòng Kinh doanh tôi quen mặt hết rồi. Anh chàng này thích ra uy lắm thì phải vì lại tiếp tục hỏi tôi với kiểu bề trên:

- Tôi hỏi em đang làm gì?

Dù thực sự khó chịu khi nghĩ anh ta chẳng hề để ý đến cái kẹp bấm trên tay mình, tôi vẫn trả lời từ tốn, đúng với vai trò là lính mới:

- Kẹp bấm ở bàn em hết kim nên em lấy đỡ cái này dùng.

Nét nghiêm nghị trên mặt chưa đổi, anh ta như thể không quan tâm câu đáp lời đó, tiếp tục kiểu hỏi lạnh lùng khó ưa với tôi:

- Em có biết đây là bàn của trưởng phòng?

- Biết ạ.

- Biết mà vẫn lấy đồ của sếp sao?

- Em chỉ lấy dùng một chút thôi.

- Em có hiểu nếu tùy tiện lấy đồ của người khác sẽ khiến vị trí của các vật thay đổi, làm chủ nhân của nó khó chịu? Chưa kể, nhân viên không được phép đụng vào đồ của sếp, vấn đề cơ bản đó mà em cũng không biết à?

Bắt đầu khó chịu trước giọng kẻ cả hạch tội ấy, tôi chống hông, hỏi ngay:

- Anh là ai?

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trưởng Phòng ma Vương, Lâm Đạt

Người đứng đầu? Phòng này tức là phòng Kinh doanh? Có vẻ đầu óc chưa định hình rõ vấn đề hay sao mà tôi cứ lặp đi lặp lại mấy cụm từ đó. Mãi đến khi ý thức đã quay về và một luồng điện xẹt ngang, khai sáng mớ óc tự xưng đặc sệt của tôi thì lúc ấy tôi mới sùng sốt, miêng há hốc, chưa kịp thốt lên hai từ quan trọng. Đúng lúc cửa phòng mở, anh Quý đi vào, ngạc nhiên hỏi:

- Sếp, anh vừa đi công tác về à?

Tức thì anh chàng đứng bên cạnh tôi gật đầu không chút lưỡng lự. Vào giây phút đó, tôi nghĩ đời mình tiêu rồi! Cảm giác cũng giống như vừa phát hiện ra bản thân lỡ đắc tội với thầy cô vậy á. Ôi trời ơi! Tôi đã đắc tội với chính Trưởng phòng kinh doanh, Sếp trực tiếp của mình vì dám lấy kẹp bấm của anh và nghênh ngang hỏi thẳng vào mặt anh rằng: “Anh là ai?”

Lâm Đạt, trưởng phòng 28 tuổi, tốt nghiệp bên Mỹ ngành Quản trị kinh doanh, bạn của giám đốc công ty Bình Tân, tính tình trầm, ít nói, khó tính, đòi hỏi cao trong công việc, khắt khe với nhân viên. Chỉ có bấy nhiêu điều thôi mà tôi đã cảm thấy vị trưởng phòng trẻ này cực kỳ kinh dị, cũng vì vậy mà đòi tôi chính thức đi vào bể khổ. Sau vụ việc ban nãy, tôi bị anh Quý mắng cho một trận toí bời:

- Chưa thấy ai gan như cô! Tự tiện lấy đồ của sếp mà còn trả treo với anh!

Nhưng dù sao cũng còn may là tôi chưa nói gì quá đáng, nếu không thì chắc được một vé về vườn luôn. Lâm Đạt không trách tôi nửa lời, điều này thật lạ, mà còn đáng ngờ nữa. Tuy nhiên, anh xem hồ sơ của tôi khá lâu, nó khiến tôi hơi rùng rợn. Chẳng hiểu là do bản tính kỹ càng hay vì anh chính thức “địa” con bé nhân viên mới. Vậy là tiêu! Đi làm mới một tuần, lần đầu tiên ra mắt sếp mà tôi đã bị đề ý, rồi tôi sẽ bị “đi” đứ đừ cho xem! Xui quá đi! Đã xấu xí, nay lại gây mất thiện cảm nữa, làm sao sống nổi với sếp đây? Đang sống dở chết dở thì đột nhiên tôi bắt gặp ánh mắt lạnh băng của Lâm Đạt hướng vào mình, kể bên hồ sơ cá nhân của tôi đã gấp lại tự bao giờ. Chúa ơi! Anh quan sát tôi từ lúc nào vậy? Nếu là lúc tôi gục mặt xuống bàn và mếu máo thì thảm rồi, anh sẽ nghĩ tôi là một đứa lười nhác. Bối rối đến khổ sở, tôi mau chóng ngồi thẳng dậy, tiếp tục làm việc. Vì cúi đầu nên tôi chưa rõ anh đã thu hồi tia nhìn đáng sợ kia chưa. Quái đản! Bây giờ tôi mới thấm thía cái khổ khi ngồi ở vị trí đối diện trưởng phòng, chả khác nào bị tù khổ sai. Mặc cho máy lạnh trong phòng chạy vù vù, vậy mà trán tôi vẫn ướt đầm mồ hôi.

May thay vị cứu tinh chợt xuất hiện, Huỳnh Trần. Tôi gọi chị là “vị cứu tinh” vì nhờ sự xuất hiện kịp lúc của chị mà tôi thoát khỏi ánh mắt quan sát của Lâm Đạt. Không chỉ mỗi anh, hầu như tất cả mọi người đều hướng mắt về phía chị ấy. Nguyên lý đơn giản, gái đẹp luôn là trung tâm của mọi ánh nhìn. Chưa kể hôm nay Huỳnh Trần ăn mặc khá gợi cảm, chiếc áo sơ mi ôm sát người và gần như trong suốt, đủ thấy rõ nội y bên trong màu đỏ chót. Không nói cũng biết, con người của mấy anh phòng Kinh doanh muốn rót ra ngoài luôn.

Sau khi nghe anh Quý âm thầm thông báo có sự hiện diện của sếp, Huỳnh Trần liền bước đến trước bàn trưởng phòng, cúi chào lịch sự đồng thời giới thiệu sơ về bản thân. Tôi thấy Lâm Đạt nhìn vào hồ sơ của chị ấy xong, tiếp tục đảo ánh mắt trở lại và lần này anh nhìn chị thật chăm chú từ trên xuống dưới. Vào cái lúc trông rõ sự việc đó, tôi chắc rằng mình thật sự chết thảm. Lâm Đạt, vị trưởng phòng trẻ, đã hoàn toàn bị sắc đẹp của Huỳnh Trần chinh phục. Không thể nhầm lẫn được với đôi mắt nhìn hau háu ấy. Giờ thì tưởng tượng xem, nếu sếp thích gái đẹp thì cái đứa xấu xí như tôi có phải thể thảm không nào?

- Giờ nghỉ trưa hôm nay, em ở lại gặp tôi một chút. Bây giờ thì về chỗ làm đi.

Ôi trời, đừng nói là sếp cảm mến Huỳnh Trần đến nỗi trưa nay muốn có cuộc hẹn riêng nhé. Chẳng ngờ lại thẳng thừng lộ liễu đến thế. Lúc chị ấy quay đi thì thiên địa ơi, Lâm Đạt lại lia ánh mắt hết sát thủ về phía tôi. Anh chẳng nói gì cả ngoài cái mồm “khùng bố” tôi bằng tia nhìn lạnh thình đó, khiến tôi không kìm được mà nuốt nước bọt cái ực. Tiếp, anh từ tốn nói:

- Tập trung làm việc đi! Tôi không thích nhân viên lơ là trong giờ làm!

Nghe có vẻ như nói chung chung nhưng tôi hiểu rõ Lâm Đạt ám chỉ mình. Thôi rồi, tôi đã bị “đi”!.. Giờ nghỉ trưa, vì tâm trạng chán chường nên tôi lên sân

thượng hóng gió cho khuấy khỏa. Đến nơi, tôi tình cờ chạm mặt Đình Huy. Hóa ra anh cũng có tâm trạng giống tôi. Cả hai đứng dựa vào bực lan can sân thượng trò chuyện, buổi trưa này chẳng hiểu sao nắng dịu nhẹ đến kỳ lạ. Thấy tôi vờn hai cánh tay ra phía trước, mặt mày ủ rũ lại còn thờ dài, anh thắc mắc:

- Em có chuyện gì buồn à?
- Không phải buồn mà là chán. Sáng nay sếp em đi công tác về và bắt gặp em lấy kẹp bấm trên bàn anh ấy.
- Thật không? Sao em gan vậy?

Tôi liền đính chính rằng kẹp bấm của mình hết kim, mà những bàn khác lại không có kẹp ngoại trừ bàn trưởng phòng, và lại tôi chỉ lấy dùng chút xíu. Giải thích xong tôi chổng cằm, sâu sảo hơn ban nãy khi nhớ về diễn biến sau vụ kẹp bấm:

- Em biết chắc sếp đề ý em rồi, anh ấy nhắc nhở em chứ có lơ là.

Gá một tay lên thanh vịn bực lan can, Đình Huy gật gù tán đồng:

- Sếp Đạt nổi tiếng khắt khe với nhân viên mà, em nên cẩn thận một chút.

Gần như nằm ườn ra trên thanh vịn, tôi miễn cưỡng muốn khóc khi nghe vậy. Chợt, anh chuyển chủ đề nhanh chóng: “Em thân với Huỳnh Trân lắm à?”. Nhắc đến Huỳnh Trân thì tôi lại nhớ đến những hành động lạ lùng anh dành cho chị ấy và với mình. Nhanh chóng dựng thẳng người dậy, tôi rất muốn được giải đáp thắc mắc ấy. Tôi phân vân không biết có nên trực tiếp hỏi anh hay âm thầm tìm hiểu theo lời chị Hương. Thật tình là lúc này tôi hơi ngại khi mở miệng hỏi nên trả lời ồm ồm:

- Cả hai chỉ là chị em đồng nghiệp với nhau. Chị ấy tốt với em lắm.
- Quen chưa được bao lâu mà thân thiện quá thì mình cũng nên cẩn thận.

Lời nhắc nhở đầy cảnh giác đó khiến tôi thêm tò mò, liền hỏi:

- Hình như anh không thích chị Huỳnh Trân?

Đình Huy thờ dài, cổ như thể vấn đề sắp nói ra không có gì đáng bận tâm:

- Anh gặp cô ấy chỉ vài lần, chưa biết gì về nhau nên đâu thể nói thích hay không. Chỉ là anh không muốn liên quan nhiều đến một cô gái xinh đẹp. Chưa kể, anh thấy em nói về cô ấy một cách ngưỡng mộ, kiểu như đang tự ti ấy. Mỗi người có ưu điểm riêng, về bề ngoài không phải quan trọng nhất.

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn Đình Huy, lòng cảm thấy hơi xúc động vì nghe những lời triết lý hay ho đến vậy. Anh đang động viên tôi tin vào bản thân, một sự quan tâm ấm áp nhẹ nhàng làm sao. Hình như từ trước đến nay chưa có chàng trai nào bảo tôi “về bề ngoài không quan trọng”, vì thế dù nó nghe rất thường tình nhưng tôi vẫn vui lắm, cảm giác đó là lời động viên thật tử tế. Có lẽ, Đình Huy chẳng hề ghét Huỳnh Trân, đơn giản vì lòng không muốn bận tâm đến cô gái đã được quá nhiều người vây quanh. Cũng như giới tính của anh không có vấn đề gì cả và nhất định không mang bất kỳ sự lợi dụng nào. Buổi trưa nay quả là kỷ niệm đáng nhớ.

Hết giờ nghỉ trưa, tôi gặp Huỳnh Trân trên đường về phòng làm việc. Thấy tôi, chị hỏi suốt giờ nghỉ tôi ở đâu. Tôi trả lời mình ở trên sân thượng với Đình Huy. Chị gật đầu, im lặng. Bấy giờ tôi mới nhớ đến “cuộc hẹn riêng” giữa chị với Lâm Đạt.

- Sếp có nói gì với chị không?

Lắc đầu, giọng chị nhuốm đầy sự thú vị ngấm ngầm: “Sếp hỏi chị vài câu thôi, còn khen áo chị mặc đẹp.”. Dẫu bề ngoài bình thường nhưng kỳ thực lòng tôi thấy đang vẩn vơ. Khen chiếc áo “siêu mỏng, siêu thấu” đó thì 100% anh sếp “cảm tình” con dê 35. Oái rồi đây!

Chiều tan sở, tôi và Huỳnh Trân vừa chạy xe ra khỏi cổng công ty là ngay lập tức nghe âm thanh “bụp” quen thuộc. Nhìn xuống dưới, hai chị em muốn khóc khi thấy bánh xe xẹp lép, lát sau mới biết hai chiếc xe vừa cán qua một hàng đinh. Đám chết thẳng nào ác ôn rải đinh ra đường, rảnh rồi sinh nông nổi đây mà. Nghe bảo vệ nói cách đây không xa có tiệm sửa xe. Tuy quãng đường khá gần nhưng ít nhất cũng hơn trăm mét, con gái mà dắt xe tay ga đi một đoạn như thế đã đủ chết rồi đây. Tức thì ông ấy đưa ra gợi ý, nhờ mấy đồng nghiệp nam giúp đỡ. Nghe xong, tôi liền kêu thảm, vậy là càng chết nữa! Đàn ông bây giờ “lười” ra tay hiệp nghĩa lắm, nếu có thì cũng chỉ giúp gái đẹp như Huỳnh Trân thôi, chớ xấu cỡ tôi làm gì đến lượt. Thế nên mới có tuyên ngôn: “Gái xấu thì đừng mong được ga lăng.”.

Trước tình hình này, tôi thà tự dẫn bộ cho rồi. Với gái xấu thì, tự túc là hạnh phúc mà. Điều đó đã, đang và sẽ luôn đúng với mọi thời đại. Tôi toan nói với Huỳnh Trân là mình đi trước thì bất chợt Đình Huy chạy xe ra, hiển nhiên anh bắt gặp chúng tôi đứng ngơ ra, về mặt cả hai cho thấy đang gặp vấn đề nan giải.

- Có chuyện gì vậy?
- Xe họ cán trúng đinh, bể bánh. Lên phía trước có tiệm sửa xe, chú bảo họ nhờ đồng nghiệp nam dắt xe hộ. - Bác bảo vệ đứng bên cạnh đáp thay.

Thú thực khi đó tôi không rõ Đình Huy sẽ làm gì. Để mặt chúng tôi hay giúp đỡ nhưng vì có đến hai người nên anh sẽ giúp ai đây? Dù tôi thân với anh hơn Huỳnh Trân, tuy nhiên chị ấy xinh hơn tôi, thường đàn ông luôn muốn giúp gái đẹp. Cũng có thể anh không nỡ để chị ấy lại chỉ để giúp tôi. Nếu sự

việc diễn ra như thế thì tôi đoán mình sẽ rất hụt hẫng đầu biết rõ đó là điều tất nhiên. Tôi có thiện cảm với Đình Huy, và bản thân chẳng hề muốn hình tượng đáng ngưỡng mộ ấy mất đi nhanh chóng. Trong lúc tôi có hình dung diễn biến tiếp theo thì anh ấy xuống xe rồi nhờ bảo vệ trông hộ mình chốc lát. Để rồi thật kinh ngạc khi anh đi ngang qua Huỳnh Trần, tiến về phía tôi. Còn chưa hết ngỡ ngàng thì tôi nghe anh cất tiếng:

- Anh em mình đến tiệm sửa xe nào. Anh biết chỗ đó, gần thôi. Hẳn do quá ngạc nhiên nên tôi đã đứng ngây ra trong vài phút. Quay qua nhìn Huỳnh Trần, tôi thấy gương mặt chị không có chút biểu cảm nào, thậm chí là khó chịu hay hụt hẫng, nó hoàn toàn tĩnh lặng. Tôi đoán chị cũng đang sốc trước việc bị bỏ rơi thế này nhưng vì sự kiêu ngạo của một gái đẹp mà chị phải giữ dáng vẻ bình thường. Lần nữa, tôi nghe giọng Đình Huy cất lên đầy thúc giục. Lóng ngóng, tôi chậm rãi đi theo anh, đầu óc rối rắm, không hiểu lý do cho chuyện này.

Trên đường đi, cả hai im lặng. Có lẽ vì Đình Huy thích như vậy, riêng tôi thì vẫn nghĩ mãi về sự lựa chọn của anh. Như biết điều đó, anh chậm rãi giải thích:

- Ban này anh thấy có vài nhân viên nam ra khỏi công ty nên biết Trần sẽ được giúp thôi. Với một cô gái chắc chắn sẽ được giúp thì anh lo làm gì nữa.

Như phát hiện ra lời giải cuối cùng, tôi kêu khẽ: “Vây ra, anh giúp em là vì...”

Hơi ngoeo đầu ra phía sau, Đình Huy mỉm cười, nháy mắt trêu đùa:

- Đồ ngốc, nếu anh không giúp em thì chẳng có ai giúp cả.

Tất nhiên, tôi đã sung sướng đến dường nào. Đình Huy biết rõ rằng, nếu giữa tôi và Huỳnh Trần thì mọi người sẽ chọn giúp đỡ chị ấy và lúc đó tôi sẽ bị bỏ rơi. Thế nên anh bước đến thật nhanh, nắm lấy tay tôi trước khi điều kinh khủng đó xảy ra. Anh chấp nhận chọn một cô gái xấu xí đơn độc chứ không phải là cô gái xinh đẹp được vây quanh. Sao anh lại tốt với tôi nhiều đến vậy? Trái tim bỗng dưng đập rộn ràng, tôi không thể giải thích cảm xúc lúc này của mình nhưng có một điều chắc chắn rằng tôi rất vui. Thật lạ lùng khi trong lòng tôi xuất hiện những đợt sóng lăn tăn đánh nhẹ vào bờ, đồng thời mang theo sự bồi hồi khó tả. Quan sát giọt mồ hôi bịn rịn trên trán Đình Huy, tôi thầm cảm ơn tên ác ôn đã rải đinh ra đường.

***

Chuyện đó đã trở thành đề tài bàn tán và gây rúng động trong cuộc thảo luận giữa tôi với hai chị vào tối nay. Khác với lần trước chỉ biết gật đầu hoặc trả lời qua loa, bây giờ tôi khẳng định luôn: Đình Huy đích thị là một người đàn ông tốt, bên cạnh đó Lâm Đạt lại là một “ông” sếp vừa khó ưa vừa mê gái đẹp. Về như câu chuyện xe gắn máy bị hư cùng sự quả quyết của tôi đã khiến những suy luận tiêu cực của chị Hương bị lung lay. Hiển nhiên, chị Mỹ vô cùng khoái chí lẫn tự hào về cảm giác dành cho Đình Huy: “Chị đã nói mà, đàn ông tốt trên đời vẫn còn nhiều.”

Tôi để vô thêm cho chắc cú:

- Và đàn ông đối xử tốt với gái xấu vẫn tồn tại.

Mặc dù một chọi hai, ấy vậy chị Hương vẫn ngoan cố giữ ý kiến của mình, chẳng rõ chị kiên định hay không dám nhận mình thua:

- Gái đẹp gặp nạn không giúp lại giúp gái xấu, chứng tỏ anh ta càng có vấn đề. Tóm lại cái chuyện này kỳ quái thế nào ấy!

- Thôi đi, em còn đa nghi hơn Tào Tháo đấy. Chẳng phải anh ta giải thích rõ lý do giúp con Nguyễn rồi ư?

- Chắc gì những lời người ta nói là những gì người ta nghĩ?

- Bộ kiếp trước anh mắc nợ chị hay sao mà chị cứ nghĩ xấu hoài thế? - Tôi bắt đầu khó chịu với cái kiểu lập luận ngược ngạo đó.

- Con người mà, đừng dễ dàng phán đoán vậy. - Chị Hương thần nhiên.

Mau chóng, chị Mỹ ngăn lại trước khi tôi kịp “phun” ra một câu giảng đạo suốt mướt. Bỏ mặc chị Hương, chị quay qua nhìn em gái út, cười tươi:

- Thôi đừng quan tâm, người ta ganh tỵ đó mà.

- Chắc vậy! - Chị Hương chen ngang.

- Tóm lại chị cùng phe em. - Chị Mỹ nắm chặt tay tôi - Hay hôm nào em mời Đình Huy đến nhà mình ăn hoành thánh đi.

- Chi vậy?

Tức thì chị Hương nhồm dậy, mặt hừng chí:

- Thế cũng hỏi, chị ấy muốn nghĩa mặt anh chàng Đình Huy đó mà.

- Thế thì sao, đàn ông tốt thế thì thử hỏi cô gái nào không muốn gặp mặt. Và lại cũng nên cảm ơn người ta đã giúp đỡ em mình chứ.

Lời chị Mỹ rất chí lý, tôi nghĩ mình nên cảm ơn anh thật đàng hoàng. Thấy tôi gật đầu đồng ý, chị vui ra mặt, sau đó lại tiếp tục nhắc nhở tôi:

- Về sếp của em, em nên cẩn thận, chớ có đắc tội với anh ta nữa. Đàn ông mê gái đẹp thì rất nhẫn tâm với gái xấu.

Tôi vâng một tiếng, tự nhiên nhận ra ngày hôm nay mình gặp hai chàng trai khác nhau một trời một vực.

***

Rầm!!

Tôi giật mình, âm thanh dữ dội đó như luồng gió thốc thẳng vào mặt vì nó xuất phát từ bàn đối diện. Không riêng gì tôi, tất cả mọi người có mặt trong phòng đều đồng loạt hướng mắt về phía Lâm Đạt vừa ném xấp hồ sơ dày cuộm xuống mặt bàn và cả người đang bị khiển trách là anh Quý phó phòng. Bình thường ra về bao nhiêu thì bây giờ trông anh ta khúm núm bấy nhiêu. Cảm tưởng, chỉ một cái liếc mắt từ sếp cũng đủ làm anh ta co rúm người.

- Việc này tôi giao cho anh từ tuần trước, tại sao bây giờ lại nói không biết? Đừng có làm việc với thái độ vô trách nhiệm như vậy!

Chất giọng khá to của Lâm Đạt khiến mọi người lúng búng lỗ tai. Tiếp theo là một tràng mắng dữ dội trút lên người anh Quý. Tôi vốn không ưa anh ta nhưng khi chứng kiến cảnh quát tháo đó thì tôi cũng thấy tội cho anh ghê. Lâm Đạt đúng là một người sếp cực kỳ, cực kỳ nghiêm khắc. Lúc anh Quý trở về chỗ ngồi, sếp nhìn các nhân viên khác đang quan sát sự việc nãy giờ, lạnh lùng nhắc nhở:

- Đừng có lo chuyện người khác, tập trung làm việc của mình đi!

Lập tức, ai nấy đều vội vã quay lại công việc dang dở ban nãy. Kín đáo, tôi nhìn sếp và thầm nghĩ, giả sử người phạm lỗi là Huỳnh Trần thì sao nhỉ? Liệu anh ta có trách mắng khốc liệt như vừa rồi chăng? Nghi ngờ là không lắm, vì là “con cưng” mà. Và lại, đàn ông ai nỡ lớn tiếng với người đẹp. Bộp! Tôi nhăn mặt sờ trán vì cái bìa hồ sơ đập khê lên đầu mình. Ngược lên nhìn thì tía má ơi, Lâm Đạt đứng ngay trước bàn tôi tự lúc nào, đã vậy còn dùng ánh mắt hình viên đạn nhắm vào tôi nữa.

- Muốn bị đuổi việc sao?

Chỉ năm từ ngắn gọn thôi mà tôi giật thót cả người vì sợ hãi. Biết anh phát hiện mình vừa nghĩ vẩn vơ, không chú tâm vào việc, tôi liền cúi đầu:

- Xin lỗi sếp, em không như thế nữa.

Tôi nghe từ môi anh phát ra luồng khí mạnh, tiếp theo anh quay lưng rời đi. Chỉ chờ có vậy, tôi nhắm mắt thờ phào, cứ như là cực hình ấy. Làm việc với trưởng phòng “Ma vương” như vậy chẳng khác nào đi học gặp phải giáo viên “Hà bá”.

Chiều tan sở là giây phút thoải mái và hạnh phúc nhất, cứ như các nhân viên được giải thoát khỏi ách nô lệ tàn bạo, và địa chủ chẳng ai khác là Lâm Đạt. Thu dọn đồ thật nhanh, tôi chạy ra khỏi phòng để kịp gặp Đình Huy. Hôm nay tôi phải mời anh về nhà mình ăn hoành thánh. Ngoài ra, thú thực tôi rất mong được gặp anh. Chỉ cần thấy anh thôi là tôi đã vui lắm rồi. Tôi vừa chạy xuống thì đúng lúc Đình Huy từ trong phòng Marketing bước ra. Thấy tôi, anh nở nụ cười dịu dàng. Tôi cũng mỉm cười chào lại, lòng rộn ràng khó tả.

- Em mời anh một bữa hoành thánh à? - Dắt xe ra khỏi cổng, anh ngạc nhiên.

- Vâng, em muốn cảm ơn anh về chuyện lần trước. Tiện, em cũng muốn giới thiệu anh với gia đình em. Tiệm hoành thánh ấy là nhà em mở.

- Chà, bất ngờ ghê. Ừm, em đã mời thì anh không từ chối.

Đình Huy dứt lời, bất chợt ai đó cất tiếng, nghe đầy thú vị:

- Hai người hẹn hò sao?

Quay qua, tôi nhận ra chị Sang ở phòng Hành chính, bên cạnh còn có Huỳnh Trần. Sợ mọi người hiểu lầm, tôi liền đính chính:

- Không đâu, bọn em chỉ là bạn thôi.

- Bạn gì mà dạo gần đây cứ thấy đi chung hoài vậy? Họ thân thiết một cách đáng ngờ, Trần ha!

Im lặng vài giây, Huỳnh Trần trả lời bông đùa như hùa theo lời trêu chọc kia:

- Không khéo hai người đang hẹn hò mà giấu các anh em trong công ty đấy.

Tôi chưa kịp nói thì đột ngột Đình Huy buông một câu rõ ràng:

- Nếu anh và Phạm Nguyễn hẹn hò thật thì cũng đâu có tệ.

Kính ngạc, tôi lập tức nhìn sang anh, thấy anh cười cười. Thế là được dịp, chị Sang cười ồ lên, không ngừng bảo: “Ghê chưa! Ghê chưa!”. Còn Huỳnh Trần thì quay mặt sang bên khác, ra điều không quan tâm đến chuyện đùa đang diễn ra. Khi hai người nọ đã chạy xe đi, tôi liền hỏi Đình Huy vì sao lại nói đùa như thế, rất dễ bị hiểu lầm. Anh gãi đầu vài cái rồi tự dưng đáp lảng lảng:

- Bảo vậy để lỡ tui mình có hẹn hò thật thì mọi người cũng không bắt ngờ.

Tôi tròn xoe mắt, cảm giác đằng sau câu nói ấy ẩn chứa một sự ngờ vực nào đó. Nhưng chưa kịp nghĩ ngợi thêm là anh đã giục tôi dẫn đến tiệm hoành thánh.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nụ Cười Của Sếp

Tiệm hôm nay hơi đông, lúc tôi về thì các bàn gần như kín hết người. Gửi xe xong, Đình Huy cùng tôi đi vào trong. Quan sát khách ra vào nhộn nhịp, anh xuýt xoa khen tiệm bán đắt. Tôi chuẩn bị một chiếc bàn trống cho anh, nói rằng:

- Nhờ bí quyết làm hoành thánh gia truyền của cha mẹ em đấy. Anh ngồi đây nhé, em sẽ làm một tô đặc biệt cho anh.

Tôi chạy đi thật nhanh, lát sau đã mang tô hoành thánh to đùng nghi ngút khói đặt trước mặt Đình Huy. Anh ngửi mùi thơm xong liền khen nức nở. Trông cảnh anh vừa thổi vừa ăn, tôi cười phì. Đúng lúc, hai chị tôi thỉnh thoảng xuất hiện ngay phía sau. Chị Mỹ hồ hởi:

- Em về lúc nào vậy?

- Em vừa về thôi. À tiện giới thiệu, đây là anh Đình Huy, người giúp em lần trước. Anh Huy, đây là chị hai em, Phạm Mỹ và chị ba, Phạm Hương.

Đình Huy mau chóng đứng dậy cúi chào. Cuối cùng cũng được ngắm dung nhan “người đàn ông tốt hiếm có”, chị Mỹ phấn khởi ngồi xuống bên cạnh:

- Chào Huy, rất vui được gặp em, cảm ơn em đã giúp đỡ bé Nguyễn.

- Dạ không có gì đâu ạ, em cũng rất vui khi gặp chị.

Đối diện, chị Hương vừa đặt mông lên ghế đã phán ngay một câu tỉnh bơ:

- Nói thiệt, tôi hơi nghi ngờ cậu có mưu đồ với em gái tôi.

- Kia chị!

Sau lời nhắc từ tôi, chị Mỹ liền trấn an Đình Huy trong khi anh nhíu mày khó hiểu:

- Em đừng để ý, con Hương hay đùa lắm. Mà em bao nhiêu tuổi?

- Năm nay em hai sáu.

- Ô, nhỏ hơn tôi một tuổi. - Chị Hương chắc lừa.

Đang quan sát cuộc trò chuyện thì bỗng tôi nghe mẹ gọi: “Nguyễn, bung một tô đến bàn số 8 cho mẹ!”. Dạ thật to, tôi lật đặt mang tô hoành thánh cho anh chàng đang ngồi chờ ở chiếc bàn cạnh cửa sổ. Đặt tô xuống, tôi niềm nở nói câu chúc quý khách ngon miệng. Và khi anh ngược lên định cảm ơn thì tôi bất ngờ gọi: “Sếp!”. Dĩ nhiên, Lâm Đạt cũng ngạc nhiên vì nhận ra tôi. Nhìn hồi lâu, anh hỏi:

- Sau giờ làm việc, em còn đi làm bán thời gian à?

Gãi đầu, tôi chỉ khắp cái tiệm, bảo:

- Đây là tiệm của nhà em.

- Ra là thế. Tôi được một người bạn chỉ đến đây nên ghé qua ăn thử xem sao.

- Sếp nhất định sẽ hài lòng!

Hễ gặp ai là tôi đều tự hào giới thiệu về món hoành thánh của cha mẹ, nó gần như trở thành thói quen và chính cái phản xạ tự nhiên này khiến tôi nhận ra mình đã quá trớn trước mặt sếp. Người quá nghiêm khắc như anh, làm sao chấp nhận cái hành động nắm chặt tay và ra kiểu hững hờ như tôi hiện giờ chứ. Lúng túng, tôi chỉnh trang lại dáng vẻ của mình. Rất nhanh, tôi thấy Lâm Đạt nhìn chăm chăm, nhưng lạ thay, đôi mắt lại điềm nhiên chứ không lạnh lùng như ở công ty. Chẳng rõ tôi còn đứng với tư thế lóng ngóng ấy đến bao lâu nếu không có mẹ gọi lớn giải vây. Cúi chào anh rồi tôi vội vã chạy đi. Trong lúc bung tô cho khách, tôi vừa nhìn Lâm Đạt vừa quan sát cuộc nói chuyện giữa Đình Huy với hai chị. Thật trùng hợp, cả hai đang cùng ăn hoành thánh ở tiệm nhà tôi. Tự dưng tôi thấy hồi hộp thế nào ấy, không phải vì lo món hoành thánh dở, mà bởi một điều nào đó khiến tôi không lý giải được. Thời gian trôi qua nhanh, lúc tôi bung đến tô thứ mười mấy thì Lâm Đạt cũng ăn xong. Khi đưa tiền xong, anh vẫn cứ nhìn tôi chăm chú. Tôi lo đến nổi

đã nghĩ điều điên rồ rằng, anh sẽ nói hoành thánh tệ quá nên em bị đuổi việc. Đúng là điên lắm rồi! Cuối cùng, anh cũng chịu thu hồi ánh nhìn kỳ lạ đó, từ tốn nói:

- Ở công ty, em là người thiếu tập trung nhất. Đừng để tôi thấy kiểu làm việc thiếu tinh thần như thế một lần nữa.

Nét mặt lạnh tanh của Lâm Đạt giúp tôi hiểu luôn hậu quả sẽ ra sao nếu tôi không làm đúng điều anh dặn. Gật đầu một cách lúng túng, tôi đáp vâng nhỏ xiu. Thấy anh rời khỏi tiệm, tôi thở phào nhẹ nhõm, cả người hết như vừa trút xuống khối đá nặng nề. Giờ thì biết lý do mình hồi hộp nãy giờ là gì rồi. Đúng lúc, tôi nghe tiếng cười nói rôm rả ngay bàn Đình Huy ngồi, mau chóng quay qua xem, bất ngờ khi giờ đây ngoài hai chị ra còn có thêm cha mẹ tôi nữa. Tiệm đã bớt khách nên họ tranh thủ tham gia vào cuộc trò chuyện đầy mả. Bước đến gần, tôi trông ai cũng hí hửng ra mặt, chắc là đang nói xấu tôi. Có một nguyên tắc dễ hiểu rằng, mọi người ngồi chung một bàn sẽ luôn nói xấu cái đĩa không có mặt. Đơn giản, nói xấu ai đó thì rất thú vị. Bất gặp cái nhìn tò mò từ tôi, mẹ cười tươi, “chụp mũ” ngay một câu chấn động: “Nguyễn, con có bạn trai hồi nào mà giấu cha mẹ vậy?”

Tôi há hốc, chợt thấy chị Mỹ cười khúc khích mới biết đây là kẻ tung tin đồn thất thiệt. Tức thì, tôi đính chính ngay:

- Cha mẹ đừng nghe chị Mỹ nói bậy bạ. Con và anh Huy chỉ là đồng nghiệp thôi. Mọi người bảo vậy, anh ấy cười con cho xem

Đình Huy xoay đầu qua, đáp lại một câu khiến tôi và cả nhà vô cùng bất ngờ:

- Anh không buồn khi mọi người nghĩ anh là bạn trai em đâu.

Đối diện, cha mẹ tôi đưa tay lên môi ngỡ ngàng. Chị Hương bất động vài giây, còn chị Mỹ thì khỏi bàn, vừa vỗ tay vừa xuyt xoa liên tục. Về phần mình, tôi cảm giác mặt bắt đầu nóng bừng lên, tim đập nhanh kéo theo sự ngượng ngùng kỳ lạ. Nhưng thực sự, tôi vui lắm, đến nỗi cứ ngỡ rằng mình đang bay trên chín tầng mây. Ngất ngây con gà tây! Đây có phải là lời bày tỏ chẳng? Không khí đang tràn ngập màu hồng đẹp đẽ thì đột ngột biến mất vì chuông điện thoại reo. Mọi người mất hứng, tôi cũng vậy. Đình Huy nhìn vào màn hình điện thoại, lát sau đứng dậy cười:

- Tiếc quá, con có việc phải về. Cảm ơn cả nhà đã đón tiếp, món hoành thánh ngon lắm ạ. Lần sau có dịp, con nhất định sẽ ghé qua.

- Nhớ nhé, con nhất định phải ghé qua thăm cô chú nữa đó. Chắc chắn cô chú sẽ đãi con một tô đặc biệt. - Mẹ tôi hồ hởi dặn dò.

Cười gật đầu, anh chào tôi và gia đình rồi rời khỏi tiệm. Tiếp theo, tôi biết ngay cả nhà sẽ nháo nhào xúm xít hỏi ha đủ thứ. Hết cha rồi đến mẹ, sau đó chị Mỹ và cả chị Hương cũng tham gia. Bị vây quanh hàng tá câu hỏi, tôi bực mình hét to:

- Con nói rồi, cả hai chẳng có gì hết! Lúc này, anh Huy chỉ đùa thôi!

- Em ngốc quá! - Lập tức, chị Mỹ khẳng định chắc nịch - Chẳng anh chàng nào chịu giúp đỡ một cô gái nhiều lần như vậy. Đã vậy, anh ta chẳng hề khó chịu khi bị gắn ghép là người yêu của cô ta. Đây đích thị là thích rồi!

- Mẹ cũng nghĩ vậy con gái à. Ôi, có ngờ đâu con Nguyễn vô được một anh chàng vừa trẻ, đẹp, tốt bụng, lễ phép, dịu dàng như vậy chứ!

- Mình còn chưa biết gia cảnh người ta thế nào! - Là người ít nói nhất nãy giờ, cha chặc lưỡi.

Vốn nghi ngờ Đình Huy nhiều nhất, vậy mà chả rõ sao chị Hương cũng hùa theo:

- Cha ơi, giàu nghèo đâu quan trọng, cần nhất phải là người có chí tiến thủ.

Quan sát mọi người bàn tán rôm rả, tôi lắc đầu chán nản. Giờ mới thấy, đưa Đình Huy về đây quả thật không nên chút nào. Giả sử lần sau anh đến nữa, chắc sẽ bị “tra tấn” bởi thái độ vốn vậy như thế này. Nghe những điều cha mẹ và hai chị vừa tranh luận, rồi nhớ lại câu nói lúc nãy của anh, bất giác tôi mỉm cười một mình.

***

Một hôm ở công ty, phòng Kinh doanh đối diện với việc khá tồi tệ. Do mạng máy tính gặp trục trặc, toàn bộ báo cáo tiếp xúc khách hàng một tháng qua mất sạch, thêm vào đó còn có vấn đề với những đơn hàng và việc xuất hóa đơn. Khởi nói cũng biết hậu quả kinh khủng thế nào, cả chuyện Lâm Đạt tức giận ra sao. Nửa tiếng trách mắng của sếp khiến anh Quý với các nhân viên sợ run. Hôm nay là cuối tháng, ngày mai phải tổng hợp tất cả các báo cáo khách hàng trong tháng qua vì vậy buộc trong hôm nay cần nhập lại toàn bộ dữ liệu thông tin về khách hàng của tháng rồi. Lâm Đạt có cuộc họp với giám đốc và đối tác đến tận chiều, điều ấy có nghĩa, phó phòng cùng những nhân viên còn lại phải chỉnh sửa mọi thứ, kể cả các đơn hàng với những hóa đơn sai sót. Tôi được anh Quý phân công hỗ trợ chị Bình lập lại danh sách báo cáo tiếp xúc khách hàng. Với hơn trăm khách hàng trong tháng qua, chị Bình than thở rằng sẽ không thể kịp. Còn tôi chỉ im lặng, bắt tay vào việc làm. Bây giờ đối với tôi, mỗi giây mỗi phút đều quan trọng. Chúng tôi chia đều việc cho nhau. Có khách hàng tôi phải gọi điện trực tiếp hỏi lại thông tin vì vậy càng mất thêm thời gian.

Sáng đó các phòng khác vẫn làm việc bình thường, riêng phòng Kinh doanh thì nhộn nhạo cả lên. Ai nấy đều chạy qua chạy lại hỏi hã, dáng vẻ cuống cuống, vừa sửa chữa những sai sót vừa tiếp nhận đơn hàng mới trong ngày. Tất cả bận rộn đến nỗi trưa chẳng có thời gian nghỉ ngơi, chỉ vừa dùng cơm xong là lại lao vào làm tiếp. Thời gian cứ dần vơi đi, mọi người càng thêm vội vã. Nhờ khả năng và nỗ lực cao, gần đến chiều mọi thứ hầu như giải quyết xong xuôi. Tôi và chị Bình cũng đã hoàn thành hơn phân nửa danh sách báo cáo, nếu cả hai ở lại làm hết đêm nay thì nhất định sẽ xong. Đáng lý chuyện sẽ diễn ra đúng như vậy, nhưng rồi bất ngờ xảy ra sự cố. Chị Bình tự dưng đau bụng dữ dội phải về nhà gấp, và thế là bây giờ ngoài phần của mình ra, tôi phải làm thêm phần còn lại của chị. Tôi bắt đầu lo lắng về thời gian hoàn thành tuy nhiên sau đó tôi vẫn nói với anh Quý mình sẽ cố gắng làm xong.

Đang nhập dữ liệu trên máy tính thì tôi nghe âm thanh mở cửa phòng liền ngước lên. Hơi bất ngờ khi đó là Lâm Đạt. Thấy anh tiến lại gần bàn mình, tôi

lập tức đứng dậy. Rất nhanh, anh hỏi tôi một câu ngắn gọn, không có chủ ngữ:

- Có chắc là sẽ hoàn thành không?

Tôi biết anh đề cập về danh sách báo cáo khách hàng và cũng hiểu anh hỏi như vậy không phải với ý nghĩa rằng sẽ cho nhân viên khác giúp đỡ tôi. Chính vì thế, tôi đáp lời thật kiên quyết: “Em sẽ cố gắng, nhất định sáng mai có danh sách khách hàng đầy đủ cho sếp!”. Tôi nhìn Lâm Đạt, anh cũng nhìn tôi giống thế. Đề rồi dấu rất nhanh, nhưng tôi nhận ra vẻ lạnh lùng trong đáy mắt ấy biến mất. Không hoàn toàn là biểu hiện của sự dịu dàng tuy nhiên nét mặt điềm nhiên của anh khi đó khiến tôi nghĩ rằng, anh có thể sẽ mỉm cười, mặc dù hiện tại đôi môi đó vẫn giữ nguyên một đường ngang.

- Đừng làm tôi thất vọng.

Chẳng có nụ cười nào hết, trưởng phòng chỉ tặng tôi năm từ đầy trách nhiệm nặng nề thôi. Tiếp, anh quay lưng đi, để tôi ở lại trong căn phòng rộng giờ đây hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng. Các đồng nghiệp khác đã về hết rồi. Thờ ra thật mạnh, tôi thầm nghĩ chắc không bao giờ một người nghiêm nghị như thế cười đâu nhỉ? Tôi cũng không tưởng tượng được anh sẽ trông thế nào khi cười. Nó cũng giống như tôi đâu thế nào về hình tam giác thành hình tròn. À, ví von đó thật ngớ ngẩn! Nhanh chóng ngồi xuống ghế, tôi trở lại với công việc. Tôi đã làm miệt mài cho đến gần 10 giờ mà vẫn chưa xong. Không thể ở lại công ty lâu hơn, tôi đành thu xếp tài liệu ra về. Chỉ còn một chút nữa là hoàn thành, tôi đoán mình sẽ thức đến sáng cho xem. Quả nhiên đúng vậy, hơn 1 giờ sáng tôi mới leo lên giường ngủ một giấc ngắn ngủi.

***

Sáng hôm sau vào công ty, mặt mũi tôi bơ phờ vì một môi dù thế tôi vẫn phải làm cho mình tỉnh táo trước khi đến gặp sếp. Đặt nhẹ chồng giấy lên bàn, tôi báo cáo về kết quả công việc:

- Thưa sếp, danh sách báo cáo tiếp xúc khách hàng một tháng qua đây ạ.

Xem sơ qua xong, Lâm Đạt đưa mắt nhìn tôi, có chút biểu hiện hài lòng:

- Chắc em đã rất vất vả?

- Vâng, em phải thức đến hơn 1 giờ sáng mới...

- Một trong những điều cần nhớ của nhân viên chính là... - Anh đột ngột cắt ngang bằng chất giọng trầm - Đừng bao giờ than vãn, kể lể sự vất vả trong quá trình làm việc với sếp. Tôi chỉ quan tâm kết quả có đạt yêu cầu hay không mà thôi. Và quan trọng hơn hết, đó là công việc em được giao.

Tôi nghĩ mình vừa làm một hành động khiến Lâm Đạt phật lòng. Có vẻ theo thói quen thường trực, tôi thường kể nỗi vất vả của mình cho người khác nghe. Bối rối chưa biết phải làm gì thì tôi lại nghe anh lặp lại câu hỏi ban nãy:

- Chắc em đã rất vất vả?

Tôi thấy anh nhìn mình, chờ đợi. Đôi mắt sáng kiên định đó về như đã giúp tôi tìm ra câu trả lời tốt nhất. Không chần chừ, tôi đáp thật rõ ràng:

- Đó là công việc của em, thưa sếp.

Một lần nữa, tôi lại bắt gặp nét mặt ấy nơi Lâm Đạt. Không hoàn toàn là sự dịu dàng nhưng có thể nghĩ rằng anh sẽ mỉm cười. Cái gật đầu chấp nhận từ anh giúp tôi bắt đầu hiểu, mình vừa được dạy về cách hành xử với cấp trên.

Vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, tôi bắt gặp cô Loan tạp vụ đang vất vả mang bình nước uống 24 Lít ra phòng ngoài. Bước chân siêu vẹo của cô làm tôi hơi lo lắng, liền đến gần đỡ phụ. Có tôi vào giúp, cô thở ra nhẹ nhõm. Thắc mắc, tôi hỏi:

- Sao cô không nhờ các nhân viên nam mang giúp?

- Cô có nhờ rồi nhưng ai cũng bảo bận. Họ làm biếng lắm. Người vừa xấu vừa già như cô mấy thằng trai trẻ chẳng muốn giúp đâu.

Hừ, thanh niên thời nay chả được tích sự gì! Tôi bực mình nhủ thầm. Bận cái quái gì, ban nãy đi qua các phòng, tôi thấy có vài thằng ngồi tán gẫu, lên mạng lướt web hà rầm hà rì kia. Mấy tên ấy chỉ giúp gái đẹp thôi. Thật thật!

- Thôi, để con phụ cô, kéo lờ xảy ra chuyện gì là một nữa.

Thế là tôi và cô Loan cùng mang thùng nước đi. Tuy có đến bốn cánh tay nhưng nó tới 24 Lít và một người già như cô cùng đứa con gái ốm như tôi, thì vẫn còn nặng. Giá mà có một người đàn ông khiêng phụ thì đỡ quá. Mà nhắc mới để ý, này giờ tôi bắt gặp vài thằng con trai đi qua đi lại ấy vậy chúng nó “lơ như bò lơ xe lửa”, vờ như không thấy nên chẳng thèm giúp đỡ. Đàn ông sinh ra có sức khỏe hơn phụ nữ để làm gì, không phải để dùng trong những trường hợp cần thiết này sao? Bực dễ sợ! Giả sử tôi đẹp gái, chân dài tới nách thì dám cá bọn con trai đó sẽ giành nhau chạy vào đỡ phụ tôi. Thiếu nhan sắc quả nhiên khổ trăm bề! Thành linh, một bàn tay to lớn nhấc cái bình ra khỏi tôi và cô Loan. Nhìn lại, tôi vui mừng khi thấy Đinh Huy. Cũng đúng, trong công ty này, ngoài anh ra thì có tên nào thêm giúp cái đứa xấu như tôi. Vẫn nụ cười thân thiện, anh đề nghị mang bình nước ra hộ. Hiển nhiên cô Loan mừng đến thế nào, vừa đi bên cạnh vừa xuýt xoa khen anh đủ thứ làm tôi buồn cười. Sau khi xong xuôi, cô Loan trở về phòng tạp vụ, còn anh bấy giờ mới hỏi thăm tôi về tình hình công việc hôm qua. Nghe tôi nói mọi chuyện đã ổn, anh yên tâm hẳn. Ôi, sao mà tôi mến anh quá! Đang nói chuyện vui về thì bất chợt tôi bắt gặp bóng dáng ai đó vừa rời đi ở ngay góc hành lang. Người này đi quá nhanh làm tôi chỉ kịp thấy một cái bóng đen thoáng qua. Chẳng rõ là ai nữa, về như họ vừa theo dõi tôi và Đinh Huy.

Nghỉ trưa, tôi bị Huỳnh Trần kéo lên sân thượng. Nhìn tới nhìn lui, chị đưa cho tôi một hộp mít trong đó có món chuối nếp với nước cốt dừa. Ái chà, đúng món khoái khẩu rồi! Không để tôi kịp hỏi, chị đã bảo:

- Anh Lợi tài xế đi giao hàng mua cho chị đó, chị để dành cho em một phần.

Hóa ra là đồ người ta mua tặng người đẹp. Ôi, nhan sắc khiến cho chủ nhân của nó sợ hãi! Mà thôi, tôi chả bận tâm làm gì, có đồ ăn ngon là được rồi. Đang ăn món chuối nếp ngon lành, tôi chợt nghe giọng chị đây tò mò:

- Bộ em và anh Huy Marketing đang hẹn hò hả?

Tôi suýt phun hết những thứ trong miệng ra ngoài bởi quá giật mình, lắc đầu:

- Chị đừng nghĩ anh Huy nói thật, hôm trước anh đùa thôi.

- Chị thấy giống thật lắm đấy. Mấy ngày nay, chị nghe vài người trong công ty bàn về hai người. Ai cũng bảo cả hai đang hẹn hò. Em cũng biết mà, chuyện gì diễn ra trong đây đều được lan truyền dữ lắm.

Lau miệng, tôi thấy ăn hết ngon rồi. Đúng là quên mất, môi trường công sở là nơi người ta bàn ra bàn vô khủng khiếp nhất. Những chuyện không có cũng đồn thành có chứ đừng nói đến chuyện thấy ngay trước mắt. Về như tôi và Đình Huy hơi sơ suất, có lẽ cả hai nói chuyện và làm hành động khá thân thiết nên bị hiểu lầm.

- Chị chỉ hỏi vậy thôi chứ không có ý gì cả, em đừng giận nha.

Nhận ra biểu hiện của mình khiến chị lo lắng, tôi mau chóng xoa tay:

- Đâu có gì. Tại em thấy sẽ phiền phức nếu mọi người đều nghĩ như vậy.

- Tại sao? Nếu chỉ là lời đồn thì lo gì?

- Có thể em không sao nhưng anh Huy thì khác. Một người tốt đẹp như anh ấy mà bị gán ghép với đứa như em thì tệ lắm.

Bỗng dung Huỳnh Trần kéo tôi xoay qua, nhìn sâu vào mắt tôi, nghiêm túc lạ lùng:

- “Đứa như em” á, em nói gì vậy chứ? Tại sao em lại xem thường bản thân thế? Xấu đẹp quan trọng lắm hả? Ai cũng có ưu điểm riêng và ai cũng đáng được trân trọng cả, em hiểu không? Đừng có mang suy nghĩ tự ti nữa!

Những lời quả quyết ấy khiến tôi chẳng làm gì ngoài việc nhìn chằm chằm. Chị là người thứ hai bảo tôi hãy coi trọng chính mình. Bất giác lòng tôi xuất hiện niềm vui khó tả. Thấy tôi cứ giương mắt nhìn mãi, chị thở mạnh, vỗ vai tôi khuyên nhủ:

- Mình mà còn khinh khi bản thân thì ai mới quý trọng mình đây? Đẹp cái tư tưởng tiêu cực đó nhé! Đình Huy gì đó cực kỳ may mắn mới được em thích.

Lập tức, tôi bật cười trước câu tự tin thái quá của Huỳnh Trần. Đúng là ngữ điệu của người đẹp, luôn đặt mình ở vị trí thật cao. Buồn cười hơn nữa là chị lại đem cái đứa xấu như tôi lên chỗ cao ngất, đến nỗi Đình Huy phải bị hạ xuống thấp. Giả vờ mang vẻ nghiêm nghị vài giây, chị liền nhe răng cười rồi nói:

- Nghe này, nếu hai người thích nhau thật lòng thì chẳng có vấn đề xứng hay không xứng. Chị nghĩ Đình Huy sẽ không khó chịu đâu, em yên tâm.

Bất động chốc lát, tôi gạt đầu mỉm cười. Huỳnh Trần thực sự rất tử tế. Thật may mắn khi tôi được gặp chị và Đình Huy, những con người tốt đẹp như ánh mặt trời.

Buổi chiều, đang ngồi làm việc thì anh Quý gọi tôi lên, chỉ vào một đơn hàng, hỏi:

- Tại sao cái này lập từ mấy hôm trước rồi mà chưa đưa sếp ký?

Cầm lên xem một hồi, tôi liền trình bày rõ: “Đơn hàng này do chị Trần lập, em chỉ là người kiểm tra xem có sai sót hay không thôi, phần trình ký là chị ấy...”

Tôi chưa nói hết là anh Quý lập tức hăng giọng, gần như gất lên: “Trần cái gì, chưa chi đã đồ lỗi! Em là người kiểm tra nhưng cũng phải biết đốc thúc cô ấy đưa sếp ký chứ! Trần rất nhiều việc, chẳng may quên mất thì sao?”

Tôi đứng ngơ ra, cái lý do trách phạt này vô lý hết sức. Ai là người lập đơn hàng thì người đó phải chịu trách nhiệm, ngay cả việc trình sếp ký, lưu bản copy, chuyển cho phòng Kế toán nữa. Còn người kiểm tra chỉ xem có sai sót hay không để nhắc người đó sửa lại, chứ đâu có kiêm luôn nhiệm vụ đốc thúc họ. Mà điều anh Quý nói cũng làm tôi bức mình. Thực sự là từ lúc tôi và Huỳnh Trần được tuyển vào công ty, công việc của tôi lúc nào cũng nhiều hơn chị ấy. Những lúc chị nghỉ ngơi thì tôi vẫn phải làm, không phải tôi thiếu năng lực mà vì lượng việc của tôi nhiều. Huỳnh Trần có thời gian nói chuyện, lướt web, tôi đâu có. Chiều cứ hết đúng 4 giờ 30 là chị đã về, còn tôi phải tầm 5 giờ 30 mới tan. Lý nào việc tôi ít hơn chị?

- Sao, em ám ức cái gì hả? - Quan sát vẻ mặt tôi, anh Quý hậm hực thấy rõ.

Một trong những điều cấm kỵ của nhân viên là chớ nên tranh cãi với cấp trên. Biết rõ điều đó, tôi cố để mặt mình đừng khó chịu, ngay cả giọng nói cũng vậy:

- Em không nghĩ là mình phải chịu trách nhiệm cho chuyện này. Anh nên trực tiếp hỏi người đã làm ra nó thì đúng hơn.

Anh Quý chau mày, vẻ như sự bức bối càng tăng cao:

- Ý em là tôi là mắng vô tội vạ? Thật là... đã sai mà không chịu nhận lỗi.

Chất giọng anh khá to khiến mọi người trong phòng bắt đầu chú ý, thậm chí cả Lâm Đạt cũng phải rời khỏi việc đang làm và hướng mắt về phía này. Tôi thấy khó chịu rồi, bản thân đâu làm sai ấy vậy lại bị gán tội ngang ngược thế. Lúc đó tôi định lên tiếng nói thêm thì Huỳnh Trần bước vào. Bất gặp tôi đứng ở bàn phó phòng với dáng vẻ khó coi, chị liền đi lại. Nhắc thấy đơn hàng lần trước ở trên bàn, chị như nhớ ra nên quay sang anh Quý:

- Em xin lỗi, Nguyễn kiểm tra xong rồi đưa lại em mà em quên trình sếp ký.

Trái ngược với dáng vẻ làm dữ nãy giờ đối với tôi, anh Quý cười cười, vớt vát:

- Anh biết em bận nên lỡ quên. Không sao, anh vừa mới nói Nguyễn lần sau nhớ nhắc em trình đơn hàng cho sếp ký.

- Vâng, em thực sự xin lỗi.

- Được rồi, chuyện cũng đâu đến nỗi - Anh Quý nhìn sang tôi, nụ cười thân thiện kia lặn đâu mất tăm - Thấy chưa, người ta làm sai là biết nhận lỗi. Ai như em, cứ lo đổ lỗi trước tiên, như vậy làm sao tiến bộ?

Thằng cha mê gái này nên cảm ơn vì đang là phó phòng đi, nếu không thì tôi sẽ mắng một tràng cho hói đầu luôn. Lúc nào cũng vậy, với Huỳnh Trần thì cười tươi như hoa, chăm chú đủ điều và còn thực hành đúng phương châm “luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu”. Còn với tôi thì ngược lại, hễ gặp là mặt anh ta nhăn như bị táo bón, làm khó này nọ, nhiều lúc còn lớn tiếng chỉ trích nặng nề hết kiểu tôi là kẻ tội đồ. Nhấn nháy nuốt cục tức vào lòng, tôi làm lúi quay trở về bàn làm việc. Vừa ngồi xuống là tôi bất gặp cái nhìn từ trường phòng. Tuy ánh mắt anh chẳng có vẻ gì là trách mắng hay soi mói, nó rất bình thường nhưng không hiểu sao lại khiến tôi có cảm giác thật quê. Tôi quê vì mình đã không nói được gì trước lời buộc tội về lỗi làm mà mình không làm.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đóa Hoa Đẹp Nhất

Thấm thoát, tôi làm việc ở công ty Bình Tân cũng hơn hai tháng. Tôi ngạc nhiên vì mình vẫn còn sống tốt và chưa gây ra vụ “cổ tình gây thương tích” nào, cũng bởi cách đối xử đã man của đám đồng nghiệp nam trong công ty dành cho cái đứa xấu xí như tôi. Bạn hãy thử tưởng tượng trong một môi trường mà mình bị trù dập không thương tiếc, trong khi mấy đứa xinh đẹp được chiều chuộng từ A đến Z, thì thử hỏi bạn có điên lên không, có muốn đánh cho đám đàn ông nhập viện không? Tuy nhiên, cái gì cũng có nguyên do của nó. Thiết nghĩ, tôi vẫn vui vẻ là do mối quan hệ cực tốt với Đinh Huy, ngày nào anh cũng mỉm cười khi gặp tôi, vẫn ân cần hỏi han và giúp đỡ tôi nhiều thứ. Cảm giác thấy bản thân là người quan trọng trong lòng một chàng trai đẹp quả thật tuyệt vời ông mặt trời! Tôi bị đám đồng nghiệp nam cùng phòng lẫn ngoài phòng xem thường, nhưng tôi lại thân thiết với hotboy công ty, thế là ăn đứt rồi. Đến nỗi mấy chị mấy cô nhìn tôi đầy ghen tỵ. Chưa hết, tình cảm bạn bè giữa tôi và Huỳnh Trần ngày càng thân thiết, chị vẫn luôn là người động viên tôi nhiều nhất. Nhờ hai điều đó mà tôi mới có thể sống vui ở một nơi mà “không trở thành kẻ ác thì cũng uống” này.

Mấy ngày nay trong công ty, mọi người hào hứng hẳn lên, không khí rộn ràng bao trùm các phòng, lý do cũng bởi sắp đến lễ 8/3. Hẳn ai cũng biết, 8/3 là ngày lễ dành cho phụ nữ, nhằm tôn vinh những giá trị tuyệt vời của họ trong thời hiện đại. Tôi xin nhắc lại là dành cho tất cả phụ nữ, tức, miễn là phụ nữ thì đều được ca ngợi, được tặng hoa và quà, tuyệt đối không tồn tại bất kỳ sự phân biệt nào. Ấy vậy mà 8/3 năm nay lại trở thành điều tồi tệ nhất với tôi. Nói đúng hơn là đối với những phụ nữ xấu, 8/3 “bị” trở thành ngày lễ vô nhân đạo. Như bình thường, công ty sẽ trích tiền ra mua hoa hoặc quà để dành tặng cho tất cả chị em. Và cũng vì “hành động cần thiết” đó mà tôi rơi vào trường hợp thê thảm.

Buổi sáng hôm 8/3, tôi bước vào phòng thấy những bó hoa tươi mới đặt trên bàn anh Quý. Tuy chả ưa gì mấy đồng nghiệp nam trong phòng nhưng nếu họ tặng tôi một bó hoa đẹp như thế thì hẳn tôi cũng sẽ dẹp hết mọi “thù oán” mà mỉm cười thật tươi. Với tâm trạng phơi phới, tôi ngồi vào bàn và chờ đợi đến màn tặng “bông”. Trước khi bắt đầu giờ làm việc, tất cả nhân viên kinh doanh đều có mặt trong phòng, trừ Lâm Đạt thì không do chuyển công tác vài ngày. Đầu tiên anh Quý nói đôi lời về lễ 8/3, tiếp theo lần lượt anh tặng hoa cho các nhân viên nữ. Tôi là người đứng cuối hàng, chính vì thế nên mới gặp phải một xui xẻo kinh dị. Sau khi tặng hoa cho chị Bình xong, anh Quý nhìn sang tôi. Ánh mắt bất ngờ của anh như muốn nói: “À, còn con bé này nữa!”. Có cảm tưởng, anh ta quên mất sự hiện diện của tôi trong phòng rồi và sự có mặt của tôi tại đây vào ngày hôm nay là một điều gì đó rất sai trái. Dù vậy thì đây chưa phải điều tồi tệ nhất. Cái kinh dị ở đây là trên tay anh đã không còn bó hoa nào nữa. Phòng Kinh doanh có sáu nữ nhưng chẳng rõ lý do tại sao lại chỉ có năm bó hoa. Ngạc nhiên, tôi đứng nhìn anh Quý. Anh cũng nhìn tôi rồi lát sau mới định hình rõ sự việc đang diễn ra liền quay qua Nhân, anh chàng nhân viên được cử đi mua hoa ngày hôm qua, hỏi với về bối rối:

- Xem lại trên bàn có để sót bó hoa nào không?

- Không, hết hoa rồi đó anh. Ủa, mà còn thiếu một người nữa à? - Nhân đưa mắt nhìn khó hiểu hết như tôi vừa từ trên trời rơi xuống.

Cùng lúc chị Bình nói ngay một câu mà ai ai cũng hiểu hết rồi:

- Vậy là thằng Nhân mua thiếu hoa cho con Nguyễn đây mà.

Tức thì, Nhân đứng chính như sợ người ta nói mình mang ý nghĩ phân biệt:

- Đâu phải em mua thiếu... mà tại em lơ quên mất Nguyễn thôi. Lúc mua, em có hơi gấp nên nhớ không đủ.

Tôi không rõ cảm giác của mình lúc đó thế nào khi nghe cái từ “quên mất”. Ngay cả chữ “lỡ” được đưa vào trong câu giải thích giống như anh ta muốn bào chữa cho hành động của mình, rằng đó không phải do cố ý, vì vậy chẳng đáng để trách cứ. Phải! Anh chàng Nhân không hề có lỗi gì cả, lỗi là do tôi đã ham hố nghĩ mình sẽ được nhận hoa trong ngày 8/3. Chưa bao giờ tôi thấy lòng mình nặng như thế, ấy vậy mà lạ lùng thay, cơ thể tôi lại nhẹ hẫng, đến nỗi muốn bốc hơi biến mất luôn cho xong. Tôi biết mình không hề được xem trọng trong phòng Kinh doanh nhưng cho đến giây phút này tôi còn nhận ra một sự thật cay đắng hơn: Phạm Nguyễn hoàn toàn vô hình ở đây. Tôi, một kẻ không hề tồn tại trong mắt mọi người!

Tôi bắt gặp những ánh nhìn e ngại từ các đồng nghiệp nữ còn lại, bắt đầu nghe vài tiếng xì xầm của các đồng nghiệp nam. Tôi ghét cảm giác hiện diện trong mình lúc này. Vừa buồn bã, vừa trách cứ, vừa xấu hổ. Sau vài phút im lặng, Huỳnh Trần cầm bó hoa, bước đến trước mặt tôi:

- Hay bây giờ chị tặng hoa lại cho em nhé!

Chẳng rõ cái quái gì mà anh Quý luống cuống lên: “Ấy đừng, hoa anh tặng ai thì là của người đó, sao lại đưa cho người khác được, kỳ lắm!”

Tôi không nghĩ là thằng cha phó phòng đó sợ tôi buồn. Kín đáo nhìn bốn bó hoa kia với bó trên tay Huỳnh Trần, tôi buồn cười vì nhận ra hoa của chị là đẹp nhất. Vậy ra đó là tấm lòng của anh ta dành cho người đẹp. Không muốn nghe những lời tranh cãi giả tạo nữa, tôi lên tiếng sau khi im lặng từ này đến giờ:

- Được rồi, quên thì thôi, em không nhận hoa của ai hết. Dù sao đi nữa thì cũng đâu ai bận tâm đến điều này.

Dứt lời, tôi quay về bàn làm việc mặc mọi người nói khe khẽ gì đó với nhau. Hẳn ai nấy đều nghĩ, tôi đang đặt nặng vấn đề, làm quá cảm xúc của mình lên. Ủ... quên mua một bó hoa thôi mà, vậy tại sao lúc đó họ không cố gắng nhớ đến tôi? Sự vui vẻ biến mất, đúng hơn là không gian xung quanh tôi trở nên buồn bã, còn không khí nhộn nhịp trong phòng thì vẫn còn và tất cả đang bàn về buổi tiệc nho nhỏ chiều nay. lát sau, có ai đó đặt trên bàn tôi một cành hoa được bọc vội vã trong tờ giấy kiếng nhăn nhum. Ngược lên, tôi thấy anh Quý cười cười, nói xuề xòa:

- Đây, anh đã bảo Nhân chạy đi mua hoa cho em. Gì chứ, 8/3 mà, đâu thể để em gái không có hoa được. Nào vui lên nhé, thế là tốt quá rồi!

Anh rời đi, tôi nhìn lại cành hoa được mua vội. “Tốt quá rồi”, nghĩa là tôi đừng đòi hỏi thêm nữa à? Mọi người được cả bó hoa, trong khi tôi chỉ được một cành hoa nên đã đủ lắm rồi ư? Đúng nhì, đã xấu xí thì chớ nên đòi hỏi gì cả!

Chỉ vì vụ tặng hoa mà tôi buồn nẫu ruột nên giờ nghỉ trưa leo tuốt lên sân thượng. Ban này Huỳnh Trần có rủ đi ăn cùng nhưng tôi từ chối. Không hẳn là tránh mặt mà chỉ vì tôi không muốn đi bên cạnh mà mình lại mang cảm giác ganh tỵ đối với chị. Có thể ngày mai mọi chuyện sẽ trở về như cũ nhưng hôm nay tôi vẫn muốn ở một mình. Đang nhìn trời nhìn mây thì tôi nghe tiếng Đinh Huy sát bên cạnh:

- Nghĩ gì mà thờ dài thế cô nương?

Mau chóng quay qua, tôi giật mình hỏi: “Anh lên từ lúc nào thế?”

- Có chuyện gì lo lắng hay sao mà không nghe tiếng bước chân của anh vậy?

Chẳng hề muốn Đinh Huy biết cái chuyện mất mặt và tòi tệ mà mình gặp sáng nay, tôi đáp vắn vơ: “Đâu có gì, thỉnh thoảng lâu lâu hay buồn đó mà.”

Nếu lúc ấy tôi biết anh đã biết hết mọi chuyện thì tôi đã không trả lời một câu ngớ ngẩn đến thế. Rất nhanh, anh “vạch trần” lời nói của tôi bằng chất giọng trầm hẳn:

- Em buồn vì anh Nhân quên mua hoa tặng à?

Thấy tôi ngạc nhiên, anh bảo là do chị Bình kể lại. Nhắm mắt cắn môi, tôi chán chị ấy ghê luôn. Kể với ai không kể, lại đúng ngay người tôi không muốn cho biết nhất. Vì quê lắm! Làm sao tôi dám để anh hay rằng mình bị xem thường chứ.

- Đừng lo là anh sẽ cười nhạo em, vì vậy có gì em cứ chia sẻ với anh.

Kỳ lạ thật, cứ như thể anh luôn biết tôi nghĩ gì vậy. Lặng thinh vài giây, tôi chậm rãi bóc bạch nỗi lòng: “Em rất buồn vì bị bỏ rơi như thế.”

Tự dưng Đinh Huy lặng im. Tôi hơi chột dạ khi nghĩ, hay anh ấy thấy mình là đùa thích làm quá mọi chuyện? Khẽ khàng, tôi quay qua và bắt gặp anh đang chăm chú gập giấy. Biết tôi đang chờ, tay anh làm nhanh hơn. Một lát sau, anh hoàn thành xong bông hoa giấy rồi đưa nó cho tôi:

- Tặng em. Tuy nó không bằng những bó hoa đẹp đẽ bên ngoài nhưng anh nghĩ em sẽ thích.

Nhìn bông hoa giấy nằm yên trên lòng bàn tay, tự dưng lòng tôi nhẹ đi, bao nhiêu nặng nề buồn bã biến mất nhường chỗ cho sự thanh thản. Thật kỳ lạ khi vật làm bằng tay lúc nào cũng mang đến cảm giác thú vị hơn. Có thể nó không đẹp bằng những thứ được làm công phu nhưng lại hết sức đặc biệt. Hay như người ta vẫn nói, càng đơn giản càng hạnh phúc?

- Có một bí mật trong bông hoa này. - Anh kéo tôi quay qua, nhẹ nhàng yêu cầu - Em mở nó ra đi.

Khó hiểu, tôi chậm rãi làm theo. Đến khi mở bung hết những đường gấp tỉ mỉ mà bấy giờ anh cố công xếp, thì đôi mắt tôi mở to kinh ngạc, trái tim thay đổi cường độ đập như điên đồng thời một dòng cảm xúc dữ dội vỡ òa trong tôi. Hạnh phúc đến rơi nước mắt khi tôi đọc dòng chữ ở giữa tờ giấy nhún nhúm các nếp gấp: “Anh yêu em”. Bất ngờ quá đỗi, tôi ngược nhìn Đình Huy, hình ảnh nhòe nhoẹt vì nước. Không làm gì ngoài việc nhìn sâu vào mắt tôi, anh cười cho một câu ngớ ngẩn:

- Làm bạn gái anh nhé!

Tôi không biết phải phản ứng ra sao mà chỉ bật khóc. Cảm xúc vui sướng ngập tràn tất cả và tôi gạt đầu, như thể có ai dẫn dắt tôi đến với hành động đó. Tiếp theo, tôi được anh ôm vào lòng, cùng niềm hạnh phúc khôn tả. Cuối cùng cũng có một chàng trai yêu chính con người tôi. Giữ chặt tờ giấy trong tay, tôi nghĩ đây là bông hoa đẹp nhất cuộc đời mình. Nó là đầu tiên và cũng đến một cách bất ngờ...

Chiều hôm đó, Đình Huy cùng tôi về nhà. Sau khi nghe tôi thông báo cả hai chính thức hẹn hò thì khỏi nói, mẹ và hai chị hét lên ầm ĩ, còn cha thì gạt đầu cười cười.

Sáng nay tình cờ chạm mặt nhau ở bãi đỗ xe, tôi và Đình Huy không hẹn mà cùng lúng túng. Anh thì gãi đầu soán soạt, còn tôi thì cúi mặt chẳng dám ngược nhìn. Cứ hễ nhớ đến lời bày tỏ cùng cái ôm thắm thiết hôm qua là tôi ngượng thế nào ấy. Nghĩ cũng lạ, lúc đó lần đầu tiên được nằm trong vòng tay một người con trai mà tôi chẳng nghĩ gì nhiều, cũng không thấy mắc cỡ, ngược lại còn hạnh phúc nữa, ấy vậy bây giờ chỉ mỗi việc nhìn nhau thôi cũng đủ ngượng đỏ mặt. Đúng là khó hiểu!

Giờ đây, cả hai chính thức trở thành người yêu rồi, có biết bao nhiêu chuyện lạ lắm chưa từng làm, hẳn vì thế mà cứ hồi hộp nôn nao. Thiếu kinh nghiệm yêu đương, đến lúc “lâm trận” mới hiểu khó khăn đến dường nào. Sau vài giây không lời, Đình Huy quyết định lên tiếng trước, hỏi tôi ăn sáng chưa. Tim vẫn còn đập mạnh, tôi tự nhủ mình hãy bình tĩnh, chỉ là hành động hỏi han bình thường thôi. Và lại nghĩ rằng, thành người yêu của nhau rồi mà cứ gắp nhau là “tim đập dữ dội, mặt đỏ bừng” thì khéo nhập viện sớm thôi. Hít thở sâu, tôi chậm rãi ngược nhìn anh, gạt đầu. Chắc điệu bộ tôi tếu lảm lảm hay sao mà anh cứ cười hoài.

- Giờ nghỉ trưa, mình hẹn nhau trên sân thượng nhé. Chỗ đó ít người nên cũng tiện cho bọn mình.

- “Tiện” là thế nào ạ? - Tôi thắc mắc.

Về như câu hỏi tôi rất ngây ngô nên Đình Huy lại cười tiếp. Không nói gì, anh nắm lấy tay tôi trong khi tôi suýt giật nảy người.

- Tiện làm những hành động thân mật giống như vậy, hoặc hơn nữa.

Câu trả lời tự nhiên từ anh bất giác khiến tôi ngượng ngùng. Cụm từ “hành động thân mật” làm tôi thấy “phê” như con tê tê. Yêu quả là sướng!

- Anh đùa đấy. - Đình Huy đã cắt ngang những tưởng tượng trong đầu tôi - Tạm thời anh chưa muốn mọi người trong công ty biết ta hẹn hò. Họ sẽ không ngừng trêu chọc cho xem. Anh có thể không sao nhưng anh lo em thấy khó chịu. Vì thế trước mặt họ, ta cứ tỏ ra bình thường, những khi muốn gặp nhau thì lên sân thượng là tốt nhất.

Nghe anh giải thích tỉ mỉ tôi thấy cũng có lý. Đúng là yêu đương trong công ty hơi một mõi bởi mọi người bàn tán không ngừng. Chưa kể, nếu đó là tôi thì còn thắm nữa. Họ sẽ trù dập không thương tiếc rồi bảo rằng: “Xấu mà không biết phận”. Nếu lập về so sánh thì tôi so với Đình Huy chả xứng đôi tẹo nào cả. Tôi bắt đầu hơi lo, lỡ tình yêu của tôi bị bóp chết bởi miệng lưỡi độc địa của thế gian thì sao?

- Anh nói thế thôi, em đừng lo lắng quá. Chỉ cần mình đừng để lộ là được.

Đình Huy nở nụ cười ân cần như trấn an và tôi yên tâm hẳn. Sau đó hai chúng tôi nắm tay nhau, cùng đi qua dãy hành lang vắng vẻ để vào công ty.

Đúng là khi yêu, người ta rất khó tập trung vào công việc mà trong đầu toàn xuất hiện hình ảnh người mình yêu. Như tôi chẳng hạn, mặc dù rất cố gắng tập trung vào những đơn hàng, hóa đơn ấy vậy chốc chốc tôi lại “thả trôi” suy nghĩ và nhớ về Đình Huy. Khi ấy chắc hẳn trông tôi rất giống một con bé đang mơ mộng. Nếu sếp nhìn thấy bộ dạng này thì chắc 100% tôi lết ra khỏi công ty ngay. Đang tơ tưởng đến viễn cảnh tươi đẹp thì thành linh tôi nghe âm thanh “Rầm!” vang lớn, đồng thời giọng Lâm Đạt đầy tức giận:

- Em làm cái gì vậy hả? Đầu óc để đi đâu mà không nhớ?

Còn chưa biết anh đang mắng ai là ngay lập tức tôi, phản xạ của một đứa thực sự thiếu tập trung, giật mình liền cúi đầu nói: “Xin lỗi, em xin lỗi sếp!”

Về như giọng Lâm Đạt quá lớn, thêm cái chuyện đang diễn ra quá gây chú ý nên hầu như chẳng ai nghe thấy lời xin lỗi cuống quýt từ tôi mà chỉ nhìn về phía bàn trưởng phòng. Phải mất vài giây định hình lại, tôi mới biết mình không phải kẻ bị mắng. Từ từ quay qua nhìn, tôi suýt kêu lên khi thấy gương mặt đàng đàng sát khí của sếp, sự giận dữ quá mức trông anh thật đáng sợ. Và người đối diện với con thịnh nộ tàn khốc đó lại chính là Huỳnh Trân. Tuy chưa rõ chị phạm lỗi gì nghiêm trọng thế nhưng đã đủ để tôi kinh ngạc trước tiên rồi. Đơn giản, từ trước đến giờ có ai “dám” mắng hoa khôi phòng Kinh

doanh. Một tay cầm xấp giấy dày cuộn mà ban nãy vừa nện xuống mặt bàn, Lâm Đạt nhìn chị ấy, lạnh lùng:

- Đây là lần thứ hai em quên trình đơn hàng ký đúng hạn! Em có tập trung vào việc không, hay chỉ lo tán gẫu? Lần trước đã bị phó phòng nhắc nhở mà không chịu rút kinh nghiệm! Đừng tưởng em được anh ta bênh vực bỏ qua lỗi là xong chuyện! Tôi không cần biết em xinh đẹp ra sao, hoặc là hoa khôi cái quái gì đó, nếu không hoàn thành tốt công việc thì đừng trách!

Lắng nghe những lời trách mắng không nề nang đó, tôi hết sức bất ngờ. Từ trước đến nay tôi cứ ngỡ, Lâm Đạt thích Huỳnh Trân, xem chị ấy như “con cưng”, hóa ra lúc này mới biết là hoàn toàn sai. Tôi vẫn luôn nghĩ, giả sử Huỳnh Trân phạm lỗi thì hẳn anh cũng sẽ phớt lờ bỏ qua giống anh Quý. Vậy mà giờ trước mắt tôi, chị lại bị anh mắng khốc liệt. Điều đó có nghĩa, những suy đoán trước đây của tôi trật lất hết cả rồi. Nếu thế thì trong lần gặp đầu tiên, lý do gì anh lại nhìn chăm chăm Huỳnh Trân? Rất nhanh, tôi nghe giọng sếp rành rọt:

- Trở về làm bảng kiểm điểm cho tôi! Còn tái phạm lần nữa thì rời khỏi công ty! Em nghe rõ chưa?

Lần đầu tiên bị trách phạt nặng nề đến vậy nên Huỳnh Trân có hơi xanh mặt, sự lo sợ hiện rõ qua cái gật đầu cứng ngắc.

- Trả lời tôi bằng lời xem nào! - Lâm Đạt nghiêm khắc.

Huỳnh Trân liền cất giọng, dễ dàng nhận ra những từ ngữ đang run rẩy theo:

- Em hiểu, thưa sếp.

Trông chị lúc ấy là như vậy thế nhưng khi chị vừa quay lưng đi, tôi thấy sự sợ hãi khép nép biến mất, gương mặt xinh đẹp trở nên vô cảm, lạnh băng. Tôi chưa kịp suy nghĩ thêm là lại nghe tiếng “bịch”. Xoay mặt trở lại, tôi mới biết Lâm Đạt vừa vứt một cây bút vào sọt rác với vẻ hậm hực. Vậy mới biết, sếp Đạt mà giận thì đáng sợ thế nào. Và qua chuyện này tôi cũng bắt đầu có cái nhìn khác về anh. Nhìn cây bút hết mực nằm yên trong giỏ rác, đầu óc tôi xuất hiện một ý nghĩ mơ hồ.

Chiều tan việc, tôi phải chờ mọi người trong công ty về gần hết mới len lén xuống bãi đỗ xe gặp Đình Huy. Lúc cùng chạy xe ra khỏi cổng, anh hỏi:

- Có chuyện gì mà em trầm tư thế?

Nhớ lại vụ trách mắng sáng nay, tôi thở ra thật mạnh:

- Chị Huỳnh Trân vừa bị sếp mắng. Em ngồi nghe mà cũng run cả người.

- Sao cô ấy lại bị mắng?

- Vì chị ấy cứ quên đưa đơn hàng cho sếp ký.

- Vậy thì có gì mà em phải suy nghĩ?

Tôi không thể nói anh biết là do bản thân bất ngờ trước thái độ của Lâm Đạt được nên đành đáp qua loa:

- Ừ thì từ trước giờ chị ấy luôn được mọi người yêu quý. Nhất là anh Quý với đám đồng nghiệp nam. Họ đều bỏ qua nếu chị ấy mắc lỗi.

Chợt, Đình Huy cất ngang lời kể của tôi với giọng hơi khác:

- Thôi, đừng nói về Huỳnh Trân nữa, chúng ta xem thử nên ăn tối ở đâu.

Quên mất là anh vốn không có thiện cảm với Huỳnh Trân nên tôi không nói gì nữa, gật đầu cười rồi cùng anh chạy xe đi.

***

Hôm sau, tôi là người vào phòng sớm nhất. Đặt chiếc túi lên ghế, tôi nhìn quanh một hồi rồi mau chóng lấy cây bút màu xanh ra. Chạm rảnh, tôi bước vòng qua bàn trưởng phòng, nhẹ nhàng đặt nó vào lọ đựng bút. Xong xuôi, tôi đứng chống hông, cười khể. Mà phải nói là số tôi đen đủi ghê luôn, lần nào làm chuyện âm thầm cũng bị nhìn thấy. Lần trước lấy kẹp bấm, lần này cũng vậy, cứ hễ làm cái gì trên bàn sếp là y như rằng sẽ bị phát hiện. Quái ác ở chỗ, người trông thấy đó lại là cùng một người. Tim tôi gần như bắn ra khỏi lồng ngực khi đột ngột nghe tiếng Lâm Đạt cất lên ở phía sau: “Em lại làm gì trên bàn tôi thế?”

- Ôi trời, sếp làm em hết hồn! - Giật mình xoay qua, tôi kêu lên.

Câu cảm thán ấy càng khiến anh thêm nghi ngờ tôi:

- Bộ em làm gì mờ ám trên bàn tôi à? Hay là em xem trộm hồ sơ mật?

Quái đản! Mình còn chả biết có hồ sơ mật nữa mà xem cái nổi gì! Nhủ thầm xong, tôi liền cầm cây bút mới mua lên, giải thích:

- Chiều qua em thấy bút của sếp hết mực nên đã mua một cây mới.

Bấy giờ lông mày mới từ từ dần ra, gương mặt Lâm Đạt dịu lại, chẳng những vậy cái nhìn còn tỏ vẻ bất ngờ, cứ như chẳng bao giờ nghĩ là tôi sẽ làm thế. Từ tốn lấy cây bút ra khỏi tay tôi, anh nhặt giọng:

- Nếu chỉ đặt bút vào lọ thì lý do gì lại làm dáng vẻ mờ ám?

Bực bội vì có lòng tốt mà còn bị ghép tội, tôi nói ngay, cổ kìm và khó chịu:

- Là do sếp quá nghi ngờ người khác thôi. Mà em làm âm thầm chứ không phải là mờ ám đâu ạ.

Dứt lời, tôi bất gặp ánh mắt lạnh lùng của Lâm Đạt, để rồi than thầm rằng, mình lại vô tình chọc trúng cơn giận của “Ma vương” nữa rồi. Thế nhưng bất ngờ thay, chẳng những không trách mắng gì mà anh còn bảo một câu thật khó tin:

- Tôi không thích màu xanh lắm nhưng thôi cũng cảm ơn em.

Hiển nhiên, tôi vô cùng kinh ngạc. Lần đầu tiên tôi nghe giọng anh nhẹ nhàng đến vậy và cả nét mặt nữa, cứ như đang cười ấy. Đúng lúc, anh Kim xuất hiện, nói:

- Sếp, em lập xong kế hoạch công tác tuần này rồi, anh xem thử thế nào.

Lâm Đạt gật đầu, còn tôi nhanh chóng trở về bàn. Lúc ngồi xuống bắt đầu làm việc, tôi chậm rãi đưa mắt nhìn anh vừa xem bảng công tác vừa cầm cây bút mới ghi chép vào sổ. Chẳng hiểu sao, tôi thấy vui lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tin Đồn Lan Truyền

Vào một buổi trưa, tôi đứng trước cổng công ty, nhìn cái nắng gay gắt với vẻ chán nản vô bờ bến. Hôm nay tôi được nghỉ trưa sớm hơn mọi người nửa tiếng, chẳng phải là đặc ân gì cả mà tôi phải theo lệnh anh Quý, phó phòng tàn bạo đó, đem hộp đồng đến công ty X, nơi chị Bình đang làm việc với khách hàng, đưa cho chị. Nguyên do cũng bởi anh Quý sơ suất nên giờ tôi trở thành đứa bị đẩy ải. Giữa trưa nắng thế này chạy xe một quãng đường dài chẳng khác nào cực hình. Dù tôi than thở cách mấy thì cũng phải “xách” xe ra mà chạy, có trách thì trách người ta là cấp trên, còn mình chỉ là nhân viên nhỏ bé, hay đúng hơn là con mọi rợ xấu xí. Biết chị Bình đang đợi, tôi phóng xe như bay, cuối cùng đến được công ty X đúng 20 phút không hơn. Giao hộp đồng cho chị xong, tôi lại phóng xe về công ty Bình Tân, mất thêm nửa tiếng vậy là tôi chỉ còn một tiếng để ăn và ngủ trưa.

Đến ngã tư, tôi dừng xe chờ đèn đỏ. Bất chợt, tôi thấy một chàng trai mặc áo vest, mồ hôi đầm đìa, tay ôm bìa hồ sơ, vừa bước đi vừa nhìn xung quanh với ánh mắt mong mỏi. Có vẻ anh ta đang rất cần một sự giúp đỡ. Đáng lý mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường nếu như anh không bắt gặp tôi, đeo khẩu trang kín mít, bao tay và trùm váy chống nắng, ngồi trên xe và nhìn anh. Tức thì, bước chân của anh ta nhanh hơn để rồi tôi nhận ra anh đang nhanh chóng tiến về phía mình. Tôi bắt đầu lo lắng vì không biết người này muốn gì đây, liệu có phải là dân lừa đảo? Bấy giờ ra đường rất nguy hiểm, ngoài việc đối mặt với kẹt xe, ngập nước ra thì còn phải dè chừng người lạ nữa. Bọn lừa đảo lúc nào cũng mặt mũi hiền lành, ăn mặc bánh bao, mời mua cái này cái kia hoặc nhờ giúp gì đấy. Tóm lại thì rất phiền. Quay trở lại hiện tại, đúng là anh chàng đó đang đi đến chỗ tôi. Lúc ấy tôi nói thầm liên tục rằng, hãy tìm người khác đi và thế từ nay ra đường sẽ không nhìn chằm chằm vào ai nữa. Mặc dù miệng tôi lầm rầm muốn sai quai hàm, ấy vậy trời chẳng thương tình tôi chút nào, cuối cùng cho anh ta đứng ngay trước đầu xe của tôi. Không kịp để đối phương hỏi, anh ta lên tiếng ngay, chất giọng lẫn ánh mắt đều đầy cầu khẩn:

- Xin lỗi, anh có thể nhờ em một chút được không? - Và anh ta chả cần đợi tôi đáp là lại tiếp, như thể tôi sẵn sàng giúp vậy - Anh là nhân viên của công ty Z và đang trên đường đi gặp khách hàng ký hợp đồng. Vừa đến đầu đường này thì xe anh bị hư. Anh không thấy trạm xe buýt nào cả. Nãy giờ anh nhờ vài người chờ đến đường số 13 nhưng ai cũng từ chối. Em có thể cho anh đi nhờ được chứ? Làm ơn giúp anh, hợp đồng này rất quan trọng! Anh giữ được việc hay không là tùy vào nó! Mong em giúp đỡ!

Gì nữa đây, tôi suy nghĩ, liệu tên này có lừa tôi cho đi nhờ xe rồi giờ trò cướp bóc không nhỉ? Hẳn thấy tôi nhìn với ánh mắt ngờ ngợ, anh ta liền lấy trong túi áo ra tờ danh thiếp đưa tôi xem, cả CMND để tôi so tên và hình. Tiếp, anh cũng mở bìa hồ sơ ra để tôi thấy bảng hợp đồng có ký tên lẫn con dấu của giám đốc công ty. Những cái này đúng là khó làm giả lắm. Và lại, trông gương mặt nhễ nhại mồ hôi, cái nhìn nửa lo lắng nửa cầu xin đó thì tôi nghĩ anh ta không phải lừa đảo. Trong tôi xuất hiện sự phân vân, có nên giúp hay không? Tôi còn cần về công ty, nếu chờ anh đến đường số 13 thì không khéo hết giờ nghỉ trưa. Đúng lúc đèn xanh bật sáng, những chiếc xe ở phía sau bấm còi inh ỏi và chính sự thúc giục đó khiến tôi hành động theo phản xạ, là lắc đầu từ chối. Đối diện, dù sự thất vọng hiện rõ trên mặt nhưng anh vẫn cúi đầu cảm ơn. Lúc anh bước lên lề đường thì tôi chạy xe đi. Thế nhưng được một đoạn thì trong lòng tôi xuất hiện sự lưỡng lự, sự cảm thông đang níu kéo tôi lại. Thật kỳ lạ, tại sao người ta luôn phân vân trước một việc làm tốt? Nhìn qua kính chiếu hậu, tôi thấy dáng vẻ lầm lũi của anh dưới cái nắng trưa. Đảo mắt một hồi, tôi liền quay đầu xe, chạy lùi trở lại. Đang đi thì anh ta ngừng bước, nhìn tôi ngạc nhiên. Không muốn mất thêm thời gian, tôi bảo nhanh:

- Anh lên xe đi, em sẽ chờ cho.

Tròn xoe mắt vài giây, anh mừng rỡ, cảm ơn rồi rút. Khi anh đội nón bảo hiểm vào, tôi hỏi:

- Anh hẹn gặp khách hàng lúc mấy giờ?
- Khoảng 1 giờ đó em. Tại nhà hàng Hoàng Sơn.
- Ok, em sẽ chạy thật nhanh, anh chỉ cho em địa chỉ nhà hàng đó nhé.

Sau cùng tôi đã không trở về công ty ăn trưa mà quyết định chạy quãng đường khá dài để giúp một anh chàng nhân viên. Trên đường đi, thỉnh thoảng tôi nhìn qua kính chiếu hậu, thấy anh nhắm mắt cầu nguyện. Điều đó khiến tôi yên tâm hơn vì anh không phải kẻ nói dối. Lòng tốt sẽ trở nên vô nghĩa nếu giúp lầm người. Sau hơn nửa tiếng chạy ròng rã, tôi dừng xe trước cửa nhà hàng Hoàng Sơn. Vẫn chưa 1 giờ. Xuống xe, anh liên tục cúi đầu cảm ơn tôi. Trước lúc quay đi, anh đưa tôi tấm danh thiếp với đề nghị:

- Em cứ lấy đề có gì gọi cho anh. Nhất định, anh phải cảm ơn em thật đàng hoàng. Nhớ nhé, phải gọi cho anh đấy!
- Em biết rồi, chúc anh ký hợp đồng thành công.

Anh cười gật đầu rồi đi vào nhà hàng. Còn tôi, nhìn lại đồng hồ rồi chạy như điên trở về công ty. Đến nơi, thời gian nghỉ trưa của tôi vòn vẹn còn 15 phút, chỉ đủ để ăn trưa thôi. Uể oải lết cái thân tàn tạ vào căn tin, bất chợt tôi thấy vài đồng nghiệp, cả nam lẫn nữ, đều xì xầm chỉ trỏ về phía mình. Nghĩ, chắc điệu bộ mình quái gở nên tôi đứng thẳng người lên, nét mặt tươi tỉnh lại và bước đi thật bình thường. Tuy nhiên tôi lăm, mọi người vẫn nhìn tôi rồi thì thào thì thào gì đó với nhau. Quái lạ, tôi nhớ bản thân đâu có làm gì bậy bạ, không scandal, không ảnh nude, cũng chẳng đắc tội với ông nào bà nào hết. Đứng, tôi là gái ngoan mà. Hay là người ta bắt đầu ganh tỵ với sự “ngoan” đó của tôi? Đang đứng tần ngần thì bỗng, một bàn tay đập mạnh lên vai tôi kèm theo chất giọng sang sảng quen thuộc của chị Sang:

- Biết rồi nha! Vậy là chị nói đâu có sai! Giờ thì cả hai đến với nhau thật!

Tôi quay lại nhìn chị khó hiểu, bên cạnh còn có chị Ngân phòng Marketing và Huỳnh Trần. Trông mặt tôi ngơ ra, chị Ngân như hiểu vấn đề, liền nói rõ ràng:

- Mọi người đã biết em và Đình Huy hẹn hò rồi. Ghê thật! Em vào công ty chưa đầy bốn tháng mà đã cướp đi trái tim hotboy phòng chị nha!

Giờ thì tôi đã hiểu lý do các đồng nghiệp có hành động lạ lùng như vậy. Hóa ra, họ biết bí mật này rồi. Nhưng làm sao họ phát hiện ra được? Tôi với Đình Huy đều rất kín đáo mà. Như biết rõ tôi đang nghĩ gì, Huỳnh Trần đưa điện thoại ra, cười:

- Hôm trước có người trong công ty tình cờ bắt gặp hai người đi ăn tối cùng nhau, đã vậy còn hôn thắm thiết nữa. Vậy là người đó chụp ngay một “pô”.

Hướng mắt vào màn hình cảm ứng, tôi há hốc mồm khi thấy rõ cảnh Đình Huy hôn mình ở tiệm phở cách đây vài ngày. Tên nào mà “chóp” ngay cảnh độc địa vậy nè? Kiểu này thì luật sư giỏi nhất Việt Nam xuất hiện cũng không cãi nổi, “tang chứng” rành rành thế này mà. Chắc thấy tôi chưa đủ hoang mang hay sao mà chị ấy còn để vô thêm câu chấn động nữa:

- Tấm ảnh này đã được phát tán khắp công ty rồi. Lần này em nổi tiếng nhá!

Tĩa má ơi, đầu óc tôi bỗng dưng choáng váng, dù căn phòng sáng bừng ánh đèn vậy mà tôi vẫn thấy phía trước tối sầm đột ngột. Tiếp theo, tôi chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ là hình như mình suýt ngã đi nhưng may là ba chị đồng nghiệp đỡ lại. Giờ thì con đười ươi còn cao đã không còn là vấn đề quan trọng nữa, mà thực sự tôi cũng hết muốn nuốt nổi rồi. Cuối cùng thì cả công ty cũng biết vụ hẹn hò này.

Suốt cả buổi chiều, dù ngồi làm việc, gõ máy tính lạch cạch thế nhưng tôi vẫn biết được có bao nhiêu người trong phòng đang thì thầm to nhỏ với nhau. Hiên nhiên là về chuyện tôi và Đình Huy trở thành người yêu. Biết ngay sẽ có sóng gió mà. Thứ nhất, Đình Huy là một trong những anh chàng nổi bật nhất công ty, là người trong mộng của các cô các chị, nay hay tin anh có người yêu thì lẽ đương nhiên là họ cảm thấy bất ngờ. Còn thứ hai, tôi tệ nhất chính là tôi - một đứa xấu xí lại dám cướp anh đi. Thế nào rồi họ cũng sẽ nói: “Đĩa mà đòi đeo chân hạc”. Kín đáo thờ dài thườn thượt, tôi tưởng tượng viễn cảnh sắp tới sẽ như thế nào. Đúng là gái xấu khi có bạn trai còn khổ gấp trăm lần gái đẹp bị phụ tình.

Chiều, tôi phải giả vờ ở lại làm việc để chờ mọi người về hết mới dám đi xuống bãi đỗ xe. Tôi nghĩ là bác bảo vệ chưa biết tin này đâu, ai ngờ vừa trông thấy cái mặt tôi thì bác cười, hỏi đùa: “Chờ thằng Huy cùng về à? Mà hình chụp hai đứa ở tiệm phở lằng mạn quá!”. Thằng cha chụp hình bỗ lão thật, còn gửi cả hình cho bác bảo vệ nữa. Quái đản! Bộ tên này còn muốn cả tạp vụ, đầu bếp, nhân viên vệ sinh biết luôn chuyện tôi hẹn hò ư? Hậm hực bước vào bãi xe, tôi tình cờ gặp Đình Huy. Lập tức tôi ngó xung quanh quan sát tình hình rồi chạy vù đến chỗ anh.

- Anh biết gì chưa? - Tôi sốt sắng hỏi.

Ban đầu anh không hiểu câu hỏi không đầu đuôi kia, rồi lát sau biết ra, liền nói:

- Ý em là tấm hình chụp tụi mình ở tiệm phở hả?
- Đúng vậy! Mọi người biết chuyện tụi mình rồi!

Trái với dáng vẻ lo lắng của tôi, Đình Huy chỉ mỉm cười nhẹ nhàng:

- Họ biết rồi thì thôi, anh và em cũng đâu làm được gì.

Đáng vẻ bình thân từ anh khiến tôi ngạc nhiên:

- Anh không lo lắng sao? Chẳng phải chính anh nói nếu người trong công ty biết sẽ phiền lắm à?

- Ừ thì đúng là thế nhưng giờ chuyện đã lộ thì thôi vậy, anh thấy đâu đến nỗi tệ. Em đó, làm gì mà quỳnh quáng thế? Chắc vì lời anh nói nên em mới lo lắng chứ gì? Trời ạ, không sao đâu, sẽ ổn mà.

Suốt từ trưa đến chiều, tôi thực sự rất lo lắng ấy vậy giờ nghe Đình Huy bảo một câu như thế thôi là tự nhiên tôi yên tâm hẳn, nhất là nụ cười của anh như muốn bảo rằng, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi.

- Thú thật, anh nghĩ nên để mọi người biết sẽ hay hơn. Yêu nhau mà cứ giấu giếm mệt mỏi lắm. Giờ mọi người biết hết rồi, anh lại thấy nhẹ nhõm.

Tôi thực sự bất ngờ khi nghe Đình Huy nói vậy, bất giác lòng xúc động. Anh không hề xấu hổ khi có bạn gái là tôi, chẳng những thế còn muốn công khai mối quan hệ này. Tôi vui lắm, liền ôm anh. Rồi đột ngột, giọng Huỳnh Trân vang vang:

- Bắt gặp tại trận đôi tình nhân hành động thân mật.

Giật mình, tôi rời khỏi lòng Đình Huy, nhìn chị đang đứng trước mặt cười thú vị.

- Nè, em không sợ bị bắt gặp hả? Dám ôm nhau lộ liễu như vậy.

Lúng túng vài giây, tôi liền đáp: “Sợ gì ạ, chúng em là người yêu của nhau mà.”

- Sao, hết lo lắng về việc bị mọi người bàn tán rồi à?

- Vâng, em và Đình Huy có làm gì sai trái đâu. Yêu là lẽ bình thường thôi.

- Miệng lưỡi con người đáng sợ lắm, họ sẽ nói đủ thứ khiến em lung lay.

Huỳnh Trân vừa dứt lời thì thành linh Đình Huy cắt ngang, nghe đầy tức giận:

- Này, cô muốn nói gì vậy? Cô đang làm cho bạn gái tôi lo lắng đó!

Tôi vô cùng ngạc nhiên trước câu nói nặng lời từ Đình Huy. Về như cũng giống tôi, Huỳnh Trân khá bất ngờ về những lời lẽ đó vì nét mặt chị có chút thay đổi. Không muốn tình hình đi theo chiều hướng xấu, tôi liền nói với anh bằng chất giọng mang hàm ý mọi chuyện chẳng có gì to tát:

- Huy, anh đừng như thế. Chị Trân không có ý gì đâu, chỉ quan tâm em thôi.

Đình Huy vẫn giữ nguyên thái độ: “Quan tâm mà như vậy à? Nói toàn lời khó nghe, như đang đổ thêm dầu vào lửa, khiến người ta muốn bỏ cuộc luôn ấy.”

- Tính chị Trân vốn thẳng nhưng không có ác ý đâu anh.

Lần nữa, anh chẳng hề bận tâm đến việc tôi đang cố xoa dịu tình hình, nói tiếp:

- Lòng người khó đoán lắm, làm sao biết được người ta có đang giúp mình.

Lần này, Huỳnh Trân liền cắt giọng, nghe ần ỷ: “Đình Huy, anh nên biết tôn trọng người khác, nói lời lẽ lịch sự một chút. Tôi nói chuyện với Nguyễn, không phải với anh. Tự dung bức xúc như thế phải chăng anh có tật giật mình?”

- Ý cô là gì?

- Có thật anh lo lắng cho Nguyễn?

Lắng nghe những câu đáp trả qua lại đó, tôi không biết nội dung cuộc đối thoại này là gì cũng như chẳng hiểu được điều mà hai người họ đang đề cập. Mà tại sao cả hai lại nói nặng nói nhẹ với nhau như vậy? Dù sao thì tôi nghĩ mình nên chấm dứt nó trước khi chuyện đi quá xa, vượt khỏi tầm kiểm soát. Suy cho cùng, việc tôi hẹn hò với Đình Huy đâu đáng để làm lớn chuyện. Tức thì, tôi giơ tay lên giữa hai người, làm dấu hiệu kết thúc, đồng thời báo nhanh:

- Chị Trân, em cảm ơn chị đã lo lắng cho em và xin lỗi vì cuộc tranh cãi này. Bây giờ em phải về, muộn lắm rồi. Hẹn mai gặp lại chị. Anh Huy, ta về thôi!

Cuối cùng nhờ thái độ kiên quyết từ tôi mà họ mới chịu ngừng cuộc chiến. Vừa chạy xe ra khỏi công ty, tôi nghe Đình Huy nói lời xin lỗi về chuyện ban nãy.

- Em thì chẳng sao cả, nhưng hẳn chị Trân sẽ thấy bị xúc phạm. Mà tại sao anh lại phản ứng như thế? Thái độ đó có phần hơi quá đáng.

- Chẳng biết lý do gì mà anh cứ thấy khó chịu khi mỗi lần gặp Huỳnh Trân, chắc là do anh không thích sự ra vẻ của cô ấy. - Anh nhìn tôi, thờ dãi.

- Em nghĩ, anh hiểu lắm chị ấy rồi.

- Thôi, chuyện này đến đây kết thúc, tâm trạng anh vẫn chưa thoải mái được. Phạm Nguyễn, có lẽ hôm nay anh không dùng bữa tối với em, anh hơi mệt.

Sau câu cắt ngang ấy, tôi và Đình Huy tạm biệt bữa ăn tối đầy kỳ vọng, và ai về nhà nấy. Thú thực, tôi cũng mất sự vui vẻ rồi.

***

Vừa về đến nhà, tôi đã nghe âm thanh cãi cọ âm ỉ. Nén tiếng thở dài, tôi nhận ra chất giọng quen thuộc của hai chị và cha. Thường, cha tôi không bao giờ tham gia những cuộc tranh luận kịch tính mà chủ yếu ông là người can ngăn cuộc chiến trường kỳ của hai cô con gái cưng. Còn mẹ thì chẳng đại dốt gì mà đặt mình vào vai trò người hòa giải đầy mệt mỏi kia, luôn luôn bà sẽ đứng ngoài cuộc, hoặc quan sát sự việc hoặc bận tâm vào công việc khác. Giống như lúc này, khi tôi bước chân vào nhà là thấy bà ngồi trên ghế sofa, bông cô cháu gái hai tuổi, Cà Rốt và ru nó ngủ. Kế bên, chị Mỹ với chị Hương về như tranh cãi ngày càng ác liệt hơn, còn cha thì khổ sở, cứ liên tục ngăn: “Thôi, thôi! Hai đứa ngừng đi! Cha mệt, cha mệt lắm rồi!”. Lời cha nói cứ như dây cương bị tuột ra phía sau, không đủ sức kìm hãm hai “con ngựa” quá sung sức kia. Tôi chẳng rõ lý do dẫn đến cuộc tranh cãi tuy nhiên, bản thân cũng chẳng muốn biết làm gì. Vừa trông thấy tôi, mẹ đứng dậy, nói:

- Nguyễn, con bông Cà Rốt giúp mẹ, để mẹ đi nấu cơm.

Nhìn hai chị rồi lắc đầu, mẹ đi xuống bếp. Tôi nhìn Cà Rốt, con bé vẫn ngủ ngon lành, hai má bầu bĩnh, cái miệng chúm chím, dễ thương chết được.

- Cà Rốt lên chơi với dì Út nhen, kệ mẹ con với dì Ba đi.

Nói nhỏ với đứa cháu cục cưng xong, tôi bông nó, bước lên lầu. Nhà có hai “loa phóng thanh” thật khổ sở! Có đúng là tranh cãi sẽ giúp người ta thêm hiểu nhau? Cũng như khác biệt chưa chắc đã bổ sung cho nhau, suy cho cùng sự thấu hiểu vẫn là nền tảng để chung sống vui vẻ.

Nhẹ nhàng đặt Cà Rốt lên giường xong, tôi lấy quần áo đi tắm. Nửa tiếng sau đi ra, tôi thấy con bé đã dậy tự lúc nào, đang bò lồm cồm trên cái nệm êm ái và lôi hết đồ trong túi đi làm của tôi ra. Nhanh chóng đi lại giường, tôi bế nó lên, mắng yêu:

- Cà Rốt hư nha, phá đồ của dì Út nè.

Cà Rốt nhìn tôi bằng đôi mắt to tròn như hột nhãn, rồi tiếp theo liền cười cười, lộ nguyên hàm nướu chưa mọc răng. Thương quá! Tôi thom vào má con bé hai cái. Một tay bông cháu, tay còn lại tôi cất đồ trở lại vào túi. lát sau, tôi chợt phát hiện thiếu mất tấm danh thiếp mà anh chàng nhân viên trưa nay đưa cho mình. Tìm kiếm một hồi chẳng thấy đâu, tôi thở ra và nghĩ, thôi kệ có duyên thì sẽ gặp lại.

***

Sáng, rời khỏi bãi đỗ xe, tôi đứng nán lại ở góc ngoặt hành lang trên đường đi vào công ty để chờ Huỳnh Trân. Tôi cần xin lỗi chị chuyện hôm qua, dù Đình Huy là người nặng lời với chị nhưng tôi nghĩ mình nên làm chuyện này. Tôi sẽ chẳng vui vẻ gì khi bạn trai và bạn thân trở thành kẻ thù. Một cái vỗ nhẹ lên vai khiến tôi sức tỉnh thoát khỏi mớ suy nghĩ vòng vèo, lúc quay qua tôi mới biết là Huỳnh Trân. Nghiêng đầu nhìn tôi, trông mặt chị vẫn tươi tắn hết mọi ngày: “

- Chờ ai hả?

- Em chờ chị đấy. Ừm, em muốn xin lỗi chị về chuyện hôm qua Đình Huy nói những lời không phải. Chị bỏ qua cho anh ấy nhé.

- Đình Huy bảo em đến à?

- Không ạ, là tự em thôi. Em không muốn hai người giận nhau vì em.

Hắn, hiểu cho sự khó xử của tôi nên Huỳnh Trân cười tươi, lắc đầu:

- Ngốc ạ, chị không để bụng đâu. Đúng là hôm qua chị có hơi khó chịu, nhưng nghĩ lại một phần do chị nhiều chuyện, xen vào chuyện hai người. Và lại, anh Huy nói vậy cũng vì lo cho em thôi.

Trước những lời dịu dàng đó, tôi chẳng biết phải làm gì. Sự rộng lượng của chị khiến lời xin lỗi của tôi trở nên thừa thãi. Rất nhanh, chị quàng tay qua tay tôi, mau chóng kéo đi. Trên đường vào công ty, chị chợt thì thầm vào tai tôi:

- Có chuyện này chị muốn nói em nghe nhưng phải giữ bí mật đấy.

- Liên quan đến cái gì?

- Là chuyện công ty. Cái này chị nghe được từ chị Bình, chẳng rõ thực hư thế nào. Về như công ty đang gặp rắc rối. Nghe đâu giám đốc thiếu nợ các ngân hàng, vài tháng nay ông ta lại chi tiền vào những khoảng mập mờ. Chị còn được anh Quý tiết lộ, doanh thu gần đây của công ty giảm nhiều, một số khách hàng không trả đủ tiền. Tóm lại, nguồn vốn còn lại của công ty khá ít.

- Nói vậy thì công ty có nguy cơ bị phá sản?

- Đúng vậy, chị cũng nghĩ thế. Còn một tin nữa, sếp của chúng ta và giám đốc bắt đầu xảy ra bất hòa. Trước, họ là bạn bè đúng không, nhưng giờ thì có vẻ họ hết hợp nhau rồi. Đạo gần đây em có thấy sếp hơi lạ? Là thế đấy.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ăn Tối Với Sếp

Thú thật, tôi hơi vô tư thì phải, bản thân chẳng để ý Lâm Đạt đạo gần đây thế nào. Tôi thấy anh vẫn bình thường, vẫn làm việc và trách mắng nhân viên tàn bạo. Tôi đâu hề nhận ra điều lạ thường nào trên mặt anh. Nếu vậy thì Huỳnh Trân tình ý hơn tôi rồi. Vừa nghĩ ngợi, tôi vừa lắc đầu, chắc lười. Tiếp, tôi nghe chị thờ dài:

- Tin này đã lan truyền trong một số bộ phận nhân viên, vài tuần nay không khí công ty khá nặng nề. Tuy bề ngoài vẫn nói cười nhưng kỳ thực ai nấy đều rất lo vì nghĩ đến nguy cơ công ty phá sản, phải tìm việc mới.

Nghe xong, tôi liền nhăn mặt. Cứ nhớ lại một năm trời tôi lặn lội đi từ công ty này đến công ty khác xin việc là nỗi ám ảnh kinh khủng ấy lập tức tràn về. Đầu dễ gì tìm được nơi làm việc thích hợp, nhất là trong thời buổi này. Thường, ít có người gắn bó lâu dài với công ty đầu tiên, hầu hết ai cũng phải trải qua mấy lần chuyển dời mới tìm được nơi mình làm tiếp cho đến lúc về hưu.

Chỉ vì vấn đề đáng lo ngại đó mà tôi chẳng thể tập trung vào công việc. Các con số trong đầu tôi hoàn toàn bị thay thế bởi những cụm từ cứ lặp đi lặp lại, như “phá sản”, “nghỉ việc”, “xin việc làm”, đến nỗi bản thân cảm thấy phiền hà vô cùng. Ngừng làm, tôi kín đáo liếc mắt quan sát mọi người trong phòng. Ai ai cũng đều chăm chú làm phần việc của mình. Nét mặt họ căng thẳng vì các khó khăn trong công việc chứ không hề có biểu hiện về sự lo lắng hoang mang nào cả. Ngay cả anh Quý và sếp cũng thế. Nghe lời Huỳnh Trân, tôi cố gắng nhìn kỹ về mặt Lâm Đạt nhưng chẳng phát hiện ra sự bất thường nào. Phải chăng, mọi người đang cố che giấu tâm trạng của mình? Nén âm thanh thờ dài, tôi nhắm mắt lại.

- Phạm Nguyễn!

Giọng gọi đột ngột từ Lâm Đạt làm tôi giật mình, mở mắt ra. Bất gặp cái nhìn vô cảm đó, tôi lúng túng đứng dậy: “

- Sếp gọi em ạ?

- Ban này em nói có vài đơn khiếu nại từ khách hàng muốn đưa tôi xem.

Bấy giờ mới nhớ ra xấp giấy khiếu nại kia, tôi nhanh chóng đáp vâng rồi loay hoay tìm chúng. Quái quấy, tự dưng tôi quên mất mình để ở đâu rồi. Trong lúc lục lọi đồng hồ sơ tìm kiếm, tôi cảm giác rằng ánh mắt lạnh băng đó vẫn dán chặt vào từng động tác của mình. Tôi lo, sự thiếu sót này đang làm mất thời gian của sếp. Vì mãi lo nghĩ mà tôi vô tình quơ đổ cả chồng giấy trên bàn. Luống cuống cúi xuống nhặt lên thì khôn nạn thay, đầu tôi đập vô cạnh bàn, đau dã man. Vừa xoa đầu, tôi vừa nhặt giấy. Cái điều kinh dị tiếp theo chính là tôi nghe rõ âm thanh thờ ra thật mạnh của Lâm Đạt. Một tiếng thờ thôi nhưng nếu nó phát ra từ người đó thì cũng đủ làm tôi vã mồ hôi. Giống như khi bạn phát run vì nghe tiếng thờ nặng nề từ giáo viên khó tính vậy. Cuối cùng, tôi cũng tìm thấy đồng giấy khiếu nại chết tiệt. Tiến lại bàn trưởng phòng, tôi hồi hộp đưa giấy cho anh. Chưa đón lấy liền, Lâm Đạt tiếp tục cái màn “giết người” bằng “tia nhìn sát thủ”. Tôi nuốt nước bọt, tim đập thành thịch, hai tay cầm giấy đưa về phía trước như bị đơ. Chẳng sướng gì khi bị sếp nhìn kiểu đó. Để tôi làm hành động ấy hơn một phút, anh mới chịu đón lấy giấy. Tôi thở phào lúc anh chuyển dời ánh mắt vào những dòng chữ đánh máy nọ, hơn nữa anh không hề quát mắng về thói làm việc thiếu cẩn thận khi này của tôi. Thế nhưng lát sau tôi phát hiện mình đã mừng quá sớm khi bắt chợt nghe Lâm Đạt cất giọng đều đều, mà vấn đề được đề cập làm tôi thốn người kinh dị:

- Nghe nói em đang hẹn hò?

Cái từ “hẹn hò” vừa kết thúc là lập tức, tôi nhận ra mấy chục đôi mắt trong phòng lần lượt hướng về phía mình theo cách âm thầm. Gáy tôi lạnh lạnh thế nào ấy. Đối diện, sếp vẫn xem giấy tờ một cách bình thản, miệng hỏi nhưng mặt chẳng hề ngược nhìn tôi. Thú thực, tôi chưa rõ mục đích của câu hỏi từ anh. Tôi biết, bị phát hiện ra đang hẹn hò trong công ty là điều phiền phức.

- Tôi không hề khó khăn trong chuyện nhân viên của mình yêu đương. Bởi đó là quyền cá nhân của mỗi người, miễn chỉ cần làm tốt việc được giao thì ok. Tuy nhiên, nếu vì vậy mà mất tập trung trong giờ làm thì tôi không bỏ qua đâu.

Dứt lời, Lâm Đạt hơi ngả người ra phía sau đồng thời trao lại tôi xấp giấy khiếu nại. Ánh mắt anh như thể nhắc nhở tôi về một chuyện, hay đúng hơn là mang chút cảnh cáo ngầm. Đưa hai tay nhận lấy giấy, tôi gật đầu thay cho lời đáp. Rõ ràng anh đang nhắc tôi về đáng về lơ là vừa rồi và cả việc để hồ sơ lung tung làm mất thời gian. Lầm lũi quay về chỗ ngồi, tôi cắn môi, thầm trách mình sơ suất.

Chiều, tôi đang chuẩn bị ra về thì anh Quý đến đưa tôi mấy đơn hàng, yêu cầu chỉnh sửa lại. Tôi xem sơ qua mới thấy người làm chúng là chị Huệ. Biết tôi định nói gì, anh liền bảo chị Huệ bận làm việc khác giúp anh nên cái này giao cho tôi. Lại cái kiểu, người này làm thì bắt người kia sửa. Tôi biết tông rồi, chị Huệ cũng là hoa khôi phòng Kinh doanh, cách đối xử này của tay phó phòng tôi quen quá mà. Lúc nào chả ưu tiên gái đẹp, đày ải gái xấu. Thương cho phận làm “lính”, đầu thế cái lời cấp trên, tôi đành ậm ừ. Vậy là tiêu tưng cuộc hẹn tối nay với Đình Huy.

Rút điện thoại ra, tôi phải gọi cho anh báo về sự cố ngoài ý muốn này. Sau khi nghe xong, anh bảo tôi cứ ở lại làm, còn mình sẽ về nhà. Chẳng kịp để tôi nói thêm, anh lập tức cúp máy. Nhìn dòng chữ “Kết thúc cuộc gọi” tôi hơi buồn trước phản ứng có phần hời hợt của anh. Tôi biết anh không hẳn trách về việc hủy cuộc hẹn mà sự lạnh nhạt này xuất phát từ thái độ thỉnh thoảng hơi dửng dưng. Đúng là tôi đang hẹn hò với Đình Huy, đúng là cả hai có những cử chỉ thân mật giống người yêu, và đúng là anh có quan tâm, đối tốt với tôi thế nhưng chẳng hiểu sao, tôi vẫn cảm thấy giữa chúng tôi còn tồn tại một khoảng cách kỳ lạ. Thỉnh thoảng khi nói chuyện cùng nhau, tôi nhận ra anh thường lơ đãng, suy nghĩ để ở tận đâu, nhiều lúc anh còn nhìn tôi thật hời hợt, không quan tâm tôi nói gì. Cách anh đối xử với tôi đôi khi khiến tôi cứ ngỡ đó là sự ân cần của một người bạn chứ không phải người yêu. Có phải tôi suy nghĩ quá nhiều? Nhưng cái cảm giác ngồi gần nhau mà như xa cách đó, đâu thể nhầm lẫn được. Lát sau, tôi liền lắc đầu cốt xua đi những ý nghĩ không tốt ấy, lắm khi vì nghĩ nhiều quá mà tự làm khổ mình.

Cắt điện thoại, tôi tự nhủ mình nên bắt đầu làm việc. Vừa quay lại, tôi hết hồn khi bắt gặp Lâm Đạt ngồi chính ỳnh ngay bàn trưởng phòng, gõ máy một cách thân nhiên hết như chẳng hề bận tâm đến sự hiện diện của tôi trong phòng.

- Sếp chưa về à?

Ngón tay gõ trên bàn phím lách cách, anh chẳng thèm liếc nhìn tôi, nói nhạt:

- Tôi phải ở lại làm cho xong vài thứ.

Khỏi bàn, tôi choáng váng ngay tức thì. Thật không vậy trời, tôi sẽ ngồi làm việc chung với sếp “Ma vương” ư? Phòng chỉ còn hai người, nguy hiểm càng tăng cao, tôi sẽ bị đề ý suốt mấy tiếng liền cho xem. Khi chỉ còn một con nhỏ nhân viên trong phòng thì hiển nhiên nó sẽ trở thành “mục tiêu” duy nhất bị giám sát. Số tôi sao thảm vậy! Mà thay vì là ngày khác còn đỡ, sáng nay tôi mới bị sếp “chiều tướng” xong, giờ lại ngồi làm việc đối mặt thế này, chẳng khác gì đem tội lỗi của tôi ra “trưng” trước mặt anh lần nữa. Người ta hay bảo, trưởng phòng luôn nhớ rất dai những sai phạm của nhân viên.

- Nếu em vẫn chưa chịu làm thì tối sẽ về muộn lắm đấy.

Phát hiện mình lại không tập trung vào việc quan trọng hiện tại, tôi lật đặt ngồi vào bàn, cầm đầu cầm cổ giải quyết mấy đơn hàng sai sót. Thời gian tiếp theo, tôi hầu như chẳng rời mắt khỏi chúng, dần dần tôi quên đi tâm trạng lo lắng ban đầu, quên luôn sự hiện diện của Lâm Đạt, nhờ thế mà làm khá nhanh chóng. Mãi đến khi lưng bắt đầu mỏi và bụng kêu thì tôi mới sực nhớ đến thời gian, liền nhìn đồng hồ, hơn 7 giờ. Ngừng việc, tôi vươn vai uể oải rồi nhìn về phía đối diện, Lâm Đạt vẫn còn đang làm. Tôi đề ý tư thế anh mấy tiếng trước với bây giờ về như không đổi. Nét mặt tỉnh táo, không lộ vẻ mệt mỏi, đôi mắt dán chặt vào màn hình máy tính, sự tập trung của anh thật đáng ngưỡng mộ. Chẳng bù như tôi, đuối lắm rồi. Tôi nghĩ mình nên ăn gì đó trước khi làm tiếp, kiểu này cũng phải tiếng nữa mới xong.

- Em ra ngoài mua đồ ăn tối, sếp có muốn ăn gì không?

- Tôi không đói, em ăn đi.

Trước câu trả lời ngắn gọn, tôi nhún vai, chậm rãi rời phòng. Chào bác bảo vệ, tôi bước ra ngoài con đường lớn tấp nập xe cộ. Đối diện bên kia đường, những hàng quán treo bảng bắt đèn sáng trưng, khách ra vào ăn uống nườm nượp. Mùi thơm từ mấy món ăn khiến tôi không thể chần chừ thêm, mau chóng băng qua đường. Thấy tôi bước vào tiệm cơm gà chiên, chị chủ quán niềm nở hỏi han. Toan trả lời thì tự nhiên tôi nhớ đến Lâm Đạt, tuy ban nãy anh bảo không đói nhưng biết đâu đây chỉ là lời từ chối kiểu khách khí. Đắn đo hồi lâu, tôi nói chị chủ tiệm bán hai phần cơm gà. Ngồi ở đây ăn thì tiện hơn, ấy vậy tôi vẫn muốn về công ty, chẳng hiểu sao nữa.

Khẽ khàng mở cửa phòng đi vào, tôi thấy Lâm Đạt còn ngồi, liền tiến lại gần. Ngẩng đầu lên, anh ngạc nhiên:

- Ăn xong rồi à, nhanh vậy?

- Em mua cơm mang về, có cả phần sếp nữa.

- Tôi nói không cần rồi mà.

- Để đói quá sẽ đau bao tử đó. - Tôi ngừng lại vì mình nói câu kỳ cục làm sao, nhưng tiếp theo tôi ngập ngừng - Em ngồi ăn một mình thì buồn lắm.

Hình như tôi bị ma nhập nên mới buông một câu ngớ ngẩn thế. Tôi nghĩ gì mà lại “dám” mời sếp, người nghiêm túc lạnh lùng đáng sợ như vậy, ngồi ăn cùng mình chứ? Đúng là óc tôi hỏng thật rồi! Lâm Đạt liền ngừng việc đang làm, có vẻ nghĩ ngợi. Trông vậy, tôi liền xua tay:

- Thôi, em sẽ ăn một mình, sếp cứ làm đi.

Sau cùng là tôi bước ra khỏi phòng, đến bàn trà ở phòng ngoài. Lấy hộp cơm ra, chuẩn bị mở bịch tương ớt thì tôi nghe tiếng Lâm Đạt cất lên:

- Có cà phê nữa à?

Tôi quay qua, cùng lúc anh kéo ghế ngồi xuống. Mặc dù bận lấy hộp cơm, anh vẫn biết tôi đang nhìn nên chậm rãi bảo:

- Tôi ngửi mùi gà chiên và tự dưng bụng đói cồn cào.

Đúng là có lẽ anh đói thật nhưng bất giác tôi lại nghĩ, cũng có thể anh không muốn tôi ngồi ăn một mình trong buồn chán. Dù với bất cứ lý do gì đi nữa thì tôi đã mỉm cười rồi. Thế là chúng tôi vừa ăn vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát trời đêm. Không gian yên ắng xung quanh không hề ngột ngạt, trái lại bình

yên lạ lùng. Kỳ lạ thay, dù ngồi ngay bên cạnh thế mà tôi chẳng có cảm giác lo sợ gì như lúc ở phòng làm việc. Hẳn do Lâm Đạt, từ lúc nào đã trút bỏ đi đáng về uy nghiêm của một trưởng phòng, trở nên gần gũi hơn.

- Công việc sắp xong chưa? - Anh là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí yên lặng này giờ.

- Sắp xong rồi ạ. Vì phải sửa cái sai của người khác nên hơi lâu.

- Ra là vậy. Về như thỉnh thoảng phó phòng đối xử với vài nhân viên hơi bất công. Nhưng mà thế cũng hay, nếu được làm nhiều việc thì sẽ nâng cao trình độ, đặc biệt sửa cái sai của người khác cũng giúp mình không mắc phải sai lầm đó. Em cứ cố gắng hết sức là tốt rồi.

Tròn xoe mắt trong chốc lát, tôi ngập ngừng hỏi:

- Sao sắp tốt với em vậy ạ?

Hỏi xong lại phát hiện mình điên rồ nữa, tức thì tôi đưa tay bịt miệng. Tiếp tục thấy anh trầm tư nghĩ ngợi, tôi liền giải thích rõ ràng kéo bị hiểu lầm:

- Ý em là anh luôn giúp đỡ em trong công việc, dù thường trách mắng nhưng thực sự là đang chỉ dẫn em.

Lâm Đạt điềm nhiên trả lời sau khi uống một ngụm cafe:

- Đó là việc làm cần thiết của sếp dành cho nhân viên. Nói giúp đỡ cũng không đúng, đơn giản là dẫn dắt để họ hoàn thành tốt công việc. Tuy nhiên còn tùy vào khả năng mỗi người, như tôi thấy em có năng lực nên chỉ bảo thêm. Đúng là tôi có quan tâm em hơn, lý do là vì chúng ta đồng hương.

- Đồng hương? Tức quê của sếp cùng quê với em?

- Ừm, mặc dù tôi sinh và lớn lên ở Sài Gòn nhưng lúc nhỏ tôi vẫn thường về quê chơi. Ký ức tuổi thơ tôi có một phần gắn liền với vùng đất sông nước ấy và tôi có nhiều kỷ niệm đẹp với nó. Vì vậy sau này gặp ai là người đồng hương, tôi đều muốn giúp đỡ.

- Vậy ra sếp xem lý lịch của em lâu như thế là vì lý do này? Thảo nào... Vậy lẽ nào chị Trân cũng là đồng hương vì sếp đã nhìn chị ấy rất lâu? - Mắt sáng lên khi tôi hiểu ra một vấn đề.

- Không phải đâu. Tôi nhìn vì lúc ấy Huỳnh Trân ăn mặc không phù hợp. Cái áo sơ mi mỏng tanh khiến tôi hơi khó chịu nên mới yêu cầu cô ấy ở lại vào giờ nghỉ trưa để nhắc nhở.

Ôi trời ơi, hóa ra tôi đã hiểu lầm ánh mắt của Lâm Đạt lúc đó, để rồi cứ nghĩ anh là “dân 35”. Thảo nào vào cái ngày Huỳnh Trân trình ký đơn hàng trễ, anh lại mắng cho một trận chẳng chút thương tình. Ô la la, cuối cùng mới biết trưởng phòng không phải đàn ông mê gái đẹp! Từ trước tới nay tôi đã có cái nhìn lệch lạc về anh. Đang thầm xuyết xoa với sự thật này thì chợt, tôi nhớ lại lời Huỳnh Trân hôm ấy. Nếu bị sếp nhắc nhở về việc ăn mặc vậy tại sao chị ấy nói dối là anh khen áo chị đẹp? Hay do chị tự ái? Trông gương mặt hớn hờ lúc đó, nghe chị nói cứ như thật, đúng là nói dối rất tài tình. Âm thanh đầy ghé kéo tôi trở về thực tại, Lâm Đạt đã đứng dậy, chuẩn bị về phòng. Tôi cũng đứng lên và tỉnh cò, tầm nhìn đối diện với bàn tay trái của anh, ngay ngón áp út có một chiếc nhẫn. Quá kinh ngạc, tôi thốt lên thật vô duyên:

- Sếp đã kết hôn? Đúng là không thể tưởng!

Lâm Đạt nhìn trở lại tôi, nhún mày như muốn hỏi điều ấy có gì bất ngờ đến thế. Thực sự là tôi hơi sững sốt vì nghĩ một người khó gần như anh mà có vợ. Tất nhiên đây là nghĩ thôi, tôi chả dại gì mà nói huých toẹt ra nên phải phịa lý do:

- Ừm... em thấy sếp còn trẻ, lại là người không thích chuyện tình cảm lắm.

- Tôi gần 30 rồi, trẻ trung gì, kết hôn là vừa. Nhưng đây chỉ là nhẫn đính hôn thôi, sang năm tôi và cô ấy mới lấy nhau.

- Sếp yêu chị ấy chứ?

- Tất nhiên. Em hỏi gì lạ vậy?

- À, vì nhiều người giàu có kết hôn chỉ vì mục đích khác hoặc do môn đăng hộ đối. Nghe sếp nói vậy, em thấy yên tâm. Chúc mừng anh!

- Chúng tôi yêu nhau ba năm rồi. Ừm, cảm ơn em nhưng hãy để lời chúc ấy vào ngày hôn lễ của tôi.

Tôi gật đầu, cười. Tiếp, Lâm Đạt xoay lưng đi trước. Còn tôi bước chậm rãi theo sau. Nhìn nhận thì đêm nay quả không tồi chút nào. Tôi được ngồi ăn cùng sếp, và cả hai nói những chuyện không hề liên quan đến công việc. Quan trọng hơn hết, tôi có cơ hội hiểu thêm về anh, có cái nhìn khác đối với anh. Nhìn chiếc nhẫn đính hôn đó, tôi mỉm cười và hình dung ra một hôn lễ hạnh phúc. Thế nhưng lúc ấy, tôi đâu biết rằng, điều đó sẽ mãi mãi không thể xảy ra, đồng thời vận mệnh của chúng tôi đã xoay vần theo một cách chẳng hề ngờ đến.

“Có những định mệnh mà lần gặp gỡ thứ nhất, ta chỉ như hai người xa lạ vô tình đi ngang qua nhau...”

***

Ngày hôm sau, tôi gặp Đình Huy trong thang máy. Lúc nhìn thấy nhau, anh đang nhắn tin qua điện thoại nhưng rất nhanh lại cất nó vào túi quần. Khi đó,

tôi chẳng mấy để ý đến hành động kỳ lạ này. Chưa kể, anh đã kéo sự chú ý của tôi sang hướng khác bằng câu hỏi ân cần:

- Em ăn sáng chưa? Đêm qua làm việc có về trễ lắm không?

- Tám 9 giờ là em về rồi. Chiều nay mình đi đâu ăn tối nhé?

- Chắc không được đâu, chiều nay anh phải ở lại công ty làm thêm chút việc.

- Tiếc thật. Thôi thì để mai vậy. À, tối qua em ở lại làm việc với sếp, rất bất ngờ khi cả hai là người đồng hương. Và một điều đáng kinh ngạc là anh ấy sắp kết hôn. Lúc đó em đã hét lên rất mắc cười.

Đang huyền thoại thì tôi ngừng lại bởi không nghe tiếng đáp lời hưởng ứng từ Đình Huy. Liền quay qua, tôi lại thấy anh nhắn tin gì đó trong điện thoại với vẻ chú tâm lắm, vài giây sau anh còn cười cười rất vui. Về như vậy giờ anh chẳng hề nghe những gì tôi nói. Mau chóng, tôi lên tiếng:

- Huy, anh nghe em chứ?

Bấy giờ như mới nhớ ra tôi, Đình Huy liền xoay qua bên cạnh, nhìn nhìn hết kiểu vẫn theo dõi cuộc đối thoại:

- Sếp em? Tức là sếp Đạt hả?

Tuy hơi khó chịu trước thái độ lơ đãng ấy nhưng thái độ của tôi bình thường:

- Ừm, sang năm anh ấy sẽ kết hôn, em mong nhận được thiệp cưới lắm. Mà chiều mai anh muốn mình ăn tối ở đâu? Hay là ở...

Lần nữa, Đình Huy lại khiến tôi ngừng nói bởi hành động chú tâm vào điện thoại. Không rõ đối phương là ai mà làm anh say sưa đến vậy, quên mất bạn gái đứng ngay bên cạnh. Tôi không phải người ép buộc bạn trai chỉ biết mỗi mình, tôi càng không cấm anh gọi điện nhắn tin cho người khác thế nhưng chỉ ít khi đang đối diện với nhau thì anh cũng nên tôn trọng tôi. Anh làm vậy khiến tôi chẳng khác nào con điên, tự nói chuyện với chính mình. Đúng lúc, cửa thang máy mở, Đình Huy mới chịu cất điện thoại, bảo với tôi chiều mai nói tiếp. Chẳng cần xem phản ứng của tôi thế nào, anh nhanh chóng chạy đi. Đứng nán lại trong buồng thang máy mở cửa, tôi thở ra buồn bã. Tự dưng lòng xuất hiện một linh cảm không hay về mối quan hệ này. Mong rằng, đây chỉ là cảm giác sai lệch.

Bước vào phòng, tôi thấy các đồng nghiệp túm tụm bàn tán gì đó rất sôi nổi. Nếu là bình thường, tôi nhất định nhào đến hỏi han đủ thứ nhưng vì hiện tại tâm trạng đang chán nên mặc kệ mà đi về phía bàn làm việc. Ngồi xuống chưa được nóng đất, tôi bị chị Bình kêu vai, nói khẽ:

- Hey, em biết gì chưa, sáng sớm nay sếp tui mình với giám đốc cãi nhau dữ dội. Đứng bên ngoài nghe mà nhân viên cũng phát run đó.

- Chị biết họ cãi nhau về chuyện gì không?

- Hình như là giám đốc không đồng ý với chính sách kinh doanh mới của sếp. Chắc em cũng nghe vài tin đồn về chuyện công ty sắp phá sản? Mấy ngày trước, chị Quỳnh bên Kế toán bảo, ngân hàng lại gọi điện đòi nợ liên tục, họ bắt đầu gia hạn thời gian trả nợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lời Nói Dối, Khoảng Cách Và Lòng Người

Xem ra, tình hình nghiêm trọng hơn tôi tưởng. Quan sát bầu không khí căng thẳng cùng gương mặt lo ngại của mọi người trong phòng, tôi nghĩ đây không còn là tin đồn nữa. Thực sự, công ty đang gặp rắc rối lớn, và nó sẽ không thể giải quyết một cách dễ dàng. Chợt, chị Bình lại hỏi tôi, lần này nội dung chủ đề thay đổi:

- À mà thằng Huy với con Trần thân nhau lắm hả em?

- Sao chị hỏi thế? Theo em thấy, anh Huy không thích chị ấy lắm.

- Thế thì lạ thật, chiều hôm qua tan việc, chị tình cờ thấy thằng Huy chở con Trần vào tiệm cafe Đồng Thảo.

- Chắc chị nhìn lầm rồi. Giữa họ có mối bất hòa, đến nỗi anh Huy còn nói nặng với chị Trần nữa.

- Ừm, chắc chị nhìn lầm, nhưng người đó cũng chạy chiếc xe giống thằng Huy thì đúng là trùng hợp.

Khẽ đảo mắt, tôi im lặng nhớ lại cuộc gọi điện chiều qua của mình với Đình Huy.

- Lúc chị thấy họ là khoảng mấy giờ?

- Thường, chị chạy xe về nhà đến ngã tư đó là tầm 5 giờ.

Tôi gọi điện cho Đình Huy cũng khoảng giờ đó. Lúc ấy anh bảo mình sẽ về nhà, vậy làm sao có thể đi cùng Huỳnh Trần được? Chợt, cửa phòng mở, Lâm Đạt bước vào. May là đám đồng nghiệp đã giải tán trước đó mấy phút, nếu không thì thế thảm rồi. Kín đáo quan sát vẻ mặt anh trong khi đang tiến về bàn làm việc, tôi chẳng nhận ra bất kỳ biểu hiện khác thường nào. Nếu vừa trải qua một cuộc tranh cãi thì hẳn ít nhiều người ta cũng sẽ tỏ ra khó chịu. Còn ở đây, trông anh hoàn toàn giống như mọi khi. Đúng là một người giỏi làm chủ cảm xúc của mình.

Chiều tan việc, tôi chạy xe về nhà, đến một ngã ba thì ngừng lại chờ đèn xanh. Trong lúc chờ, tôi ngửi thấy mùi bánh bao chiên. Tôi nhớ Đình Huy từng bảo rất thích ăn loại bánh này. Rất nhanh, tôi mua ngay hai bịch bánh bao chiên nóng hổi. Tiếp, tôi chạy xe vòng trở lại công ty để đưa bánh cho anh. Lúc gần đến công ty thì bất ngờ, tôi bắt gặp Đình Huy vừa chạy xe ra khỏi cổng, vì anh đang gọi điện thoại nên chẳng để ý tôi chạy ngược chiều xuống. Giống hết buổi sáng trong thang máy, nét mặt anh thật phấn khởi khi nói điện thoại. Dõi theo bóng dáng chạy xe thật nhanh đó, tôi bỗng dưng nhớ đến lời kể của chị Bình. Bất giác, lòng tôi xuất hiện một suy đoán, để rồi ngay lập tức tôi quyết định bám theo anh.

Vắt và bám đuôi Đình Huy qua mấy con đường đông đúc ngoằn ngoèo, tôi cố giữ khoảng cách vừa đủ để anh không phát hiện. Ấy vậy mà công sức của tôi suốt nửa tiếng qua đồ sông đồ biển khi đến ngã tư nọ, lúc anh vừa phóng xe sang đường bên kia bùng binh thì ở đây đèn đỏ bật sáng, và tôi xui xẻo vì bị mắc kẹt lại. Đèn xanh bật sáng, tôi chạy như bay nhưng kỳ thực là không có hy vọng nào tìm thấy Đình Huy với cái kiểu phóng xe như anh. Tấp xe vào lề, tôi lấy điện thoại ra, có hơi phân vân khi bấm số gọi cho Đình Huy. Dù gì tôi cũng muốn hỏi rõ bởi bản thân ghét chuyện mờ ám, lấp lửng. Chuông đồ không lâu thì tôi nghe giọng anh cất lên. Chẳng hiểu sao tìm gặp thành tích lúc tôi quyết định hỏi anh một câu:

- Anh đang ở công ty à?

- Ừ, việc hơi nhiều nên chắc anh sẽ về muộn. Em gọi có gì không?

Khi ấy, đầu óc tôi gần như trống rỗng vì nhận được một lời nói dối. Dù vậy, tôi vẫn giữ giọng bình thường, như thể cú điện thoại này chỉ đơn giản là sự quan tâm:

- À, không có gì. Em chỉ muốn nhắc anh đừng mãi làm mà để bụng đói.

Tôi nghe anh cười nhẹ nhàng, bây giờ cái âm thanh đó vì sao lại khiến tôi buồn bã đến thế. Cúp máy, lòng tôi ngổn ngang với bao nhiêu suy nghĩ. Lý do gì anh nói dối tôi? Anh có ý che giấu hay có chuyện khó nói? Là sợ tôi lo lắng hay sợ tôi phát hiện ra bí mật nào đó? Cuối cùng, điều tôi thắc mắc nhất là, anh đi gặp ai?...

***

Tôi bước vào nhà với dáng vẻ ủ rũ, tay cầm hai bịch bánh bao chiên bùng bùng thơm. Nhắc thấy tôi, lại ngửi mùi bánh thơm phức, chị Mỹ và chị Hương chạy vù đến. Tôi đưa bánh cho họ trước khi đi lên lầu với bộ mặt chẳng còn gì chán chường hơn. Đứng trước phòng toan mở cửa thì bỗng tôi nghe chị Hương gọi giật:

- Nguyễn, có chuyện gì sao?

Tôi quay qua, chị bước đến gần. Vì tâm trạng rối bời nên tôi lắc đầu, lúc này chỉ mong được một mình yên tĩnh. Thế nhưng tôi quên mất rằng, cái bộ mặt đưa đám của mình đã tố cáo tất cả, hết kiểu có một tấm bảng treo trước trán, ghi rõ là “em đang gặp chuyện buồn”. Chặc lưỡi rõ to, chị Hương khoanh tay:

- Nào, em gặp chuyện gì không hay thì cứ nói với chị. Chị là người ngoài cuộc, biết đâu sẽ cho em lời khuyên hữu ích thì sao.

Nhìn chị bằng đôi mắt mang chút phân vân, tôi ngập ngừng kể lại mọi chuyện. Nghe xong, chị Hương đưa tay sờ cằm, mắt chong lên trần nhà biểu hiện là đang suy nghĩ nghiêm túc, nói:

- Đúng là đáng ngờ đấy. Nếu không có chuyện gì thì hẳn nói dối làm chi?

- Em không rõ anh ấy đi vì giải quyết công việc nào đó hay là để gặp ai.

- Giải quyết công việc thì mắc gì nói dối. Theo chị thì tên này đi gặp một người, và với những gì em kể thì hẳn rất chờ đón cuộc gặp đó.

Huỳnh Trần? Cái tên ấy lại bật ra đầu tiên trong đầu tôi. Mặc dù tôi cố xua đi ý nghĩ ấy nhưng nó cứ mãi lẩn vẩn. Có lẽ bởi tôi còn bận tâm về lời chị Bình. Chợt, chị Hương đẩy nhẹ vai tôi:

- Em đừng nghĩ ngợi nhiều kéo nhúc đầu. Tốt nhất em nên hỏi rõ Đình Huy. Có nhiều mối tình, chỉ vì hiểu lầm nhỏ mà dẫn đến tan vỡ đấy. Chị nói thế cũng không có nghĩa là bắt em tin tưởng tuyệt đối, làm lơ mọi chuyện. Em có thể nghi ngờ một chút nhưng phải gặp người đó hỏi rõ ràng. Hiểu chứ?

Tôi gật đầu trước ánh mắt quả quyết của chị. Đúng, cách tốt nhất là tôi nên hỏi rõ Đình Huy để tránh xảy ra chuyện đáng tiếc.

***

Thế nhưng ý định đó của tôi đã không thành khi ngày hôm sau, anh có chuyến công tác cùng đồng nghiệp xuống các tỉnh để quảng cáo sản phẩm, thời gian đi là hai tuần. Vậy là tôi phải mang sự thất vọng này trong lòng suốt mười mấy ngày, quả nhiên khó chịu vô cùng. Mà chuyện đó lại không nói qua điện thoại được, khi có việc cần trao đổi thẳng thắn thì mặt đối mặt sẽ tốt hơn. Cũng bởi vậy mà mỗi lần nhận cuộc gọi từ Đình Huy, tôi phải cố lắm mới giữ cái miệng mình không buột ra câu hỏi liên quan đến chiều hôm ấy.

Tuy nhiên, nhờ khoảng thời gian xa cách này mà tôi nhận ra thêm vài điều. Đầu tiên là, Đình Huy ít chủ động gọi điện cho tôi, chủ yếu do tôi gọi trước. Thậm chí có một ngày tôi chẳng hề nhận được cuộc gọi nào từ anh. Tiếp theo, hai chúng tôi ngày càng ít có chuyện để nói ngoài những câu hỏi thăm cần thiết. Đặc biệt vẫn là Đình Huy, anh luôn trả lời qua loa và thường viện cớ cúp máy trước. Đôi khi một, hai ngày mới gọi điện cho nhau ấy vậy anh gói gọn cuộc nói chuyện chỉ trong vài phút. Chỉ hai tuần mà tôi bắt đầu nhận ra khoảng cách giữa cả hai ngày càng rộng.

Mối quan của chúng tôi chỉ mới tồn tại ba tháng mà tại sao lại mau chóng trở nên hời hợt đến vậy? Ban đầu anh quan tâm tôi nhiều bao nhiêu thì giờ lại xa cách bấy nhiêu. Tôi không hiểu lỗi hỏng trong chuyện tình mình bắt nguồn từ đâu. Do lỗi của ai? Hay nguyên nhân là từ tôi? Một cô gái xấu xí đang là người yêu của anh chàng đẹp trai nhất định sẽ phát sinh những vấn đề không mong muốn. Có lý nào, tình yêu giữa hai con người quá khác biệt lại phải đối mặt với nhiều thử thách vậy?...

***

Huỳnh Trần đặt lên bàn tôi một xấp giấy, nói rằng đây là 15 đơn hàng đã thanh toán trong tuần này. Tôi đếm lại đầy đủ xong, chị đưa ra cuốn sổ, mỉm cười:

- Nếu em đã nhận đủ thì ký tên xác nhận cho chị.

Gật đầu, tôi mau chóng ký vào. Lúc chị quay lại bàn thì mọi người cũng lần lượt vào phòng, bắt đầu giờ làm việc buổi chiều. Chuyện vẫn diễn ra bình thường cho đến lúc tôi lấy 15 đơn hàng ra đối chiếu với danh sách lưu trong máy tính và khi kiểm tra xong tờ thứ 15, tôi mới phát hiện trong danh sách máy tính có đến 16 đơn hàng. Tức thì, tôi liền đứng dậy, đi vòng qua bàn Huỳnh Trần, bảo khẽ:

- Tuần này có đến 16 đơn hàng, chị đưa thiếu em một đơn hàng.

Tự dưng Huỳnh Trần nhìn tôi với vẻ vô cùng ngạc nhiên:

- Em nói gì lạ vậy? Ban nãy chị đưa em 16 đơn hàng đủ mà, sao giờ lại thiếu?

- Đầu phải ạ, chị chỉ đưa em có 15 thôi.

Hình như bắt đầu khó chịu, chị đứng dậy, giọng cũng lớn hơn như thể để mọi người trong phòng nghe thấy:

- Rõ ràng chị đưa em 16 đơn hàng, giờ em nói thế là ý gì? Hay em vô ý làm mất rồi qua đây đổ lỗi cho chị?

Mắt tôi mở to tròn trước điều đó, chị nói vậy chẳng khác nào bảo tôi đã làm mất mà còn phải bỏ trách nhiệm, đổ lỗi lên người khác. Thực sự vào lúc ấy, tôi không tin nổi đây là giọng điệu của Huỳnh Trần, người chị và là đồng nghiệp thân nhất luôn động viên, giúp đỡ mình. Có vẻ vào khoảnh khắc đó, tôi mơ hồ nhận ra một điều gì nơi chị đã luôn giấu kín.

Hiển nhiên, cuộc tranh cãi của hai nhân viên làm sao trưởng phòng không để ý. Thế là rất nhanh, Lâm Đạt yêu cầu hai chúng tôi đến bàn anh trình bày chuyện gì đang diễn ra. Cũng may là anh Quý vắng mặt, chứ nếu để tên hám gái đó phân xử thì khỏi đoán, tôi đã biết kết quả rồi. Sau khi nghe tôi và Huỳnh Trần nói rõ sự việc, Lâm Đạt mở danh sách đơn hàng trên máy tính ra xem, tiếp, anh đếm lại số tờ đơn hàng tôi nhận được.

- Thế là sao? Tại sao thiếu mất một đơn hàng?

Như chực chờ sẵn, Huỳnh Trần lập tức giải thích nỗi oan của mình:

- Em chắc chắn là mình đưa đủ 16 đơn hàng cho Nguyễn. Giờ bị thiếu, cô ấy lại đến hỏi em.

Thấy anh nhìn qua, tôi cũng mau chóng nói rõ ràng chuyện ban nãy:

- Em cam đoan mình chỉ nhận 15 đơn hàng từ chị Trần thôi. Đến lúc xem lại trên máy tính, em mới phát hiện thiếu đơn hàng của công ty Y.

- Không đúng! Em đừng đặt điều như vậy! Nếu em lỡ làm mất thì cứ thừa nhận đi, chứ đừng chối tội bằng cách đổ lỗi cho chị!

Tôi giương mắt nhìn Huỳnh Trần chăm chăm, bản thân chẳng tin nổi hay đúng hơn là không muốn tin vào những điều vừa nghe. Tại sao chị ấy như trở thành một con người hoàn toàn khác? Đầu rồi gương mặt tươi vui, nụ cười triu mến cùng lời nói nhẹ nhàng từ tâm lòng bao dung? Giờ đây trước mắt tôi hiện lên hình ảnh cô gái xinh đẹp với cái nhìn sắc bén, bộ mặt vô cảm, giọng nói lạnh lùng chẳng khác gì những lưỡi dao giết chết người khác. Hơn hết, chị đang nói dối thật tài tình, không hề thấy ngượng, thậm chí một cái chớp mắt cũng không. Điều ấy lại làm tôi nhớ cái lần chị nói dối rằng sắp khen áo chị mặc đẹp. Tiếng Lâm Đạt cất lên khá trầm, kéo tôi ra khỏi những mường tượng tệ hại:

- Sổ ký xác nhận về nhận đơn hàng đâu, chỉ cần đem ra đối chiếu là được thôi.

Mắt tôi sáng bừng. Đúng rồi, ban nãy khi ký tên xác nhận, tôi nhìn rất rõ Huỳnh Trần ghi con số 15. Tuy nhiên, khi bắt gặp nét mặt bình thản của chị lúc đưa sổ cho Lâm Đạt, tôi linh cảm rằng sự vui mừng của mình đến quá sớm. Lúc sổ được mở ra, tôi hoàn toàn bất động vì thấy con số 16 hiện rõ trong

trang giấy, bên cạnh còn có chữ ký của tôi. Bàn thần đến nỗi, tôi đã tưởng có ma thuật nào đó vừa hóa phép lên con số quái quỷ ấy.

– 16 đơn hàng đã nhận vào hôm nay, lúc 1 giờ đúng, người nhận cũng đã ký tên. Phạm Nguyễn, đừng nói đây không phải chữ ký của em.

Lâm Đạt đưa cuốn sổ lên ngang tầm đồng thời hướng mắt vào tôi. Lập tức cảm lấy, tôi nhìn chăm chú vào dòng chữ hết muốn thiêu đốt nó. Không đúng! Rõ ràng lúc đó tôi thấy con số 15, tôi đâu có mắc chứng hoa mắt. Mà khoan đã, tôi chợt phát hiện ra con số “6” này không bình thường, có vẻ như nó vừa được sửa từ con số “5” ra. Dòng suy nghĩ đó vừa xuất hiện thì trong tích tắc, tôi ngỡ ngàng bởi hiểu ra mưu kế nhỏ nhỏ nhưng vô cùng xảo quyết từ Huỳnh Trân. Lúc đưa sổ cho tôi, chị viết “15” nhưng khi trở về bàn, chị liền sửa lại thành “16”, số 5 viết thành số 6 không khó. Hóa ra chẳng hề có ma thuật nào cả mà chỉ cần một nét đồ chồng lên khéo léo mà thôi. Chắc rằng, Huỳnh Trân làm mất đơn hàng của công ty Y và đây là cách chị che giấu lỗi của mình. Tay cầm sổ buông xuôi, tôi im lặng không nói gì nữa. Hắn, đáng về đó của tôi cũng đủ để Lâm Đạt hiểu.

- Vậy là đã rõ người làm mất đơn hàng. Em trở về làm bảng kiểm điểm và bị trừ nửa tháng lương. Gọi điện cho khách hàng, lập lại đơn hàng mới cho tôi.

Tôi không lên tiếng trước hình phạt anh đề ra, càng không muốn giải thích nữa vì hiểu là vô ích. Chẳng ai thấy con số 15 trong cuốn sổ lúc đó cả, nhưng bây giờ thì con số 16 lại đang nằm chính ỳnh và có cả chữ ký của tôi. Liệu, ai sẽ tin tôi đây?

Lê bước trở về chỗ ngồi với vẻ mặt hờn, tôi nghe loáng thoáng bên tai tiếng xì xầm khe khẽ từ những đồng nghiệp còn lại. Vậy là giờ tôi biến thành kẻ vừa vô trách nhiệm trong công việc vừa thích đổ lỗi cho người khác. Danh dự của tôi gần như mất thật rồi. Khẽ khàng, tôi nhìn về phía bàn Huỳnh Trân. Chiếc máy tính che khuất gương mặt chị ta, biết đâu đằng sau đó là một nụ cười xinh đẹp thỏa mãn. Cuối cùng thì tôi cũng đã thấy rõ con người thật đáng sợ ấy. Chị ta không hề tốt với tôi như trước giờ tôi vẫn tưởng. Một cú đâm lén bất ngờ. Đây là sự phản bội hay vốn dĩ ngay từ đầu đã chẳng hề hờn tại thứ tình bạn tốt đẹp nào?

Chiều tắt nắng, tôi ngồi thần thờ bên bàn làm việc. Phòng vắng hoe. Sau chuyện này chắc mọi người sẽ nghĩ tôi giống nữ ác trong mấy bộ phim, đã xấu xí mà còn hãm hại nữ chính xinh đẹp hiền lành như Huỳnh Trân. Tự dưng tôi thấy buồn cười với ý nghĩ ngờ ngẩn đó. Bị trừ lương, làm kiểm điểm, đối với tôi thật tệ nhưng ngay bây giờ, điều khiến tôi buồn nhất, đau nhất, chính là cái việc Huỳnh Trân làm với tôi. Vết thương của lòng tin khiến người ta đau kinh khủng, cả cảm giác hụt hẫng đến khó chịu. Tin tưởng càng nhiều, tổn thương càng sâu. Lòng tin giống hết tình cảm, nếu được đền đáp thì ngày một nhiều lên, ngược lại nếu bị phản bội thì sẽ mất đi một phần vĩnh viễn không bù đắp được, để rồi tạo ra lỗ hổng trong tâm hồn. Đó là cảm giác chán ghét, trống rỗng và mất điểm tựa.

Âm thanh mở cửa phòng kêu khẽ, tôi xoay đầu nhìn nghiêng, bóng dáng Lâm Đạt xuất hiện. Tôi phải cố vực cơ thể uể oải đứng dậy, cúi chào anh. Chưa kịp đứng thẳng lên trở lại là tôi nghe giọng anh chậm rãi:

- Cứ xem như đây là bài học đầu tiên về lòng dạ con người.

Từ từ ngẩng đầu lên, tôi thấy Lâm Đạt đang thu xếp giấy tờ, hành động nhẹ nhàng đến nỗi dù không gian xung quanh rất yên ắng nhưng vẫn không hề nghe âm thanh thu dọn nào. Mà đề ý một điều, giọng của anh cũng nhẹ nhàng và đều hơn mọi ngày. Anh tiếp tục nói, mắt không nhìn tôi, cứ như là tự giải bày với chính mình:

- Đi làm, kiến thức có thể học hỏi thêm, kinh nghiệm có thể trao dồi từ ngày này qua ngày khác, nhưng khó khăn nhất vẫn là phán đoán lòng dạ con người. Thường thì điều đó không được chỉ bảo, mà chính bản thân phải nếm trải thì mới có được bài học sâu sắc. Và cũng đừng tự trách mình, có sự trưởng thành nào không phải trải qua vấp ngã? Có khóc thì mới biết cười.

Ngạc nhiên chốc lát, tôi đứng thẳng dậy, buột miệng hỏi:

- Sếp có tin em không?

Ngừng việc đang làm, Lâm Đạt nhìn tôi. Đôi mắt đó thật sáng nhưng lại chẳng phản chiếu bất cứ suy nghĩ nào, giống như trước nó tắt cả mọi vật đều biến mất. Tiếp, anh cầm lấy cây bút màu xanh tôi mua cho anh, khẽ khàng bảo:

- Nếu tôi tin cây bút này màu xanh thì nó sẽ là màu xanh. Lòng tin, thực ra không phải là “có” hay không mà là “muốn” hay không thôi.

Khi đó, tôi chẳng rõ mình đã đứng ngẩn ra trong bao lâu cho đến khi cảm nhận sóng mũi cay cay và mắt ươn ướt. Vội lau nước mắt sắp rơi vì không muốn anh thấy sự yếu đuối của mình, tôi cười, giữ giọng đừng đả mạt nước: “Cảm ơn sếp.”

- Có lẽ, phải qua một thời gian nữa em mới biết cách phán đoán con người.

- Vâng, em nhất định cố gắng, dù khi nghe thế em hơi lo lắng đấy ạ. Mà sao hôm nay sếp không trách mắng em giống mọi khi?

- Em đã không có lỗi thì tại sao tôi phải mắng? Với lại, ở thời điểm này, tôi không muốn phải trách mắng nhân viên nào nữa.

Tôi tròn xoe mắt, khó hiểu. Có lẽ sợ tôi sẽ hỏi điều gì đó nên Lâm Đạt liền bỏ cây bút xanh vào hộp đựng, bảo nhanh: “Trễ rồi, về thôi.”. Luôn luôn làm nhanh như nói, anh mau chóng bước đến cửa phòng, loáng cái đã mất dạng. Đứng tần ngần vài giây, tôi cũng thu dọn đồ đạc, ra về.

***

Những ngày tiếp theo, tôi và Huỳnh Trân hầu như chẳng nói gì với nhau nữa. Sự việc chiều hôm đó giúp cả hai hiểu, mối quan hệ này đã không còn có thể quay lại như lúc trước được. Tôi vẫn cứ thắc mắc một điều, trước đây chị ta giả vờ đối tốt với tôi có thể vì mục đích nào đấy vậy tại sao bây giờ chị ta lại chọn thời điểm này để bộc lộ ra tất cả? Phải chăng, tôi đã không còn giá trị lợi dụng nữa hay cái mục đích mà chị ta muốn đã đạt được rồi? Rốt

cuộc, đó là gì? Liệu, còn bí mật nào khác ẩn sau người con gái xinh đẹp đáng sợ ấy?

***

Nhạc chờ vang lên không lâu thì tôi nghe tiếng bắt máy, giọng Đinh Huy cất lên:

- Mấy hôm nay bận quá, anh quên gọi điện cho em, xin lỗi nhé.
- Không sao, em hiểu. Ngày mai anh về phải không?

Câu báo tin thắng thường từ anh tắt phụt sự phấn khởi của tôi:

- À, vì phát sinh thêm việc nên có lẽ ngày mốt anh mới về. Em chịu khó chờ anh thêm chút.

Vì ở bên kia đầu dây nên anh đâu thấy được nỗi thất vọng tràn trề trên mặt tôi. Lúc cúp máy, tôi thở ra chán nản. Cuộc nói chuyện hôm nay ngắn nhất từ trước đến giờ. Chẳng còn tâm trạng ngắm cảnh, tôi rời khỏi sân thượng.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: những Gì Diễn Ra Quá Tốt Đẹp Thì Thường Chứa Đựng Cạm Bẫy

Tôi tình cờ chạm mặt anh Phú phòng Marketing. Mới thấy mặt tôi là anh hứng chí:

- Sao, dạo này em với Huy thế nào? Chắc là khăng khít lắm hả? Hai người nổi tiếng rồi nha, ai trong công ty cũng biết.
- Anh cứ làm quá, chỉ vài người biết chuyện của tụi em thôi.
- Đâu nào, sau vụ tấm hình chụp cả hai ở tiệm phở là em nổi tiếng rồi. Mà em phải cảm ơn anh đấy, vì nhờ anh phát tán tấm hình đó...

Liền khựng người, tôi cắt ngang đầy kinh ngạc:

- Chính anh là người chụp lên bọn em rồi phát tán hình cho mọi người sao?
- Em đừng đổ oan cho anh. Chính Huy nhờ anh chụp hai người hôn nhau mà, sau đó còn yêu cầu anh gửi hình cho mọi người nữa.
- Anh bảo rằng, anh Huy nhờ anh làm như thế? - Sự tiết lộ này khiến tôi càng thêm sững sốt.
- Đúng vậy, bộ thằng Huy không nói em biết à?
- Nhưng lý do gì anh ấy làm thế?
- Chắc nó muốn mượn cái này để công khai chuyện tình cảm với em.

Nhiều lắm, tôi thực sự không hiểu gì cả. Nếu đúng như lời anh Phú thì lý do gì Đinh Huy lại phải làm thế trong khi ngay từ đầu chính anh là người đề nghị giấu kín mối quan hệ yêu đương này?

- Mà chiều nay Huy đi công tác về, cả hai lập kế hoạch hẹn hò gì chưa?

Lần nữa, những câu bông đùa vô tình của anh Phú khiến tôi không khỏi bất ngờ:

- Anh Huy bảo vì phát sinh thêm việc nên ngày mốt mới về.
- Đâu có, sáng thằng Huy nói với anh chiều nay sẽ về. Chắc nó muốn dành bất ngờ cho em đấy.

Cười nhe răng, anh Phú rời đi, để tôi ở lại với dáng vẻ bất động. Đầu óc trở nên mù mờ và tôi không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ thêm điều gì nữa.

Suốt buổi chiều, tôi biết mình đã làm việc trong một trạng thái trống rỗng, như người mất hồn. Chuyện bạn trai nói dối hai lần, đối với một người con gái thì điều đó đáng lo lắm chứ. Càng khó hiểu, tôi càng sốt ruột mong tìm ra lời giải đáp cho mọi vấn đề mập mờ. Tôi muốn gọi điện cho Đinh Huy ngay lập

tức đề hỏi rõ nhưng lại sợ anh tiếp tục nói dối mình. Với tâm trạng thấp thỏm không yên, tôi bức bối kinh khủng. Đang dọn dẹp đồ đạc, chợt tôi nghe anh Quý hỏi sang sáng:

- Ủa, Huỳnh Trần đâu rồi?

Nghe cái tên đó là tự dưng lòng tôi nhói lên một chút, cứ như cây kim châm vào vết thương đang lành. Tiếp, giọng chị Bình reu:

- Làm gì hôm người ta hoài thế, bộ tính cưa hả? Không được đâu nha, người ta là hoa có chủ rồi.

Lập tức đám đồng nghiệp nam hét lên bất ngờ. Ban đầu tôi cũng giống họ nhưng sau đó lại nghĩ, chị ta đẹp thế mà chưa có bạn trai mới là lạ. Vậy là ai nấy đều nhao nhao hỏi thăm tên tuổi chủ nhân của đóa hoa xinh đẹp phòng Kinh doanh.

- Nói thật với mấy bác, tôi cũng chưa biết anh ta mặt mũi ra sao, tên là gì. Ban nãy trông mặt cô ấy phần khối, tôi lân la hỏi, cô liền trả lời rằng chiều nay tan việc sẽ đi gặp một người con trai rất là yêu mình.

Chị Bình vừa dứt lời, đám đàn ông trong phòng hết bị trúng gió, rên rĩ thảm thiết, bao nhiêu “cây si” đồng loạt bị “chặt”. Chuyện chẳng liên quan đến mình, tôi không để ý nữa, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Rồi không rõ trời đất xui khiến thế nào, trong đầu tôi lại bật ra những câu nói của anh Phú rồi lại nhớ lời chị Bình ban nãy. Đột nhiên tôi lần lượt sắp xếp lại những sự việc khó hiểu trong mấy tuần qua. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, một dòng suy nghĩ tôi tề vụt qua não tôi. Thế là nhanh như cắt, tôi chạy vội ra khỏi phòng. Thật may khi tôi còn kịp trông thấy Huỳnh Trần chạy xe ra khỏi công ty. Lập tức, tôi vào bãi, lấy xe và quyết định bám theo chị ta. Chẳng hiểu sao, lòng linh cảm rằng, lát nữa thôi tôi sẽ biết toàn bộ bí mật được che giấu suốt bấy lâu nay, về Đinh Huy và cả Huỳnh Trần.

***

Kiên nhẫn chạy theo phía sau gần 20 phút, tôi không hề rời mắt khỏi Huỳnh Trần. Tôi thắc mắc chị ta muốn đến đâu mà nãy giờ chạy vòng vèo mãi. Bám theo 5 phút nữa, cuối cùng tôi mới thấy chị ta dừng lại trước cửa một khách sạn sang trọng. Nói chuyện với nhân viên bảo vệ xong, chị chạy xuống hầm gửi xe. Tôi chạy theo Vào hầm gửi xe, tôi đưa mắt nhìn xung quanh, chẳng thấy bóng dáng Huỳnh Trần đâu. Tôi xuống xe, chậm rãi đi loanh quanh xem tình hình. Đến một khúc ngoặt khá kín đáo gần lối cầu thang thoát hiểm, tôi lập tức dừng bước, cái nhìn sững sờ.

Trước mặt tôi, hiện ra trong không gian nửa tối nửa sáng, là cảnh Đinh Huy đang hôn Huỳnh Trần đắm đuối. Lần đầu tiên tôi mới hiểu thế nào là trời đất sụp đổ, mọi thứ quay cuồng và khung cảnh phía trước tối sầm. Có cảm giác, cơ thể tôi đã mất đi trọng lượng, nhẹ hẫng. Mặc dù đầu óc chẳng còn khả năng điều khiển, ấy vậy cơ thể tôi lại tự dịch chuyển, đôi chân bước về phía cặp nam nữ vẫn chìm trong nụ hôn ngọt ngào say đắm mà không hề biết đến sự hiện diện từ kẻ thứ ba.

- Hai người... đang làm cái gì vậy? - Dường như lời nói phát ra trước khi tôi kịp nhận thức về hành động của mình.

Bấy giờ mới giật mình, Đinh Huy và Huỳnh Trần ngừng hôn, lập tức xoay qua nhìn tôi đang đứng đó. Đôi mắt họ lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng, hết kiểu sự xuất hiện của tôi tại đây là một trò chơi khăm từ số phận. Đặc biệt là Đinh Huy, ánh mắt kinh ngạc đến khó tả, đôi môi mở hé nhưng lại chẳng thốt ra lời nào, vẫn còn dính vệt son đỏ lem luốc từ nụ hôn đắm đuối ban nãy. Không phải tôi không hiểu họ vừa làm gì mà là vẫn muốn nghe một lời giải thích từ anh. Tuy nhiên, câu đầu tiên anh nói ra lại là câu hỏi sáo rỗng:

- Tại sao cô lại ở đây?

Từ khi nào anh xưng hô với tôi bằng kiểu xa cách đó? Không cho phép mình yếu đuối, tôi đáp lại bằng câu hỏi khác thật rõ ràng:

- Em phải hỏi anh câu đó mới đúng! Anh và Huỳnh Trần là sao vậy?

Huỳnh Trần liền lên tiếng thay Đinh Huy, nghe giọng có thể nhận ra sự sốt ruột:

- Chẳng cần dài dòng với cô ta nữa, anh Huy! Chuyện đã như vậy thì cứ nói hết sự thật ra cho xong!

- Sự thật? Thế là đúng như tôi nghĩ, hai người đang che giấu điều gì đó?

- Phạm Nguyễn, cô biết tôi và Đinh Huy có quan hệ gì không? Chúng tôi từng là người yêu của nhau thời đại học.

Tôi sững sờ. Người yêu? Mọi quan hệ gần gũi đến vậy mà khi lần đầu gặp mặt trong công ty, họ lại tỏ ra như người xa lạ, chỉ mới biết nhau. Đáng vẻ giả vờ ấy tài tình làm sao! Huỳnh Trần lại tiếp, lần này giọng cao hơn, như để tôi nghe cho rõ:

- Tuy đó là quá khứ nhưng hiện tại chúng tôi vẫn còn yêu nhau đấy, nói vậy để kéo cô tưởng lầm thì khó. Chỉ vì anh ấy có chút hiểu lầm tôi nên cả hai mới chia tay. Sau một thời gian xa cách, tôi nhận ra mình không thể quên anh ấy nên đã nộp đơn ứng tuyển vào công ty. Xui xẻo thay, cô lại bám theo anh ấy như đĩa dính, khiến tôi rất bức bối.

- Vậy tại sao Đinh Huy lại tỏ ra cáu bẳn mỗi lần gặp chị?

- Trời ạ, cô không nghe tôi nói sao? Vì anh ấy hiểu lầm tôi nên còn giận chuyện xưa. Ngoài ra, cô phải biết rằng, hành động đó sẽ dễ đánh lừa cô.

Vành môi Huỳnh Trần kéo xéch lên, tạo thành đường cong mỉa mai thật hoàn hảo. Để rồi, tôi dần hiểu ramàn kịch đây công phu nhưng cũng rất kinh tởm của họ.

- Thế những hành động giúp đỡ tôi, và cả những lời nói đầy châm chích dành cho chị là do Đình Huy cố ý làm?

Tôi vừa dứt lời thì ngay tức khắc, cái kẻ chủ mưu dựng lên kế hoạch toan tính từ đầu đến cuối đã chịu lên tiếng, chỉ hai từ ngắn gọn thôi:

- Đúng vậy!

Từ từ chuyển hướng nhìn sang Đình Huy, tôi gần như giật mình vì chẳng rõ gương mặt đẹp đẽ luôn mỉm cười trước đây đã chuyển qua vô cảm, tàn nhẫn từ khi nào.

- Nếu tôi không tỏ ra là một tên đàn ông tốt bụng thì sao lừa được cô?

Bắt đầu hoang mang nhưng cố giữ bình tĩnh, tôi tiếp tục hỏi:

- Lý do anh làm thế là gì? Vì sao lại lợi dụng một đứa như tôi?

Lập tức Huỳnh Trần bật cười, với cái kiểu đang xem thường đứa ngu si là tôi, đồng thời thể hiện mình nắm rất rõ mục đích lợi dụng của Đình Huy.

- Đơn giản, anh ấy đối xử tốt với cô là để tôi ghen thôi! Cô hiểu chứ, cảm giác vừa yêu vừa giận đấy, anh ấy cũng đang chọc tức để thử xem tôi có còn yêu anh ấy không. Tại sao lại là cô hả? Dễ hiểu mà, vì cô dễ lừa.

Lần nữa, tôi lại cảm giác mọi thứ xung quanh quay cuồng. Chuyện đời thật chẳng ngờ! Có ai nghĩ đứa con gái xấu xí như tôi lại bị lợi dụng. Giờ mới biết, người ta đã mưu tính thì vẫn sẽ biến mình thành món đồ trên đũa để thỏa mãn mục đích. Đem tôi ra chỉ để thử lòng người yêu cũ sao? Cho đi những tình cảm giả tạo để tôi, từ lúc nào biến thành con ngốc, mù quáng đi theo mà không chút nghi ngờ. Ngay từ đầu, tôi đã bị ném vào một trò chơi mà mình chẳng hề biết, chẳng hề làm chủ được để rồi trở thành quả bóng bị tung qua tung lại giữa hai con người này. Chắc hẳn, rất nhiều lần họ đứng bên ngoài mỉm cười thích thú bởi thấy tôi vẫn ngây thơ, tin tưởng vào cái cảm giác hư ảo kia.

Giọng điệu cợt nhả từ chị ta tiếp tục ngân lên giữa thế giới dần tối sầm trong tôi:

- Này, đừng có chung bộ mặt đáng thương ra như thế nữa. Dù gì tôi và Đình Huy cũng rất cảm ơn cô vì nhờ cô mà chúng tôi có cơ hội nhận ra tình cảm thực trong lòng và quay về với nhau.

- Từ khi nào hai người quyết định trở về bên nhau?

- Là cái lần Đình Huy nói nặng lời với tôi đó. Tôi rất giận vì anh ấy vì cô mà mắng tôi nên tối hôm đó tôi đến nhà anh ấy, giải thích sự hiểu lầm trong quá khứ. Ban đầu anh ấy không tin nhưng rồi cũng xiêu lòng vì còn yêu tôi mà.

Giờ thì tôi đã hiểu cái hành động nhắn tin và gọi điện với bộ mặt phẫn khởi của Đình Huy dạo gần đây. Kể cả cảm giác xa cách kỳ lạ mà tôi luôn nhận thấy mỗi khi cả hai hẹn hò. Có gì lạ đâu khi mà trái tim anh ta luôn hướng về người khác.

- Có phải mục đích anh để mọi người trong công ty biết chuyện tình này cũng là vì muốn thử lòng Huỳnh Trần?

Vừa hỏi, tôi vừa quan sát biểu hiện trên mặt anh ta. Về mặt đó cứ tỉnh lặng, rồi rất nhanh đôi môi nhõn miệng cười, hệt kiểu anh ta bắt đầu hài lòng về việc cuối cùng tôi đã hiểu ra mọi chuyện.

- Tại sao lúc đó anh không chia tay tôi?

- Chúng tôi cũng chỉ mới quay lại với nhau được vài ngày và định tuần sau mới cho cô biết sự thật, nào ngờ hôm nay cô lại phát hiện ra sớm vậy.

Sau cùng, mọi bí mật đáng sợ cùng kế hoạch hoàn hảo đó đã hoàn toàn phơi bày. Nhìn vẻ đắc thắng ngạo mạn đáng khinh của hai người kia, tôi dè nén cơn phẫn nộ và nỗi đau vào lòng, chậm rãi từng lời:

- Tình yêu của hai người cao thượng thật! Hiểu lầm, chia tay, vì thương nhớ nên quay về. Đáng ngưỡng mộ ghê! Hai người coi trọng tình yêu của mình nhưng lại thân nhiên chà đạp cảm xúc người khác.

Giương mắt nhìn tôi bằng sự vô cảm, Huỳnh Trần khẽ nhếch mép, đôi môi đẹp đẽ phát ra những lời cay độc:

- Sai lầm lớn nhất của kẻ bị gạt chính là cả tin. Có biết vì sao tôi luôn ở bên cạnh cô? Thứ nhất, tôi có thể biết được tình hình giữa cô với Đình Huy. Còn thứ hai là... Cô biết đó, nếu tôi đi cùng một đứa xấu xí như cô thì tôi càng trở nên nổi bật hơn. Đối xử tốt ư? Để lấy lòng tin thôi. Hãy nhớ rằng, trên đời này, những gì diễn ra quá tốt đẹp thì thường chứa đựng cạm bẫy.

Hình như mặt đất dưới chân tôi đang nghiêng? Hay là do tôi sắp ngã? Tôi phải thừa nhận, lời lẽ của Huỳnh Trần vô cùng tàn nhẫn, thế nhưng lại thực sự là một lời khuyên sâu sắc, đến nỗi khiến tim người ta như bị xé nát ra. Không còn gì để nói nữa, tôi khẽ khàng quay lưng, nhích từng bước nặng nề như có sợi xích kéo giữ. Trước khi mất dạng sau khúc ngoặt, tôi đã dừng lại nói thật bình thản:

- Hạnh phúc sẽ không tồn tại mãi khi được tạo nên từ sự tổn thương của người khác. Hai người cứ chống mắt mà xem.

Sau này nghĩ lại, tôi không rõ có phải lúc đó mình đã buông một lời nguyên lên tình yêu của họ, nhưng thực sự vào giây phút hoàn toàn tuyệt vọng ấy, ý

nghỉ này là điều duy nhất mà tôi có thể tin tưởng.

***

Chẳng biết được tôi đã về nhà trong trạng thái như thế nào. Tôi nhớ mình bước vào nhà, mơ hồ thấy gương mặt lo lắng của cha mẹ và hai chị, cả những lời hỏi han cứ văng vẳng bên tai. Nhưng về như tôi bỏ mặc tất cả, cứ thế đi về phòng.

Khi chỉ còn một mình trong căn phòng ấm cúng thân quen, thì tôi bắt đầu khóc. Nhiều lắm, lâu lắm, hết như chưa từng được khóc. Tôi nhận ra cơ thể mình chẳng còn tồn tại cảm xúc nào nữa, sự trống rỗng đến sợ hãi, hết như mọi bộ phận, mọi tế bào đều tan dần, lan ra bên ngoài cho đến khi tôi tan biến. Thứ cảm xúc hiện diện trong lòng tôi lúc đó thật kinh khủng, nó vượt lên bất kỳ nỗi đau to lớn nào. Hẳn là do, tôi vừa mất đi tình yêu, tình bạn, niềm tin và vừa mất cả bản thân mình. Tôi khóc ròng cả một đêm, khóc xong thì thiếp đi vì mệt mỏi và kiệt sức. Tôi ước giá như mình có thể ngủ một giấc thật sâu, khi tỉnh lại tôi sẽ trở về như lúc ban đầu.

Tôi tỉnh dậy khi ngủ suốt một ngày một đêm. Điều đầu tiên tôi thấy lúc mở mắt ra là đầu óc lẫn cơ thể đều nhẹ hẫng, tưởng như vừa trải qua một giấc mộng dài. Ngồi dậy, tôi đưa mắt nhìn căn phòng im lìm với cả đồng khăn giấy vứt bừa bãi, chiến tích của “trận mưa nước mắt”. Chợt, tôi nhìn lên bàn làm việc ngay cạnh cửa sổ mở toang, con gió sớm trong lành lùa vào, thổi tung những mảnh giấy bị xé vụn của bông hoa giấy mà Đình Huy tặng tôi.

Hiển nhiên tôi đâu thể trốn mãi trong phòng được và rồi gia đình cũng biết ra mọi chuyện. Khi nói, mọi người đã tức giận thế nào, nhất là chị Hương. Đến nỗi nếu cha mẹ không ngăn lại thì chắc chị đã vác dao đi chém Đình Huy và Huỳnh Trần rồi. Riêng chị Mỹ cứ khóc thút thít hoài bởi nghĩ rằng do chị nhìn lầm anh ta nên tôi mới chịu khổ. Còn cha mẹ thì không ngừng an ủi tôi.

Chiều hôm ấy, ngồi lặng lẽ trên giường nhìn ra cửa sổ, tôi quyết định đi đến một lựa chọn. Điều này không có nghĩa là tôi hèn nhát bỏ trốn mà vì tôi muốn bắt đầu lại mọi thứ. Phải, một khởi đầu mới. Vì mãi thơ thẩn nên tôi giật mình khi nghe tiếng chuông điện thoại reo. Trên màn hình, tên chị Bình nhấp nháy.

- Alo, Nguyễn Hà, chị nè. Hai hôm nay sao không đi làm, em bệnh à?

- Vâng, em không được khỏe nên nghỉ ở nhà. Mà có chuyện gì không chị?

- Đầu có gì, tại lo nên chị gọi hỏi thăm thôi. Hai ngày nay em nghỉ, công ty xảy ra vài chuyện, đặc biệt nhất là sếp Đạt đưa đơn từ chức.

- Sếp từ chức ư? Tại sao?

- Thì là do môi bất hòa ngày càng lớn giữa sếp với giám đốc. Đó là một phần thôi, nguyên nhân chính thì nghe đâu là do nhà anh ấy xảy ra chuyện lớn gì đấy. Chả rõ sếp đưa đơn từ chức lúc nào mà hôm qua đã rời công ty rồi.

Lắng nghe từng lời chị nói mà tôi ngồi bất động vì quá đột ngột. Thời gian của buổi chiều hôm nay tự dưng dài một cách kỳ lạ, đồng thời cũng buồn thênh thạng.

***

Sáng hôm sau, tôi đến công ty sớm, bước vào phòng thấy vắng hoe. Chưa có ai đến cả. Đứng quan sát căn phòng tĩnh lặng khoảng vài giây, cái nhìn của tôi ngừng lại ngay bàn trưởng phòng. Chậm rãi, tôi đi lại gần và đưa tay vuốt nhẹ mép bàn.

Chẳng ngờ rằng người ngồi ở đây lại ra đi sớm như thế, khiến tôi chưa kịp nói lời tạm biệt cùng cả lời cảm ơn chân thành. Đối với tôi, Lâm Đạt không chỉ là sếp mà còn là người thầy, người anh đồng thời là người bạn tốt nhất. Dù chưa khi nào nở nụ cười hay nói những lời ân cần dịu dàng thế nhưng chắc rằng sự quan tâm của anh dành cho tôi đều thật. Buồn thay khi bây giờ tôi mới biết rõ điều đó. Tại sao anh lại đi ngay đúng lúc này, khi tôi vừa nhận ra con người thật của Đình Huy?

Dù chỉ là trong suy nghĩ thôi nhưng tôi cảm giác có lỗi vì đã nghĩ Lâm Đạt xấu xa và đi tin vào kẻ lợi dụng mình. Đúng như anh nói, tôi vô cùng kém cỏi trong việc nhìn người. Tự cười mỉa mai mình, tôi cầm cây bút màu xanh trong lọ lên, xoay xoay. Tuy khoảng thời gian làm việc cùng nhau chỉ vón vện sáu tháng nhưng tôi sẽ luôn nhớ kỷ niệm của cả hai và những lời chỉ dạy của anh. Nắm chặt cây bút, giá như có một mong muốn thì tôi hy vọng mình sẽ được gặp lại Lâm Đạt lần nữa, vào một ngày không xa. Đến lúc ấy, tôi nhất định nói lời xin lỗi anh.

Bỗng cửa mở, tôi liền quay qua, bắt gặp ngay dáng vẻ khá khó chịu của anh Quý. Bước đến trước mặt anh, tôi cúi chào. Khoanh tay, anh nói hậm hực:

- Gọi một cú điện thoại khó lắm à? Nghỉ mà không nói gì với anh hết.

- Em xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa đâu ạ, em đã nộp đơn xin nghỉ việc rồi.

- Sao lại xin nghỉ?

- Vì xảy ra vài chuyện nên em không thể tiếp tục làm ở đây được nữa.

- Sao ai cũng lần lượt nghỉ hết thế? Mà nói thật, công ty này không biết còn duy trì được bao lâu nên ai nấy đều tranh thủ đi sớm trước khi nó phá sản.

Chất giọng thấp dần của anh càng khiến không gian tại đây thêm cô quạnh. Đứng bên cạnh, tôi cũng chỉ im lặng, mà như thế nỗi buồn càng thêm chất chồng hơn.

***

Vài ngày sau, tôi thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng Kinh doanh. Đi được vài bước thì tôi tình cờ gặp Đình Huy đi ngược trở xuống. Anh ta nhìn tôi, đôi mắt vẫn bình thản. Và tôi cũng đáp lại bằng cái nhìn không cảm xúc. Cả hai đều không có ý nghĩ dừng lại vì thế mà nhanh chóng bước ngang qua nhau. Vẫn tồn tại một cảm xúc nuối tiếc nhưng tôi tuyệt đối không quay đầu lại. Làm sao có thể quên những chuyện đã xảy ra, chắc rằng tôi sẽ nhớ đến suốt đời.

Suy cho cùng, cũng bởi con người diễn xuất quá tài tình. Họ làm chủ cảm xúc của bản thân và dẫn dắt cảm xúc của người khác, khiến tôi bị mê hoặc, bị lừa gạt lúc nào chẳng hay. Họ là diễn viên tài năng, dễ dàng nói ra những lời đẹp đẽ dù nó không hề đúng với những gì họ nghĩ. Dù vì nguyên nhân gì đi nữa thì tôi vẫn đã bị lừa. Tôi sẽ nhớ mãi bài học cay đắng đầu tiên này. Về tình yêu. Tình bạn. Lòng tin. Về những lời dối trá vẫn có thể mang một vỏ bọc hoàn mỹ.

Tôi rời khỏi công ty Bình Tân vào một buổi chiều dịu nắng, mang theo vết thương lòng đầu đời...

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Người Quen Cũ

Ba năm sau.

Ném chiếc túi lên ghế sofa, tôi ngồi phịch xuống, ngả đầu ra sau và nhắm mắt cho đỡ mệt. Tôi lại vừa nghỉ việc, cái từ “lại” có nghĩa đây là lần thứ tư trong suốt ba năm qua. Tin nổi không, trong ngần ấy thời gian mà tôi đổi nơi làm việc nhiều như thế. Kể từ sau khi rời khỏi công ty Bình Tân, hầu như chẳng có nơi nào tôi có thể làm lâu dài. Lý do ư? Rất nhiều thứ, đến nỗi tôi chẳng muốn nhắc lại làm gì.

Có tiếng bước chân huỳnh huỵch chạy vào phòng khách, rồi bất ngờ hai cánh tay nhỏ nhắn vòng qua cổ tôi, cùng lúc là giọng gọi thật to của Cà Rốt:

- Di Út đã về!

Mau chóng quay qua, tôi kéo con bé nằm vật xuống ghế sofa, rồi thọc lét. Nó cười hắc hắc, âm vang cả căn phòng rộng. Rất nhanh, tôi nghe tiếng chị Mỹ vang lên:

- Em mới về hả? Bộ vừa có chuyện gì à?

- Em nghỉ việc rồi.

- Cái gì? Trời ơi Nguyễn, em định phá kỷ lục hay sao vậy?

Chị Mỹ nhìn tôi đầy chán nản, như thể nghĩ rằng đứa em gái này có nguy cơ sẽ phải ở nhà phụ bán hoành thánh giống mình.

Mặc dù bề ngoài rất bình thường nhưng thực lòng tôi ngán ngẩm gặp 10 lần chị Mỹ. Hễ cứ mỗi lần nghĩ là lại phải chuẩn bị đi xin việc làm tiếp, khiến tôi có cảm giác mình đã quay về vạch xuất phát, bắt đầu lại từ đầu.

- Cà Rốt, mẹ đã bảo con đừng ngậm đồ chơi trong miệng! Nhả ra mau!

Bị mẹ mắng, Cà Rốt tiu nguôi nhả đồ ra rồi tự dưng nó đưa vật đó cho tôi, nói nhỏ:

- Con trả đồ cho di Út. Cái này con tìm thấy dưới gầm giường của di.

Tôi lấy khăn lau sạch tấm danh thiếp, thứ Cà Rốt vừa đưa. Lật qua lật lại xem, tôi thấy nó khá lạ. Chợt tôi thấy dòng chữ đề tên công ty, khá quen. Nhắm mắt, tôi cố lục lọi trong trí nhớ một điều đã cất giữ rất lâu. Phải mất mấy phút sau, trong não tôi mới xuất hiện những hình ảnh một anh chàng mặc áo vest, tay cầm tập hồ sơ, bước đi với ánh mắt mong mỏi. Đúng rồi! Là anh chàng nhân viên ba năm trước vào buổi trưa đó. Buổi chiều ấy, Cà Rốt vô tình làm mất tấm danh thiếp.

- Sao thế Nguyễn, cái đó là của ai vậy?

Đưa nó cho chị Mỹ, tôi chậm rãi kể lại chuyện đã xảy ra vào buổi trưa năm đó.

- Ô, ra vậy! Này, sao em không gọi điện hỏi thử xem công ty hiện có đang cần tuyển nhân viên kinh doanh không?

Câu gợi ý từ chị khiến tôi phát hiện ra cơ hội tìm việc làm mới. Tuy nhiên, tôi lưỡng lự có nên làm như vậy chẳng, sau ngần ấy năm không hề liên lạc gì với

nhau, nay tôi gọi điện chỉ để nhờ vả thì kỳ cục lắm.

- Chắc anh ta chưa đổi số di động đâu. Đây, chị bấm số gọi giúp em rồi nè.

Há hốc mồm vì hành động tự ý của chị Mỹ, tôi liền giật nhanh điện thoại, kêu lớn:

- Khoan, chị làm gì thế?

Xui xẻo thay khi tôi vừa cầm lại chiếc điện thoại thì đầu dây bên kia có tín hiệu bắt máy, rất nhanh, một chất giọng trầm vang lên rõ ràng:

- Alo, tôi nghe đây, xin hỏi ai vậy?

Tôi sửng sốt, bắt đầu lúng túng bởi không biết làm sao. Tôi không nhớ được giọng nói của anh chàng nhân viên năm ấy vì vậy chẳng rõ người bên kia đầu dây có phải là anh. Tiếp theo, anh chàng nọ lặp lại câu hỏi với vẻ sốt ruột. Luồng cuống trong vài giây, tôi trả lời với chất giọng hơi ngập ngừng:

- À ừm... tôi muốn hỏi đây có phải là số của anh Chinh không ạ?

- Vâng, là tôi đây. Xin hỏi cô là...

- Chào anh, anh còn nhớ cô gái ba năm trước đã gặp anh ở ngã tư đường 13, và sau đó chở anh đến nhà hàng Sơn?

Dứt lời, tôi nghe đầu dây bên kia im lặng, có vẻ anh ta đang nhớ lại. Nhịp thở đều đều từ đối phương tự dung làm tôi hồi hộp, tim đập thình thịch. Mà giả sử đúng là anh chàng nhân viên ấy thì anh còn nhớ tôi không? Nếu người bên kia đầu dây đáp “không” thì tôi chả biết mình phải làm gì tiếp theo.

- A! - Anh chợt kêu lên - Em chính là cô gái tốt bụng đã chở anh ngày hôm đó, đúng chứ?

Tôi đáp vâng, kèm theo tiếng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này giọng anh khá lạnh nhạt nhưng giờ thì đã chuyển qua thân thiện hơn:

- Ôi trời, anh mong nhận điện thoại của em lắm đấy! Sao không gọi cho anh mà phải đến tận hôm nay vậy?

- Em xin lỗi, buổi chiều về nhà em vô ý làm thất lạc tấm danh thiếp của anh. Vừa rồi em mới tìm lại được nên gọi thử xem sao.

- Thảo nào, anh chờ mãi. Tối nay em rảnh không, anh mời em ăn tối. Không được từ chối nhé, xem như đây là lời cảm ơn muộn của anh.

Nhận ra thành ý qua lời mời đó, tôi không còn cách nào khác là đồng ý. Và chính cuộc gặp gỡ này mà cuộc đời tôi mở ra một giai đoạn mới.

***

33 tuổi, dáng người vừa phải, gương mặt hiền hậu và nụ cười thân thiện, dù có hơi đổi khác nhưng đây đúng là chàng trai ba năm trước. Hôm đó trông anh nhể nhại mô hôì, ánh mắt đầy cầu khẩn còn bây giờ nhìn anh mang dáng vẻ sang trọng lẫn lịch thiệp, chứng tỏ là người có chức vụ trong công ty chứ không còn nhân viên nữa. Đây là những gì tôi thấy ở Chinh khi cùng anh ăn tối ở nhà hàng cao cấp.

- Em cứ ăn tự nhiên nhé, tối nay anh mời em mà.

Tôi cười cười, gạt đầu, tự dung cảm giác miệng mình hơi méo méo. Tuy được “bao” nhưng lần đầu ăn mấy món đắt như vậy khiến tôi cũng bối rối. Thấy anh bắt đầu ăn, tôi cũng mau chóng cầm dao và nĩa lên. Cái không khí sang trọng quá mức của nhà hàng làm tôi cứ lóng ngóng sao ấy, cầm dao cắt mãi miếng thịt không dứt. Hăn anh nhận ra sự khổ sở của tôi, liền hỏi:

- Có cần anh giúp không?

- Dạ không sao, chắc tại em chưa quen. Mà thật bất ngờ khi anh còn nhớ em.

- Làm sao anh quên được ân nhân đã giúp mình. Cũng nhờ em mà anh được như hôm nay.

- Anh được công ty thăng chức à?

- Không, anh bị họ đuổi việc.

Sự vui mừng biến mất, gương mặt tôi như bị đờ khi nghe câu trả lời nhanh chóng ấy. Biết tôi đang khó hiểu, anh lấy khăn lau miệng, rồi khoanh tay.

- Anh ký hợp đồng thành công nhưng sau đó xảy ra vài chuyện nên anh bị đuổi. Cứ ngỡ là xui xẻo hóa ra lại may mắn vì nhờ rời khỏi công ty đó mà anh mới có cơ hội vào làm việc trong Việt Á.

- Là tổng công ty Việt Á? - Tôi kinh ngạc.

- Chắc em cũng biết tổng công ty đó. Và người đưa anh vào chính là vị đối tác ngày hôm đó. Trong buổi ký hợp đồng, anh đã để lại ấn tượng tốt với ông ấy. Và khi biết anh bị đuổi việc, ông liền ngỏ lời muốn anh vào Việt Á làm.

- Chắc ông ấy giữ chức vụ cao trong tổng công ty?

- Đó là Trưởng phòng kinh doanh của Việt Á. Nhờ ông ấy nâng đỡ mà anh thăng tiến trong công việc nhanh chóng. Cho đến đầu năm nay, anh được điều làm giám đốc của công ty Minh An, trực thuộc Việt Á.

- Minh An? Giám đốc ư?

- Nhưng anh chỉ là giám đốc tạm thời thôi, sang năm sẽ có giám đốc mới về.

Dường như sốc quá nên tôi chẳng còn nghe anh Chinh nói gì nữa. Đúng là không ngờ được, chỉ trong ba năm thôi mà sự nghiệp của một người lại thay đổi nhiều đến vậy. Từ nhân viên bình thường nay trở thành giám đốc của một công ty “con” trực thuộc tổng công ty Việt Á. Thảo nào lúc gặp mặt, tôi thấy anh khác quá.

- Còn em thì sao, công việc vẫn tốt chứ?

Anh Chinh đề cập ngay đúng vấn đề “nhức nhối” nhất, lòng buồn hiu, tôi nói rõ về tình hình hiện tại của bản thân. Nghe xong, anh liền nghỉ ngơi vì đã im lặng trong chốc lát. Tiếp, anh đưa ra một đề nghị làm tôi vô cùng bất ngờ:

- Hay em đến công ty anh làm việc đi. Hiện công ty đang tuyển nhân viên kinh doanh, một nam một nữ. Nam thì đã tuyển được, còn nữ thì chưa.

- Thế có được không ạ?

- Có gì lại không được, trình độ và bằng cấp của em rất tốt, lại có thêm mấy năm kinh nghiệm. Nếu em đồng ý thì ngày mai đến công ty phỏng vấn, có thể sẽ nhận việc làm ngay.

Khẽ đảo mắt, tôi nghĩ đúng là một lời mời thú vị. Minh An, đó là công ty lớn, được trở thành nhân viên ở đó thì còn gì bằng. Đối với đứa vừa mới nghỉ việc như tôi thì đây quả là cơ may hiếm có. Hướng mắt trở lại anh Chinh đang chờ đợi, tôi mạnh dạn gật đầu, không quên cảm ơn anh.

***

Sáng hôm sau, tôi có mặt ở công ty Minh An thật sớm. Ngược nhìn tòa nhà cao trong ánh mặt trời, tôi hít thở sâu vài cái rồi chậm rãi đi vào. Trưởng phòng nhân sự khá vui vẻ khi đón lấy hồ sơ xin việc của tôi. Thái độ thân thiện đó khiến tôi đỡ căng thẳng hẳn. Cách ứng xử của họ đúng là khác với những công ty kia. Thế nhưng lát sau tôi mới hiểu rõ lý do của cách đối xử hòa nhã này khi anh bảo:

- Anh được biết em là bạn của giám đốc, anh ấy dặn anh giúp đỡ em trong buổi phỏng vấn. Giờ anh sẽ hỏi em vài câu, sau đó nếu được em có thể bắt đầu làm trong ngày hôm nay.

Tôi gật đầu. Hóa ra là anh Chinh đã căn dặn Trưởng phòng nhân sự trước, thảo nào anh ta nhiệt tình thế... Cuộc phỏng vấn kéo dài không lâu vì đúng với sự sắp xếp trước đó, và tôi cũng vượt qua dễ dàng. Sự may mắn tiếp theo, tôi không cần về nhà ngồi chờ kết quả mà được nhận làm việc ngay. Đi theo Trưởng phòng nhân sự, tôi quan sát nơi đây. Nó khiến tôi nhớ đến ngày đầu tiên đến công ty Bình Tân.

Phòng Kinh doanh ở đây hơn 20 người, nam nữ đồng đều. Lúc tôi bước vào, những người có mặt trong phòng đồng loạt ngược lên nhìn. Không quá nhón nháo như đám đồng nghiệp nam ở Bình Tân, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm của họ khiến tôi hơi khó chịu. Ngay cả bầu không khí cũng tự dưng ngột ngạt hơn do sự yên lặng quá mức. Quan sát tôi hết một lượt, họ lần lượt quay về với công việc của mình. Trưởng phòng kinh doanh ngoài 30, trông như người mẫu, điển trai và ra dáng. Lúc Trưởng phòng nhân sự rời đi, anh ta nhìn sang tôi nói với chất giọng chẳng cao chẳng thấp, không niềm nở cũng không khó chịu, tóm lại là vô cảm:

- Anh tên Quốc, là sếp ở đây. Tuy em là bạn giám đốc nhưng nếu làm gì sai thì cũng sẽ bị trách phạt giống mọi người. Em phải tập trung làm việc thật tốt, Minh An không giống những nơi khác đâu.

Chưa chi mà anh chàng sếp này đã “dằn mặt” tôi trước rồi. Đúng là khó ưa! May mà tôi mang dáng vẻ khép nép chứ không phải ngạo mạn gì hết vậy mà còn bị “cảnh cáo” như thế. Nhanh chóng, tôi gật đầu. Tiếp, anh Quốc hướng mắt về một chiếc bàn trống, chẳng thềm nói tiếng nào mà dùng “âm hiệu” để chỉ tôi biết bàn làm việc của mình. Dã mạn thật chứ, không rõ anh ta kiêu lời hay vì khinh thường tôi nữa. Lầm lũi, tôi bước chậm rãi đến đó.

Đến giờ nghỉ trưa, tôi đóng máy tính lại, vươn vai ưỡn oài. Cùng lúc các đồng nghiệp nam rời bàn, khi đó tim tôi đập hơi nhanh vì nghĩ là họ sẽ bắt đầu bàn về con nhân viên xấu xí mới vào làm. Thế nhưng tôi lầm, hầu như chẳng ai để ý đến tôi. Tất cả đều đi lướt qua, hết kiểu không có đứa nào ngồi ở cái bàn này. Tôi thấy gần như hết thấy cánh mày râu trong phòng đều tụ họp về chiếc bàn của một cô gái trẻ đẹp, dáng người chuẩn, dù đang ngồi nhưng vẫn nhìn rõ được ba vòng hoàn hảo. Tuy những đồng nghiệp nữ ở đây đều xinh đẹp nhưng chị ta trông nổi bật nhất. Chứng kiến cái cảnh vây quanh hơi han kia là tôi đủ hiểu ra mần tán tỉnh người đẹp của mấy anh nam. Không xúm xít vồn vã như “gã” Bình Tân, “gã” Minh An sử dụng biện pháp tán tỉnh bóng đùa. Nhờ nghe mấy anh lần lượt gọi tên mà tôi mới biết chị ta tên Châu, chắc là trong từ “châu báu”.

- Mấy anh kỳ quá nha, để em làm việc.

Chất giọng dẻo oai là dẻo của chị Châu cất lên làm tôi muốn dựng hết gai óc. Trông thì không thích đấy nhưng cái dáng ngồi ẹo tới ẹo lui đó thì tôi biết chị ta khoái được tán tỉnh lắm. Nhìn bản mặt khoái chí thế cơ mà. Đang đứng chứng kiến cảnh trên hoa ghẹo nguyệt ấy với vẻ chán chường thì ai đó khều nhẹ vai tôi.

- Chị tên Phạm Nguyễn phải không ạ? Tên hay lắm, em rất thích.

Chủ nhân của giọng nói đó là một cô gái dễ thương, đôi mắt to tròn lanh lợi, có hai lúm đồng tiền sâu hoắm. Bất gặp ánh mắt khó hiểu từ tôi, cô giới thiệu bản thân:

- Em tên Thương, nhỏ hơn chị một tuổi. Từ giờ mình sẽ là bạn tốt của nhau nha chị, cần giúp gì chị cứ nói với em.

Lời giới thiệu nghe thật là thân thiện thế nhưng tôi lại nhìn Thương với vẻ vô cảm. Chẳng hiểu sao, cô em đồng nghiệp đứng trước mặt tôi có điều gì đó khá giống Huỳnh Trân. Cũng xinh xắn, cũng chân thành cởi mở ngay lần đầu gặp, cũng kiểu nói chuyện mong cả hai sẽ là bạn tốt. Và chính sự giống nhau trùng hợp này khiến tôi mất thiện cảm với Thương ngay. Sau sự cố ba năm trước, tôi thề rằng mình sẽ không bao giờ làm bạn với đứa xinh đẹp và luôn tỏ ra thân thiện. Bởi trên đời này, làm gì có thứ tình cảm quá tốt đẹp ngay lần đầu gặp mặt chứ. Cũng vì suy nghĩ đó mà tôi không đáp lại lời làm quen của Thương.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hội Ngộ

Khẽ quay mặt đi, tôi bỏ mặc nụ cười trên môi em ấy. Chẳng rõ có nhận ra sự thờ ơ của đối phương hay không, Thương tiếp tục nói, thật nhiệt tình:

- Chị em mình cùng đi ăn trưa nha.

- Xin lỗi, tôi thích ăn một mình hơn.

Lời lẽ và hành động của tôi có phần hơi bất lịch sự. Tôi biết điều đó nhưng thiết nghĩ, bản thân chẳng còn cách hành xử khác hơn. Tôi muốn tránh xa những tình cảm thân thiện quá mức. Trước khi quay lưng bỏ đi, tôi vẫn kịp nhận ra sự hụt hẫng trên mặt Thương. Tuy nhiên em ấy đã cười, gật khề.

Cẩn tín khá đông. Cảm cái khay, tôi nén âm thanh thờ dài ngán ngẫm vì biết sẽ chờ lâu đây. Năm phút trôi qua, khó khăn lắm tôi mới nhích lên được giữa hàng, ấy vậy mà đúng lúc đó tôi trông thấy một cô đồng nghiệp vấp phải chân bàn gần đó và sắp ngã nhào về phía trước. Nhanh như cắt, tôi lao ra khỏi hàng, đưa hai tay giữ cô lại. Sau khi hoàn hồn, cô ấy đưa mắt nhìn tôi, cười nhẹ nhõm:

- Cảm ơn bỏ nha, may ghê! Chẳng biết ai để cái bàn ngay lối đi thế này!

Cô nói khá to, chất giọng nghe cũng sang sảng, chắc tính tình khá khải đây. Tiếp đến, cô nghiêng đầu, quan sát tôi từ phía:

- Bỏ là người mới hả? Trông mặt lạ quá! Mình tên Huyền, phòng Kế toán.

Nghe tôi nói tên xong, Huyền đặt khay nhôm xuống bàn, bảo:

- Một thời gian rồi công ty mới có người mới đó. Nguyễn đang làm gì vậy?

- Nguyễn đang xếp hàng lấy com.

- Hay Nguyễn ăn chung với Huyền đi. Yên tâm, Huyền lấy đồ ăn nhiều lắm.

Ngồi vào bàn, nhìn mấy đĩa thức ăn mà tôi nuốt nước bọt, Huyền ăn nhiều ghê, thảo nào nhìn cô “tròn tròn”. Vừa sót com sang cho tôi, cô vừa nói liến thoắng:

- Huyền nghe nói phòng Kinh doanh tuyển thêm một nam một nữ, là Nguyễn và anh chàng nào vậy?

- Hôm nay chỉ có mỗi Nguyễn thôi, đâu có anh nào.

- Chắc hai, ba ngày nữa anh ta sẽ vào đây.

Đúng là tôi có nghe anh Chính nói về điều này. Chẳng rõ anh chàng nhân viên mới đó mặt ngang mũi dọc ra sao. Giọng rõ to của Huyền lại kéo tôi về thực tại, lần này có xen lẫn thêm thứ “tạp âm” nhai nhóp nhép nữa:

- Nguyễn ở phòng Kinh doanh thì nên cẩn thận tí. Phòng đầy tập trung toàn người đẹp. Nhất là chị Châu, ngoài ra còn có Thương và vài mỹ nhân khác nữa. Nói chung thì trai công ty này thích gái đẹp.

Nghe lời giới thiệu sơ sơ đó mà tôi cảm giác những hột com trong miệng mình trở nên khô cứng, nhai rệu rạo như nhai giấy. Thời buổi bây giờ đi đến đâu cũng bị phân biệt đối xử dã man con ngan.

Chợt, tiếng một tên con trai cất lên, cắt ngang lời nói đầy khí thế của Huyền:

- Nè người đẹp, ở nơi công cộng mà nói xấu cánh đàn ông là không được nhé.

Tôi ngược lên thấy anh chàng đó có gương mặt khá dễ nhìn, tóc hớt cao gọn gàng, trông vui tính, dáng người cao vừa tầm, nhăm chưa đến 30. Về như khá thân với Huyền nên anh ngồi xuống nói chuyện vô tư, lời lẽ nghe giống bạn bè hơn là đồng nghiệp. Nói hăng say một hồi, anh lia mắt sang tôi, nhoen miệng cười:

- Chào lính mới, ban nãy gặp ở thang máy mà chưa kịp chào hỏi. Anh tên Kiệt, phòng Kế toán, chung trường đại học với em mồm mồm này.

- Nói ai mồm mồm há? - Huyền gắt lên.

- Em về soi gương thì biết anh nói ai liền à. Mà Nguyễn, em chớ tin lời con bé này, trai công ty còn cả khối người tốt, chẳng hạn như anh.

- Xin lỗi chứ cái bản mặt anh còn thua bồn cầu. - Huyền cười hơ hớ.

- Anh bảo “tốt” chớ có bảo “đẹp” đâu mà so sánh vô duyên thế?

Vừa ăn vừa quan sát cuộc tranh cãi giữa hai người đó, tôi thấy buồn cười. Vậy là, tôi đã quen được hai người bạn mới trong ngày đi làm đầu tiên ở Minh An.

Chiều tan việc, tôi tình cờ gặp anh Chinh ở trước cửa thang máy. Sau khi bảo thư ký đi trước, anh nhìn tôi hiền hậu, hỏi về tình hình đi làm hôm nay thế nào. Tôi đáp mọi thứ đều tốt. Gật đầu yên tâm, anh chậm rãi nói:

- Thực ra có vài trưởng phòng không thích anh cho lắm. Với lại, hầu như nhân viên ở đây đều là con cháu hoặc người quen với bên tổng công ty vì vậy mà họ hơi kiêu. Có thể em sẽ bị thiệt thòi một chút.

- Tại sao họ lại không thích anh?

- Vì một vài lý do, đầu sao anh chỉ là giám đốc tạm thời của Minh An trong lúc này, sang năm anh sẽ được điều đi nơi khác và giám đốc mới sẽ về.

- Cũng là người bên tổng công ty à?

- Là con rể của phó tổng.

Tôi xuýt xoa một tiếng, con rể của phó tổng cơ đấy, đúng là “đanh gia vọng tộc”. Giờ thì tôi đã hiểu thái độ cùng lời nói không kiêng nể của anh Quốc dành cho mình. Là trưởng phòng thì tất nhiên phải nể mặt giám đốc mà xem trọng bạn của họ trong khi đảng này anh nói thẳng vào mặt tôi những lời lẽ thật khó nghe. Chắc anh ta cũng không phải hạng xoàng.

***

Buổi sáng ngày thứ tư, vừa từ bãi đỗ xe đi ra, tôi bước lên cầu thang để lên đến cửa công ty thì thình lình nghe tiếng gọi gấp gấp ở phía sau:

- Em ơi, chờ anh chút!

Xoay lại, tôi bắt gặp vẻ mặt hốt hải của anh chàng đồng nghiệp bánh bao, tướng siêu mẫu giống anh Quốc. Chỉ khác ở chỗ, anh ta rất chải chuốt, áo sơ mi sọc caro màu hồng lòe loẹt, tóc vuốt keo thẳng mượt từ trước ra sau, đã vậy còn xịt dầu thơm nồng nặc. Chưa kể, thái độ anh ta hơi bất lịch sự bởi chưa nói rõ ràng gì hết mà đã đưa cặp cùng chồng giấy cho tôi.

- Em mang cái này lên phòng Hành chính hộ anh! Anh bận chút việc!

Anh ta quay lưng đi mà chẳng cần xem phản ứng của tôi thế nào, như thể ép tôi phải giúp đỡ. Ôm một chồng giấy nặng trĩu trên tay và chiếc cặp da, tôi cố nghiêng người qua để nhìn thử anh ta bận cái quái gì mà hốt hải đến vậy. Rất nhanh, tôi há hốc mồm vì thấy anh chàng đó chạy đến dắt hộ xe cho chị Châu. May là tôi không có sức mạnh như Superman chứ nếu không là tôi khiêng nguyên con sư tử đá kê bên ném vô đầu thẳng mê gái mắc dịch đó rồi! Thật tức điên mà! Ban nãy bảo gấp bảo gấp với tôi, hóa ra là “bận” đi lấy lòng người đẹp. Anh ta sẵn sàng dắt xe hộ chị Châu và cũng sẵn sàng ném lên người tôi đồng đồ như thế này.

Nhìn cảnh nói cười của hai người kia, tôi muốn bỏ chồng giấy xuống đất cho xong. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi là người mới, làm vậy coi hồng được hay. Lỡ sau này có gặp mặt hoặc liên quan đến công việc mà anh ta không chịu hợp tác thì phiền lắm. đành nén chặt cơn bực tức, tôi ôm cái của nợ này lên phòng Hành chính.

Bước chậm rãi đến buồng thang máy, tôi cố đưa tay lên bấm nút mở cửa. Cửa mở, tôi lách thếch đi vô. Hình như có người đang đứng bên trong nhưng lúc ấy tôi chả còn để ý cái gì nữa vì chồng giấy cao ngất. Thang máy vừa đóng cửa thì tôi lại phải nghiêng người bấm nút số tầng. Và lần này thì xui xẻo ập đến khi cơ thể đang nghiêng dần đi, để rồi tôi nhận ra mình sắp ngã chúi đầu về trước. Đúng lúc thật bất ngờ, hai bàn tay đặt lên vai tôi, giữ lại. Về như là người lúc nãy ở trong thang máy. Sức kiềm giữ khá mạnh đó giúp tôi biết đây là con trai.

- Em có cần giúp đỡ không?

Cái chất giọng trầm này quen quen. Tuy nhiên, bỏ qua điều kỳ lạ ấy, tôi đáp:

- Dạ, anh bấm hộ em tăng số ba.

Anh ta liền đưa tay lên, nhấn nút. Lát sau, thang máy từ từ đi lên. Thở phào nhẹ nhõm, tôi nghĩ mình nên nhìn mặt người ta nói lời cảm ơn. Hơi nghiêng chông giấy sang một bên, tôi quay mặt qua đối diện với anh, định nở nụ cười thân thiện thì đột nhiên đôi mắt mở to, ngỡ ngàng đến mức tôi đã kêu lên thật lớn: “Sếp!”. Đó không phải anh Quốc, trưởng phòng hiện tại, mà là người sếp đầu tiên của tôi, Lâm Đạt. Đúng, trước mặt tôi xuất hiện một gương mặt thân quen của ba năm trước. Những đường nét lãnh đạm và tĩnh lặng ấy vẫn chẳng hề thay đổi. Cuộc hội ngộ bất ngờ sau vài năm khiến tôi bất động trong thoáng chốc. Có đúng là số phận đã cho tôi gặp lại anh? Cứ ngỡ thế gian này lớn lắm, hóa ra lại nhỏ bé đến vậy.

- Phạm Nguyễn?

Nghe chất giọng quen thuộc đó gọi tên mình, tôi mới sực tỉnh, nhìn lại Lâm Đạt. Về mặt anh nửa kinh ngạc nửa bất ngờ. Có lẽ giống như tôi, anh chẳng ngờ mình đang gặp lại con bé nhân viên ngày xưa vẫn thường trách mắng về cái thói lơ đãng trong lúc làm việc. Khi chắc rằng đây là sự thật thì tôi mừng đến nỗi đã làm một hành động điên rồ nhất từ trước đến nay. Bỏ hết đồ trên tay xuống, tôi nhào người đến ôm chầm lấy cổ anh. Còn chưa kịp biết phản ứng của Lâm Đạt thế nào, tôi đã nghe anh kêu lên. Hóa ra, toàn bộ chông giấy rớt xuống chân anh. Đúng lúc cửa thang máy mở, tôi thấy rõ ba gương mặt đang ngạc nhiên, miệng há hốc khi trông cảnh tôi ôm một anh chàng lạ hoắc: Huyền, anh Kiệt và cả Thương.

Rời phòng Hành chính, tôi đến chỗ Lâm Đạt đứng chờ và đang nhìn mũi giày.

- Xin lỗi sếp, chân anh có sao không?

- Chỉ hơi nhói một chút thôi. Em làm gì mà ném luôn chông giấy xuống đất.

- Tại em mừng quá! Thật bất ngờ khi gặp anh ở đây.

Rời mắt khỏi mũi giày, Lâm Đạt nhìn sang tôi, vẫn kiểu điềm nhiên ba năm trước:

- Tôi cũng bất ngờ khi gặp em ở công ty Minh An. Em làm ở đây à?

- Vâng, em làm được bốn ngày rồi. Còn sếp, anh đến bàn chuyện làm ăn ư?

- Tôi đâu còn như xưa nữa mà làm đối tác với người ta.

- Vậy sếp đến đây để làm gì?

- Cũng giống như em, tôi xin ứng tuyển vào công ty, hôm nay mới đi làm.

- Thế ra, anh chính là nhân viên nam kinh doanh mới vừa được tuyển vào?

Khác với cảnh chào đón tôi ngày hôm qua giống hệt như dự đám ma, lúc Lâm Đạt được anh Quốc giới thiệu thì mọi người trong phòng đều nhìn anh chăm chú, đặc biệt là các đồng nghiệp nữ. Đàn ông lạnh lùng hay có sự cuốn hút kỳ lạ. Bàn làm việc của Lâm Đạt được xếp gần chị Châu. Tôi để ý lúc anh ngồi vào bàn, chị liền quay sang hỏi gì đó mà trông phần khởi ra phết. Điều này nghi là chị ta muốn lần la làm quen rồi. Đang nghĩ vẩn vơ thì tôi phát hiện Thương hướng cái nhìn tò mò về phía mình. Thấy tôi bất gặp, em giả vờ nhìn vô máy tính. Tôi biết rõ lý do cho hành động nhìn lên đó. Sáng nay chính mắt em thấy tôi ôm Lâm Đạt còn gì.

Trong giờ làm việc, tôi mang chứng từ đi photo. Xui xẻo vì máy photo lại bị hỏng, thế là anh Quốc bắt tôi sang phòng Kế toán photo nhờ. Phòng Kế toán ở ngay bên cạnh phòng Kinh doanh, lúc tôi đẩy cửa bước vào thì mấy chục con mắt đều dồn về tôi, trong đó có anh Kiệt và Huyền đang đứng photo giấy tờ. Hít thở sâu, tôi bước đến bàn Kế toán trưởng, nơi người phụ nữ ngoài 30, đeo kính, tóc búi cao và mặt lạnh hơn tiền, đang ngồi chờ đợi. Dừng ngay trước mặt chị, tôi cúi chào rồi trình bày lý do mình qua đây. Nghe xong, chị Phúc kế toán trưởng lên tiếng:

- Huyền đang photo giúp chị, em chịu khó chờ một lát.

Tuy mặt có vẻ khó khăn nhưng giọng chị khá nhẹ nhàng. Đáp vâng, tôi đi lại chỗ Huyền. Cô ấy kín đáo nhìn chị Phúc rồi khẽ khàng nhích đến gần.

- Anh chàng hồi sáng trong thang máy là người yêu Nguyễn hả?

Biết ngay là cô nàng lăm chuyện này thế nào cũng hỏi về Lâm Đạt. Quan sát xung quanh một hồi, tôi thì thầm trả lời:

- Không phải, đó là sếp cũ của Nguyễn.

- Sếp cũ? Sao tự nhiên bây giờ anh ta lại vào đây làm?

- Chẳng rõ nữa. Trước khi Nguyễn nghỉ việc, anh ấy đã nộp đơn từ chức rồi. Sau đó cả hai đâu liên lạc gì với nhau, mãi đến hôm nay mới gặp lại.

- Có duyên ghê ha. Giờ hai người lại là đồng nghiệp.

Huyền chưa nói hết là thỉnh thoảng chị Phúc nhắc nhở:

- Huyền, photo xong chưa?

Tức thì hai chúng tôi đều giật thót, cứ như vừa bị bắt tại trận làm chuyện xấu. Mau chóng, Huyền âm thầm lẻ lười với tôi rồi cầm giấy tờ đến chỗ chị Phúc. Tôi nghĩ mình nên làm thật nhanh để còn về phòng, chứ đứng đây thấy hồi hộp quá.

Rời khỏi phòng Kế toán, tôi thở phào một tiếng. “Âm khí” ở đó nặng quá, tất nhiên là từ chị Phúc mà ra. Dáng vẻ của chị ấy chẳng khác nào sếp Đạt trước đây, à không, còn đáng sợ hơn nữa. Người ta hay nói, đàn ông làm sếp thường dễ chịu hơn phụ nữ. Quả chẳng sai! Không rõ trùng hợp thế nào mà hầu như mấy sếp nữ mặt mày đều hầm hầm khó chịu, nhất là những người lớn tuổi, mà đã man hơn nữa nếu họ thuộc dạng “e cho”, tức “e chồng”. Sắp xếp lại mấy chứng từ photo cho gọn gàng, bất chợt tôi làm rơi một tờ. Thế là nó bay ra xa, làm tôi hốt hoảng đuổi theo. Rất nhanh, tờ giấy dừng ngay trước mũi giày cao gót màu đỏ chót. Nữ chủ nhân của đôi giày liền cúi xuống nhặt nó lên. Lúc trông thấy mặt đối phương thì tôi suýt kêu lên do giật mình. Chị ta có lẽ trạc tuổi chị Phúc, cách trang điểm quá đậm cứ như hát bội. Dáng người cứng, hơi thô, vì vậy trang phục vậy công sở không phù hợp với chị lắm. Ngoài ra, mái tóc và kiểu thắt bím hai bên cũng có phần quá lỗi.

- Chứng từ của em phải không?

Lúng túng, tôi gật đầu và đón lấy mấy tờ giấy. Tiếp, chị hỏi:

- Em là nhân viên mới hả? Chị là phó phòng Marketing, tên Ân.

- Dạ, em tên Nguyễn, ở phòng Kinh doanh.

- Ừm, mới vào làm có gì không hiểu em cứ hỏi, cố gắng làm việc tốt nhé.

Đôi theo từng bước đi cứng ngắc của chị Ân, tôi có hơi bất ngờ về thái độ thân thiện đối với cấp dưới từ chị. Hiếm có người sếp nào nói chuyện gần gũi với nhân viên như vậy. Tuy bề ngoài của chị “hơi có vấn đề” một chút nhưng lại là phó phòng hòa nhã nhất mà tôi từng gặp. Ban này tôi còn nghĩ sếp nữ là người cực kỳ khó chịu, nào ngờ cũng có người ngoại lệ.

Giờ nghỉ trưa, tôi vừa đứng dậy thì đã nghe Thương hồ hồ hỏi:

- Chị thích ăn chuối chiên không? Gần nhà em có chỗ bán ngon lắm, mai em mua cho mọi người và mua cho chị luôn nha.

- Tôi không thích ăn đồ chiên.

Đối diện, nụ cười trên môi Thương gượng gạo hơn, đôi mắt đảo liên tục vì bối rối. Hửn, em ấy khó hiểu về thái độ xa lánh hơi hợm từ tôi, cứ như thể cả hai là kẻ thù truyền kiếp. Không muốn sự khó xử kéo dài, tôi mau chóng rời bàn. Về như sau lưng tôi vang lên tiếng thở ra buồn bã thật khê. Tôi biết mình làm vậy là không phải nhưng bản thân vẫn sợ khi đứng trước nụ cười của một gương mặt xinh đẹp.

Bàn ăn hôm nay có thêm sự hiện diện của Lâm Đạt. Kín đáo quan sát một hồi, Huyền mới lên tiếng chào hỏi. Khi Lâm Đạt vừa giới thiệu tên xong, như chỉ chờ cho màn làm quen nhạt nhẽo này kết thúc, anh chàng nhiều chuyện Kiệt, đã hỏi:

- Anh và Nguyễn có quan hệ gì thế? Sáng nay thấy hai người ôm nhau.

- Chỉ là bạn cũ thôi.

Quan sát cuộc đối thoại giữa hai chàng trai, tôi buồn cười. Đúng là khác nhau thật. Anh Kiệt cứ nói liên hồi trong khi Lâm Đạt thì trả lời không quá hai câu. Nhìn anh từ tốn dùng cơm, tôi không biết cảm giác của anh ra sao khi trước đây là trưởng phòng, còn bây giờ lại là nhân viên bình thường. Nhắc mới đề ý, tôi rất tò mò về cuộc sống của anh ba năm qua. Tôi nhớ chị Bình từng bảo, Lâm Đạt từ chức là vì gia đình xảy ra chuyện lớn. Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ? Nhìn hồi lâu, đôi mắt tôi chuyển dời xuống bàn tay trái của anh. Ba năm trước, ngay ngón áp út đó vốn dĩ có chiếc nhẫn nhưng bây giờ thì đã biến mất. Trên ngón tay ấy giờ đây chỉ còn một vết trắng mờ do chiếc nhẫn để lại. Chẳng phải anh nói sẽ kết hôn ư? Vậy tại sao...

Tôi nghe âm thanh chắc lưỡi rõ to của Huyền:

- Đúng là chương mắt ghê!

Cô tự dưng ngừng ăn, mắt nhìn chằm chằm ai đó với vẻ khó ưa. Tôi liền nhìn về phía đối tượng ấy và phát hiện ra anh chàng bánh bao sáng nay tống chồng giấy vào người mình. Quả nhiên anh ta rất thu hút phái nữ với cái vẻ chải chuốt điệu đà đó. Hiện tại, vài đồng nghiệp nữ đang vây quanh anh ta. Nhờ lại sự việc sáng nay, tôi liền kể Huyền nghe. Kiểu như chẳng bắt ngờ gì về chuyện này, cô cười phì:

- Anh Vinh phòng Hành chính là vậy đấy, rất biết cách ga lăng nên được lòng người đẹp lắm, thỉnh thoảng mới nổi hứng tốt bụng với người già, trẻ em và gái xấu. Lắm khi anh ấy còn được yêu mến hơn anh Quốc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vết Đứt

Tôi suýt bật cười trước câu diễn giải tếu lâm ấy. Đúng lúc, Thương bước vào căn tin để rồi tôi thấy một sự việc lạ lùng, anh chàng Vinh đang nói cười khi thể với những đồng nghiệp nữ thì bỗng nhiên ngừng lại sau đó lập tức rời khỏi “đám hội” bước nhanh đến chỗ Thương đang lấy com. Ban nãy anh ta hỏi với họ bao nhiêu thì giờ lại “lơ” 360 độ và cứ lèo đèo theo cô gái dễ thương nhất phòng Kinh doanh. Mặc dù Thương chẳng biểu hiện sự thích thú gì nhưng anh ta vẫn hỏi han liên hồi. Trông cảnh ấy, Huyền thở dài một phút:

- Chắc Nguyễn mới vô nên không biết, anh Vinh mê Thương như điên rồi, theo đuổi hai năm rồi đó.

- Thế Thương không thích à?

- Có lẽ em ấy không thích cũng không ghét.

Lúc tôi vừa rời mắt khỏi cảnh đeo đuổi thái quá đó thì tình cờ chị Phúc chị Ân xuất hiện, hiển nhiên họ không ngồi ăn ở bàn nhân viên mà là bàn dành cho mấy sếp.

- Chị Phúc chắc là nghiêm khắc lắm hả?

- Nhìn mặt cũng đủ biết rồi. Tuy nhiên, cách làm việc của chị ấy chuyên nghiệp, quan trọng là chị ấy biết cách bảo vệ “lính” mình.

Tôi gật gù, về điều này thì đáng cho điểm cộng. Thường, ít có sếp nào đứng ra bảo vệ nhân viên của họ. Bảo vệ chứ không phải bao che, tức là nếu nhân viên mình làm đúng nhưng lại bị trưởng phòng khác trách phạt thì người đó cần lên tiếng chứ không phải cúi đầu ra mắt trước. Đôi khi vì khách khí hoặc để lấy lòng, một số trưởng phòng sẵn sàng trách phạt lính trước mặt trưởng phòng khác mà chẳng tìm hiểu ai đúng, ai sai. Điều đó khiến cho phần lớn nhân viên rất là ảm ức. Tiếp theo, tôi chuyển chủ đề sang chị Ân. Nghe tôi nói cảm nghĩ về chị ấy xong, Huyền đảo mắt nghĩ ngợi:

- Đúng là chị Ân thân thiện với tất cả mọi người. Mà nói Nguyễn biết điều này, chị Ân là vợ anh Quốc đó, và chị ấy với chị Châu là kẻ thù không đội trời chung vì anh Quốc ưu ái chị Châu. Cả hai ghét nhau ra mặt luôn.

Chà, hóa ra anh Quốc đã có vợ. Từ ngàn xưa, chiến tranh của “nhân sắc” đã diễn ra vô cùng khốc liệt, huống chi thêm việc tranh giành một người đàn ông thì cuộc chiến đó càng khốc liệt cỡ nào. Được nghe kể mà tôi cảm giác mình đang ở trong chốn thâm cung, chứng kiến cảnh “đấu đá” lẫn nhau giữa các phi tần. Một công ty lớn chuyên nghiệp như Minh An, hóa ra bên trong vẫn âm thầm diễn ra những điều không ngờ được. Thiết nghĩ, công ty nào cũng vậy thôi, ở đâu có sự tồn tại của con người thì ở đó nhất định có tranh giành hơn thua. Mỗi tập thể đều là một xã hội thu nhỏ, vì vậy tốt xấu đều song hành tồn tại.

Chiều tan việc, tôi mời Lâm Đạt đi ăn tối, tiện thể ăn mừng cho cuộc hội ngộ sau ba năm và tôi cũng muốn biết cuộc sống của anh thời gian qua như thế nào. Thế nhưng anh lại từ chối vì bảo có việc bận. Đang chán như con gián vì kế hoạch ăn tối bị “phá sản” thì tôi nghe chuông điện thoại của anh reo.

- Được rồi, từ nay đến cuối tuần cháu sẽ tranh thủ tìm phòng trọ rồi dọn đi.

Lúc Lâm Đạt cúp máy, tôi bắt gặp nét trầm tư lẫn trên mặt anh, liền lần la hỏi:

- Sếp gặp chuyện gì sao?

Lấy lại vẻ mặt bình thường, hẳn không muốn tôi lo nên anh lắc đầu. Lắng nghe cuộc đối thoại nãy giờ, tôi cũng đoán mang máng ra vấn đề khó khăn mà anh gặp.

- Sếp đang tìm phòng trọ đúng không? Thế ra, anh nói bận là vì việc này? Ừm... thôi thì nếu được, em sẽ chỉ cho anh một chỗ trọ giá vừa phải.

Về như không quen nhờ vả người khác hay sao mà anh đắn đo khá lâu:

- Vậy em cho tôi địa chỉ, tôi sẽ đến đó xem sao.

- Không cần đâu, em sẽ dẫn sếp đến đó vì chỗ ấy gần nhà em mà.

Ngạc nhiên trong thoáng chốc, anh đưa tay gỡ đầu một cái rồi không nói gì nữa.

***

Tôi về đến nhà, vừa dắt xe vô sân, tháo mũ bảo hiểm ra là đã lật đật chạy đi. Mẹ đang mang tô hoành thánh cho khách, vẫn kịp thấy bóng dáng tôi, liền hỏi lớn:

- Đi đâu đó Nguyễn?

- Con sang chỗ bà Bảy một chút, lát sẽ về ạ!

Đáp chưa hết câu là tôi đã mất dạng sau cánh cổng. Nhà bà Bảy nằm ở cuối đường, ngôi nhà khang trang bốn tầng, có tám phòng tất cả, và nó được bao quanh bởi khu vườn xanh um. Bà Bảy hơn sáu mươi tuổi, chồng vừa mất, con cháu đều làm ăn bên nước ngoài nên ngôi nhà này trở nên trống vắng, chỉ còn mỗi mình bà. Để nhà cửa đỡ cô quạnh, bà cho người ta thuê phòng trọ, mỗi tháng có thêm thu nhập. Vì không chủ yếu để kinh doanh nên giá phòng ở đây rẻ hơn những nơi khác.

Đây cổng đi vào khu vườn, tôi và Lâm Đạt bước lên lối cầu thang sắt mà bà Bảy thuê người bắc thêm ở ngoài để những người ở trọ dễ dàng đi lên phòng của họ. Cầu thang này đều dẫn lên hành lang của mỗi tầng. Bà Bảy ở tầng một, tôi gõ cửa vài cái thì cửa mở, bà cười hỏi:

- Ủa Nguyễn, con qua đây có gì không?

- Dạ, chỗ bà còn phòng trống không ạ? - Nghe bà đáp còn, tôi nói - Bạn của con muốn thuê phòng nên con dẫn anh ấy đến đây.

Bước qua bên trái tôi vài bước, Lâm Đạt cúi chào bà Bảy. TỰ DUNG bà nhìn tôi cười cười rồi nói với anh vài điều về khoảng thời gian trọ, tiền thuê mỗi tháng. Sau đó, bà dẫn chúng tôi lên căn phòng ở lầu bốn xem thử. Nó không quá rộng nhưng rất thoáng đãng, một phòng ngủ, nhà vệ sinh và bếp, thêm một khoảng nhỏ để tiếp khách. Tôi thấy Lâm Đạt có vẻ hài lòng. Trong lúc anh vào xem phòng ngủ thì bà Bảy liền kéo tôi vào góc, hỏi khế:

- Bạn trai con hả? Trông được đấy!

Buồn cười trước vẻ tò mò của bà, tôi bảo cả hai chỉ là bạn bè bình thường. Tức thì bà chặc lưỡi, ra điều tiếc nuối lắm. Cuối cùng, Lâm Đạt đồng ý thuê.

Rời khỏi nhà bà Bảy, tôi hứng chí cứ như mình là người thuê căn phòng ấy:

- Phòng đẹp quá sắp nhí, giá cũng rất phải chăng. Mà ở đây có tuyến xe buýt đến công ty, vậy là tiện cho anh đi làm. À, hôm nào thì anh dọn đồ qua?

- Có lẽ thứ bảy tuần này. Dọn đồ trong một ngày, còn chủ nhật thì nghỉ ngơi - Lâm Đạt ngừng lại, quay qua tôi - Từ giờ đừng gọi tôi là sắp nữa, tôi đâu còn là trưởng phòng của em

- Em quen rồi. Và lại trong lòng em, anh mãi mãi là sếp.

- Nếu em cứ gọi như thế sẽ phiền phức lắm, đặc biệt là trong công ty.

Mặc dù không muốn đổi cách xưng hô ấy chút nào nhưng tôi hiểu điều anh nói là đúng. Tôi thích gọi anh bằng “sếp”, nó hoàn toàn khác với gọi anh Quốc, là vì bên trong cái từ đó chứa đựng sự kính trọng lẫn tình cảm đặc biệt tôi dành cho anh.

- Em sẽ cố sửa, sếp yên tâm..

Nói xong, tôi liền bịt miệng lại, lỡ phát ra từ “sếp” nữa rồi, chắc phải mất một thời gian bản thân mới quen được.

***

Buổi sáng trong công ty, Huyền sang bên phòng tôi, nói với anh Quốc rằng chị Phúc cần xem lại vài đơn hàng cũ của năm rồi để kiểm tra đối chiếu với bảng photo ở phòng Kế toán. Vì chị Châu ngồi gần tủ hồ sơ nhất nên anh Quốc yêu cầu chị tìm chúng. Ngay lập tức, chị ngã người ra sau ghế, mặt tỏ vẻ mệt mỏi, còn đưa tay lên day day huyệt thái dương.

- Sáng, em in cả đồng hóa đơn, chạy tới chạy lui mệt quá sắp ời!

Chất giọng than thở dẻo oai là dẻo đó khiến tôi “dị ứng” dễ sợ. Đúng là sáng nay chị ta có in hóa đơn nhưng được hai cái liền ngồi nghỉ, bảo chị Lý đến in phụ. Rồi tiếp theo, tôi thấy chị Lý chạy tới chạy lui in vội vã, còn chị Châu vẫn ngồi lì một chỗ tám chuyện với anh Phước gần đó. Vậy thử hỏi, chị ta mệt ở chỗ nào? Anh Quốc vốn ga lăng, cứ phát huy tối đa ưu điểm “siêu việt” đó nên đâu nề hà ai chị Châu. Thỉnh thoảng anh bắt chị làm cái này cái kia nhưng hề chị than mệt là “ném” việc sang cho đứa khác liền và lập tức. Chỉ mới làm ở đây một tuần mà tôi biết rõ lắm.

- Ủ, vậy em ngồi nghỉ đi, để anh bảo người khác.

Đang nghĩ xem đứa nào xui xẻo sắp bị bắt còng lưng ra lôi cái đồng đơn hàng kia thì đột ngột tôi nghe giọng anh Quốc thật rõ ràng:

- Nguyễn, em thay Châu lấy ra nhé. Mấy đơn hàng đó nằm ở thùng thứ ba.

Giờ thì biết cái đứa “hứng đạn” ấy là ai rồi. Sao số tôi xui dữ vậy trời! Chỉ vì có tay trưởng phòng chiều chuộng gái đẹp nên thành ra mình trở thành đứa chịu khổ. Đáp vâng xong, tôi đứng dậy uể oải, chán chường đi đến bên tủ hồ sơ. Trong lúc mở cửa tủ, tôi kín đáo liếc mắt vào màn hình máy tính của chị Châu, thấy đang mở trang web thời trang. Cái bà chị này rảnh rang thiệt! Càng nghĩ càng tức, tôi thì bận việc trong khi bà ngồi rảnh mà còn than nhức đầu. Chịu không nổi luôn!

Đưa mắt nhìn mấy thùng giấy, tôi choáng váng. Nó khá to và tôi phải vác hai thùng ở trên xuống mới lấy được thùng thứ ba. Ngán ngấm, tôi lần lượt khiêng chúng xuống. Xong, tôi tìm mấy đơn hàng mà chị Phúc yêu cầu. Đang loay hoay thì tự dưng có người ngồi xuống bên cạnh, nhìn qua thì tôi bắt gặp khi thấy Thương.

- Để em phụ.

- Không cần đâu, em về làm việc đi.

- Không sao ạ, em cũng làm xong rồi, có em tìm phụ sẽ nhanh hơn.

Không để tôi nói thêm là Thương mau chóng lấy đơn hàng ra . Vì đang ở trong phòng lại không muốn to chuyện, nên tôi đành để em ấy giúp mình. Nhưng đúng là hai người tìm thì nhanh hơn, chỉ mấy phút sau đã có được những đơn hàng cần tìm. Thương còn đề nghị giúp tôi khiêng mấy cái thùng nặng trĩu trở về chỗ cũ. Đáng ra mọi chuyện vẫn bình thường nếu như em ấy không bị một phần kiếng lộ ra của cửa tủ hồ sơ cắt trúng mu bàn tay, một vết đứt dài xuất hiện, máu loang ra. Tôi chỉ kịp nghe em kêu khẽ, rồi thỉnh thoảng tiếng chị Châu vang lên ở phía sau:

- Thương, em bị đứt tay rồi kìa!

Tức thì, mọi người trong phòng đều dồn mắt về phía này. Nhanh chóng, Thương lắc đầu, bảo không sao.

- Chảy máu thế kia mà nói không sao, chắc đứt sâu đấy!

Câu sốt sắng từ chị Châu khiến mọi người bắt đầu nhao nhao lên, nhất là mấy anh. Ngay cả anh Quốc cũng rời bàn, cùng vài người xúm lại chỗ Thương xem vết thương. Ai nấy đều hỏi han liên tục. Còn tôi bước lùi ra ngoài, tay cầm thùng đơn hàng, vẫn đứng ngây người ra đó. Tôi không hiểu sao mình lại hành động như thế, chọn sự im lặng thay vì nên hỏi Thương có sao không. Đặt thùng giấy lên trên, tôi lặng lẽ quay về bàn làm việc. Ngồi yên khoảng vài phút, tôi đưa mắt nhìn mấy anh đang băng bó cho Thương và cả gương mặt nhăn lại vì đau của em. Đáng lý tôi nên có mặt trong vòng tròn đó và là người hỏi han em, thế nhưng một sức mạnh vô hình kìm giữ đôi chân, khiến tôi vẫn cứ ngồi trơ ra chẳng khác nào tên tội tặc. Qua kẽ hở của những dáng người đang đứng, tôi thấy bàn tay Thương được băng trắng, vết thương ấy là vì giúp đỡ tôi mà có, bất giác tôi đau như chính mình bị thương.

***

Buổi trưa thứ bảy, đúng như lời đã hứa, tôi phụ Lâm Đạt dọn đồ qua chỗ ở mới và làm luôn cả công việc dọn dẹp. Căn phòng cho thuê không đến nỗi quá dơ vì bà Bảy mỗi tháng vẫn lau chùi một lần nhưng do tính sạch sẽ của anh mà chúng tôi đã mất hết cả buổi chiều để quét dọn. Tôi làm hì hục như trâu. Bắt đầu từ buổi trưa sau khi ăn cơm xong, cả hai làm cho đến tận bây giờ tối mới xong.

Khi anh vừa đóng tủ quần áo lại và nói công cuộc dọn dẹp đã hoàn tất thì tôi hét lên một tiếng thật mừng, sau đó thì lếch thếch ra ngoài phòng khách, ngồi phịch xuống chiếc gối ngồi xẹp lép do sử dụng đã lâu, gục mặt lên bàn. Tiếng anh từ trong phòng bếp vọng ra, hỏi gọn lỏn: “Bia hay nước ngọt?”. Miệng tôi áp trên mặt bàn lót kiếng, phát ra những âm thanh chẳng khác gì người bị nghẹt mũi:

- Bia đi sếp ơi!

Lát sau, tôi nghe âm thanh va chạm khe khẽ giữa đáy lon với mặt bàn, liền ngước lên. Lâm Đạt chơi “dữ” để sợ, mang cả sáu lon bia ra luôn. Ngồi xuống phía đối diện, tiện tay mở hai lon bia xong đẩy về phía tôi một lon, anh thở ra nhẹ hắng:

- Đã bảo làm ít thôi, giờ thì nằm than.

- Em có lòng tốt nên mới làm nhiều, một lời cảm ơn mà sếp cũng không có.

- Thì tôi đãi em bữa tối xem như lời cảm ơn còn gì. Được rồi, em ngồi dậy ăn đi, bụng kêu sùng sục kia kìa.

Chu môi, tôi dựng thẳng người dậy, đón lấy lon bia ướp lạnh. Áp nó vào má rồi cười típ mắt vì mát quá xá, chậm rãi ngửa cổ ra tôi uống một hớp bia. A, sáng khoái thật! Bất chợt có một luồng gió mát từ ngoài cửa sổ thổi tràn vào căn phòng, mau chóng xoay qua, tôi thốt lên vì từ đây có thể nhìn ra bầu trời đêm rộng mênh mông, bởi nhà bà Bảy rất cao. Chỗ này mà ngắm sao thì mê li.

- Phòng sếp đúng là sướng, ở nơi thật cao, phơi quần áo chắc mau khô lắm.

Dường như chẳng thích thú gì trước lời nói đùa của tôi, Lâm Đạt lại nhắc nhở:

- Sao em cứ gọi tôi là sếp hoài vậy?

- Cái gì cũng phải từ từ, em đang tập dần đây ạ. Chưa kể, em vẫn chưa biết gọi anh là gì nếu không gọi bằng sếp nữa.

- Em cứ thoải mái gọi tôi bằng tên hoặc anh Đạt cũng được.

Miền cưỡng gật đầu xong, tôi hỏi thật chậm về vấn đề mình đang tò mò:

- Em có thể hỏi ba năm qua anh sống như thế nào không?

Yên lặng vài giây, Lâm Đạt chuyển dời ánh mắt về phía cửa sổ mở toang, tôi không nghĩ là anh ngắm cảnh bởi cái nhìn ấy trở nên vô định, hệt đang nhìn về quá khứ xa xăm. Đưa lon bia lên môi uống một hơi dài, anh từ tốn kể lại:

- Ba năm trước tôi đề đơn từ chức vì gia đình tôi phá sản. Nguyên nhân là do bố tôi đầu tư thua lỗ. Sau khi bán hết nhà cửa, tôi và bố mẹ về quê. Gia đình tôi đã trải qua thời kỳ rất khó khăn. Hai năm sau, bố tôi qua đời vì lao lực, còn mẹ tôi ngã bệnh và cũng mất ngay sau đó một năm. Tôi nghĩ mình nên trở lại thành phố để tìm việc. Khi lên đây, tình cờ tôi gặp lại người quen cũ của bố, hiện đang làm việc ở tổng công ty Việt Á. Ông ấy nể tình xưa nên giới thiệu tôi vào Minh An. Tiếp theo thì như em biết rồi đó.

Hóa ra, gia đình Lâm Đạt lại gặp phải chuyện đau lòng như vậy. Ba năm không dài nhưng cũng đủ để cuộc sống của một người hoàn toàn bị đảo lộn. Từ người có trong tay mọi thứ nay trở nên trắng tay, cảm giác mới khổ sở làm sao, vì phải bắt đầu lại từ con số 0. Tôi thấy anh Chính và Lâm Đạt thật trái ngược, xoay chiều một chút là người này từ thấp lên cao, người kia từ cao rớt xuống thấp. Ôi, số phận đâu ai đoán trước được cái gì. Phần nửa thắc mắc đã được giải đáp, còn phần nửa kia thì tôi đang phân vân, bởi nó liên quan đến chiếc nhẫn đính hôn. Nếu đó là một lời giải đáp buồn thì tôi sợ câu hỏi của mình sẽ gọi lại nỗi đau cho anh.

- Sao, em còn muốn hỏi gì nữa à?

Ngạc nhiên vì Lâm Đạt hiểu được suy nghĩ của mình, tôi tròn xoe mắt. Trông vậy, anh thản nhiên nói rằng, nhìn cái mặt đầy suy tư của tôi là đoán ra ngay. Cười gượng gạo do ý đồ bị lộ, tôi gãi đầu về khó xử, nhưng im lặng thì không được.

- Em muốn hỏi... chiếc nhẫn đính hôn trên tay sắp đâu rồi.

Thu hết can đảm để hỏi điều quan trọng ấy, tôi quan sát biểu hiện của Lâm Đạt. Khác với những gì tôi nghĩ, anh không có vẻ gì là trốn tránh hay đau khổ, chỉ một nỗi buồn thoáng qua thôi, như thể người ta sẵn sàng nhìn lại quá khứ lần nữa cho dù nó có khổ đau. Miết nhẹ vệt trắng nơi ngón áp út, anh cười buồn:

- Tôi và cô ấy chia tay sau khi gia đình tôi phá sản khoảng vài tháng.

- Tại sao? Chị ấy chê bai anh ư?

- Tôi không biết, cô ấy chỉ nói không còn yêu tôi nữa.

Thật tàn nhẫn! Dẫu biết rằng, nếu đã hết tình cảm mà vẫn ở bên nhau thì sẽ khổ nhưng tôi vẫn thấy câu nói “không còn yêu nữa” đó nhẫn tâm quá. Tôi tự hỏi, sao cô gái ấy lại chọn sự rời bỏ ngay lúc người yêu của mình đang rơi vào khó khăn. Nếu yêu nhau thật lòng thì liệu người ta có dễ dàng rời bỏ nhau thế chẳng? Nhìn Lâm Đạt điềm nhiên uống bia, tôi nghĩ anh thật mạnh mẽ bởi còn đứng vững sau khoảng thời gian tồi tệ đó. Sự nghiệp, bố mẹ, tình yêu, anh đều mất hết.

- Tại sao đã yêu nhau mà lại còn thay đổi nhỉ?

Tự dưng tôi lại buột miệng nói ra một câu kỳ lạ, đến nỗi anh cũng nhìn tôi trong một thoáng. Rất nhanh, anh trả lời nhưng nghe chả ăn nhập gì cả:

- Vậy nên mới bảo con người rắc rối. Nãy giờ toàn nói chuyện của tôi, còn em thì sao, tại sao lại đến Minh An làm việc? Em và Đình Huy thế nào?

Cái tên “Đình Huy” vừa vang lên là tôi cảm giác ai đó vừa ném hòn sỏi xuống mặt hồ tĩnh lặng trong lòng tôi. Quá khứ cùng vết thương lòng đã ngủ yên, nay bắt giác nhen nhúm. Tôi cố quên và gần như đã quên được, nhưng hóa ra mọi chuyện vào buổi chiều định mệnh ấy vẫn còn đó, chỉ là nó đang ngủ say trong thinh lặng thôi.

- Em đã chia tay Đình Huy... vì vài lý do. - Tôi nói dối - Để cả hai không khó xử nên em nghỉ việc. Suốt ba năm, em đổi chỗ làm nhiều lần, mãi cho đến một tuần trước, em xin ứng tuyển vào Minh An.

Tôi thấy anh nhìn mình, vài giây sau thì thu hồi ánh nhìn lại, có vẻ không muốn khơi gợi lại chuyện buồn của đối phương. Hoặc cũng có thể anh đang đồng cảm với tôi, người có cùng hoàn cảnh giống mình. Nhận ra bầu không khí đang vui vẻ bỗng nhiên chuyển qua buồn bã, tôi liền sửa giọng, nói to hơn:

- Nào, chuyện đã qua rồi, nhớ làm gì nữa. Hai chúng ta cứ uống cho thật say, coi như là bữa ăn tối của hai kẻ đồng cảnh ngộ.

Tôi cầm lon bia chạm khê vào lon bia trên tay anh, rồi ngửa cổ ra tu ừng ực...

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Niềm Tin Trở Lại

Có tiếng chuông báo thức. Khá là khó chịu. Cựa mình, tôi đưa tay mò mẫm tìm chiếc điện thoại, tắt mạnh. Thả nhẹ nó xuống sàn, tôi tiếp tục với giấc mộng đẹp đang dở. Rồi tự dưng cảm giác chiếc giường như đang nâng lên hạ xuống một cách nhịp nhàng, tôi nhủ thầm, quái lạ bộ mặt đất rung chuyển hay sao nhỉ. Sự chuyển động này diễn ra liên tục và khá lâu, đến nỗi tôi phải mở mắt ra để xem thử. Đôi mắt lim dim mau chóng mở to kinh ngạc, tôi thấy mình đang nằm trên khuôn ngực cứng ngắc của một người đàn ông. Lập tức dựng đầu dậy thì tía má ối, tôi há hốc mồm bởi thấy bên dưới khuôn ngực thờ ơ nhằng đó là gương mặt Lâm Đạt còn say ngủ. Thế là tôi liền bật dậy như cái máy bị chập điện, quên luôn cả hành động lịch sự phải giữ im lặng khi người khác đang ngủ, mà hét lên.

Tất nhiên chả có thằng nào con nào ngủ được với âm thanh chất chứa ấy, vì vậy anh tỉnh giấc, rồi lồm cồm ngồi dậy và nheo mắt nhìn. Tòì đưa đôi mắt bối rối quan sát xung quanh. Đây là phòng Lâm Đạt, bấy giờ tòi nhìn lại bản thân đồng thời cả anh nữa. Ôi may quá, chúng tòi vẫn chưa xảy ra chuyện gì đáng tiếc. Thở phào, tòi ngồi phịch xuống sàn nhà đầy lon bìa rỗng.

- Em ngủ cả đêm ở đây hả? - Lâm Đạt sờ trán, hỏi tòi bằng giọng ngái ngủ.

Bất giác xấu hổ quá, tòi đứng lên, không ngừng nói xin lỗi. Tiếp, tòi chẳng rõ mình luống cuống cái quái gì mà lại lao nhanh ra cửa, chưa kịp chào anh một tiếng. Rồi khỏi nhà bà Bảy, tòi cắm đầu chạy như bay. Về đến nhà là tòi phi thẳng lên phòng luôn. Nằm vật xuống giường, tòi chong mắt nhìn lên trần phòng. Nhớ lại cảnh ban nãy, tòi thấy “ê” mặt gì đâu, rồi còn về hành động không phải lúc sáng nay mình đã làm trong phòng Lâm Đạt. Tòi đã không nói gì, thậm chí một lời chào anh, mà cứ vậy chạy đi như bị ma rượt. Có lẽ nên gọi điện nói rõ với anh vài câu, tòi nghĩ vậy, liền thò tay vào túi quần lấy điện thoại. Nhưng hai túi quần đều trống không, rồi rất nhanh tòi mới phát hiện đã bỏ quên cái vật đó ở phòng trọ.

... Tòi ngạc nhiên khi thấy Lâm Đạt đứng trước cổng nhà mình. Lúc này Cà Rốt chạy vào phòng bếp nói với tòi rằng, có một chú mang gương mặt “lạnh lùng như con thạch sùng” - cái cụm từ chị Hương dùng để miêu tả về các nam chính - bảo muốn gặp dì Út. Thế là mau chóng đi ra và tòi đã biết vị khách đó là ai. Vừa thấy tòi, anh liền đưa tay về phía trước, trên đó có chiếc điện thoại di động mà tòi bỏ quên ở phòng trọ sáng nay.

- Em định lát nữa qua chỗ sắp lấy, không ngờ anh lại mang đồ đến tận đây, xin lỗi vì phiền anh như thế.

- Có gì phải khách sáo. Tòi định ra ngoài mua bữa tối, tiện thể ghé nhà em.

- Sếp chưa nấu bữa tối ạ?

- Hôm qua uống nhiều quá, tòi nằm suốt trên giường cả ngày, lúc này mới ngồi dậy được, thấy đã trễ nên đành ra ngoài ăn.

Đào mắt vài giây, tòi toan bảo Lâm Đạt vào tiệm hoành thánh ăn tối cho tiện thì bất chợt, giọng chị Hương từ phía sau vang lên:

- Ai vậy Nguyễn?

Lần trước nghe tòi kể về cuộc hội ngộ bất ngờ với trưởng phòng cũ thì hai bà chị của tòi đã tỏ ý tò mò muốn xem mặt người ta thử, nay thấy chị Hương xuất hiện đúng lúc, thế nào cũng có chuyện phiền phức cho xem. Tòi chỉ sợ cái tính hay đùa của chị sẽ khiến Lâm Đạt không được thoải mái, chả ai thích bị mang ra trêu đùa đâu. Tuy chẳng muốn chút nào nhưng tòi cũng phải giới thiệu anh cho chị ấy biết:

- À, đây là Lâm Đạt, trưởng phòng cũ mà lần trước em đã kể đấy ạ. Sếp, đây là chị ba của em, Phạm Hương.

Theo phép lịch sự, Lâm Đạt cúi chào. Đối diện, chị Hương quan sát anh từ trên xuống dưới, tất nhiên là theo một cách kín đáo và nhanh chóng, rồi mỉm cười:

- Chào anh, em nghe Nguyễn kể về anh nhiều lắm, hôm nay mới được gặp. Cảm ơn anh đã quan tâm giúp đỡ Nguyễn.

Thú thực là tòi có hơi kinh ngạc về cách hành xử nhẹ nhàng nhã nhặn từ chị. Bình thường, nếu không phải trung bộ mặt thân nhiên thờ ơ thì chị cũng sẽ nói đùa vài câu để chọc ghẹo người ta. Ấy vậy mà với Lâm Đạt thì hoàn toàn khác, hay do chị ấy nhận ra rằng, đây là một anh chàng không nên trêu chọc?

- Mà anh đến tìm Nguyễn có chuyện gì sao?

Chị Hương vừa dứt câu hỏi thì tòi trả lời thay:

- Anh ấy đến đưa điện thoại em bỏ quên ở phòng trọ, và cũng đi ăn tối luôn.

- Thế hả? Vậy em mời anh Đạt vào tiệm hoành thánh nhà mình ăn tối cũng được mà. Nhân buổi gặp mặt này đãi anh ấy một tô miễn phí.

Tòi và Lâm Đạt còn chưa kịp phản ứng thì chị Hương đã mau chóng đẩy anh đi vào trong tiệm. Dõi theo bóng dáng họ, tòi thở mạnh một phát, bước nhanh theo.

Đúng như tòi đoán, chỉ một lát sau là cha, mẹ, chị Mỹ và cả Cà Rốt đều tập trung tại chiếc bàn Lâm Đạt ngồi chờ. Cả ba nói rằng cần phải đến chào hỏi sếp cũ của tòi nhưng sự thật tòi biết tổng là họ muốn xem mặt mũi anh thế nào. Cứ hể tòi dẫn chàng trai nào bước vô quán là y như rằng, người đó sẽ phải “hứng chịu” cùng lúc tám con mắt tò mò, thêm hai con mắt nhỏ xíu của Cà Rốt nữa. Dù vậy, tòi khá khâm phục Lâm Đạt khi trả lời hết sức điềm tĩnh trước mấy câu hỏi của mọi người trong gia đình tòi. Sau khi đã hỏi hết mấy điều cần hỏi, thấy không thể “khai thác” thêm, bấy giờ mẹ tòi mới chịu làm cái việc của một chủ tiệm, đó là đi làm tô hoành thánh. Tiếp, cha và hai chị cũng mỉm cười, rồi đi.

- Xin lỗi sếp, cả nhà em hay hiếu khách như vậy đó. - Tòi phải dùng từ “hiếu khách” để vớt vát cho hành động của mọi người.

- Không sao, tòi thấy không khí nhà em rất vui. Mọi người dường như hòa thuận lắm. Tòi nhớ gia đình mình cũng giống thế...

Dấu nét mặt anh không đổi nhưng chất giọng lại chùng xuống một cách nhanh chóng. Tòi nghĩ, hẳn anh đang nhớ về bố mẹ mình. Còn đang suy nghĩ nên lựa lời gì để an ủi anh thì Cà Rốt mau miệng hơn tòi, nghiêng đầu bảo:

- Nếu chú thấy ở đây vui thì mỗi ngày đều đến nhà cháu chơi đi.

Tôi thấy Lâm Đạt nhìn Cà Rốt rồi tự dung sự lãnh đạm lập tức biến mất trên gương mặt, thay vào đó là một chút dịu dàng xuất hiện. Tôi tròn xoe mắt bởi nét biểu cảm này là lần đầu tiên mình thấy ở anh. Chưa hết, hình như tôi còn phát hiện ra đôi môi ấy đã mỉm cười, dù nó không rõ ràng. Nhẹ nhàng bế Cà Rốt đặt lên đùi, anh hỏi con bé tên gì, bao nhiêu tuổi. Nó nói tên xong liền đáp rành rọt là mình năm tuổi rồi. Tôi phì cười trước câu trả lời ngây ngô ấy. Quan sát Lâm Đạt nói chuyện với Cà Rốt, tôi hơi bất ngờ khi biết anh có vẻ thích trẻ con.

... Tôi và Lâm Đạt cùng rảo bước về nhà bà Bảy. Tôi muốn chỉ anh xem thử ở khu phố này khi về đêm cũng nhộn nhịp chẳng kém gì ngoài đường lớn. Vừa đi, tôi vừa chỉ hết nhà này đến nhà kia, và cả hai nói chuyện khá vui vẻ.

- Em đã nói sếp khò cần trả tiền tô hoành thánh nhưng anh chẳng chịu nghe.

- Ăn thì phải trả tiền, sao em lại biến điều hiển nhiên đó thành bất thường vậy.

Biết không nói lại anh, tôi kín đáo chu môi. Đá viên sỏi dưới chân lăn lông lốc xuống con dốc đang đi, tức thì tôi nhớ ra một chuyện lúc nãy, liền quay qua:

- Vừa rồi, lần đầu tiên em thấy sếp cười đấy.

Lâm Đạt như thể không tin vào chuyện đó, chậm rãi nhìn sang tôi, ngạc nhiên:

- Có sao, tôi chẳng nhớ gì cả.

- Chắc chắn mà, nhất là khi anh nói chuyện với Cà Rốt ấy. Hai khóe môi của anh đã kéo lên một chút.

Dừng bước, anh thoáng nghĩ ngợi rồi lắc đầu, hết kiểu khẳng định bản thân không có cười kiểu như vậy. Bắt đầu bực mình, tôi mau chóng tiến đến trước mặt Lâm Đạt đồng thời giơ hai ngón trỏ lên cao trở lại, lần này thì tôi áp chúng vào vành môi anh, nhẹ nhàng kéo lên. Đôi môi anh cứng đờ mà bị tôi làm như vậy nên nó biến thành nụ cười xéch, trông gian ghê.

- Đấy đấy, sếp chỉ cười khế vậy thôi, nhất định là có cười mà. Anh cười thì nhìn mặt sẽ thân thiện hơn đó.

Dứt lời, tự dung tôi thấy đôi mắt Lâm Đạt hướng chăm chăm vào mình. Không hiểu sao, tôi cũng nhìn anh chăm chú, hàng mi chớp nhẹ. Chẳng biết lý do gì khiến tôi làm hành động kỳ quặc này. Hình như vào lúc đó, tôi nghĩ, hẳn là do mình nhìn vào đôi mắt sáng của anh và nhận ra bên trong chứa những đốm sáng mờ nhạt. Tóm lại thì nhiều lúc, con người không tài nào lý giải nổi cái việc bản thân đang làm ngay tại một thời điểm cũng lạ lùng nốt.

Có chiếc xe máy chạy vèo qua làm tôi bừng tỉnh. Giờ mới biết mình vừa hành động kỳ quặc, tôi mau chóng hạ tay xuống, cười cười cốt che giấu sự lúng túng trên mặt. Không biết Lâm Đạt nghĩ gì, lát sau giọng nói nghe vẫn bình thường:

- Phải có chuyện vui thì mới cười được chứ.

Anh đang quay lại chủ đề nãy giờ giữa cả hai. Tôi chẳng nói gì, chỉ gạt đầu cho qua. Cả hai tiếp tục đi xuống con dốc, qua hai khúc cua nữa là đến nhà bà Bảy.

Lúc đi ngang qua nhà ông Điền, bất chợt trong đầu tôi hình thành một trò đùa. Đưa tay qua kéo Lâm Đạt dừng lại, tôi lên tiếng thật khẽ:

- Em nói sếp nghe, nhà này có nuôi ba con chó Nhật và ông Điền rất là thương chúng. Nhưng tháng trước, bọn trộm chó leo tường vô, cưỡm mất cùng lúc hai con luôn. Ông ấy làm âm ỉ quá trời. Giờ chỉ còn một con nên ông canh me dữ lắm. Em và anh trêu ông một tí nhé.

Anh nhú mày, hẳn đang thắc mắc lý do vì sao tôi lại “nổi hứng” làm trò càn rỡ ấy. Chẳng cần đợi xem anh phản ứng thế nào là tôi, hít sâu một hơi rồi hét to:

- Chà, con chó Nhật đẹp ghê! Hay mình bắt nó đem bán, chắc được vài triệu!

Câu hô hào trắng trợn từ tôi khiến những người đi đường ngừng lại nhìn, cùng lúc cổng nhà ông Điền bật mở một cách mạnh bạo, kèm theo tiếng quát lớn của ông:

- Bọn trộm chó khốn nạn! Bắt chó tao à? Tao đánh cho bọn mày què giò!

Nhác thấy bóng ông cầm gậy hăm hăm đi ra, tôi lập tức kéo tay Lâm Đạt, cùng bỏ chạy. Cả hai chạy hồi hã về phía nhà bà Bảy, phía sau ông Điền vẫn còn đuổi theo. Gớm, ông này già mà chạy hăng dữ, hên là tôi chưa bắt được chó mà ông đã rượt khí thế. Nhưng hai thanh niên vẫn hơn một ông già, vì vậy đến khúc cua cuối cùng thì chúng tôi “cắt đuôi” được ông. Thở hốn hển, tôi dựa vào tường quệt mồ hôi rồi hỏi Lâm Đạt đang đứng chống hông, đầu cúi và thở mạnh liên tục.

- Mệt quá đi! Sếp có thấy mệt không?

Nhanh chóng, anh ngẩng mặt lên nhìn. Cứ ngỡ, anh sẽ mắng tôi một trận vì tội điên khùng, khi không để bị rượt, chạy đứt hơi. Thế nhưng anh khề khàng bảo:

- Là người chứ có phải trâu bò đâu mà không biết mệt.

Dù một muốn chết ấy vậy tôi đã bỏ mặc điều đó mà nhìn Lâm Đạt với đôi mắt bất ngờ. Vài giây sau, tôi liền vừa lớn. Ôi, tôi không ngờ anh cũng biết nói đùa, ai bảo rằng anh không hài hước nào? Đối diện, thấy tôi cười rũ rượi quá, tự dưng anh cười cười theo. Lần thứ hai trông thấy biểu hiện đó, thì một suy nghĩ kỳ lạ đã xuất hiện trong đầu tôi. Đó là tôi rất muốn biết thêm nhiều hơn, nhiều hơn nữa về anh.

***

Sáng thứ hai, vừa bước vào phòng, tôi tình cờ thấy Thương. Em nhìn tôi, mỉm cười nói câu chào buổi sáng. Do bất ngờ hay sao mà tôi không làm gì khác hơn ngoài việc giả vờ như không thấy, bước nhanh về phía bàn làm việc. Ngồi xuống ghế khoảng vài phút, tôi từ từ hướng mắt sang Thương. Em ấy đã bắt đầu công việc, và tôi thấy bàn tay phải của em dán miếng băng cá nhân. Thực sự tôi muốn hỏi thăm vết thương của Thương thế nào nhưng miệng lại chẳng tài nào mở được. Giả sử hỏi han xong rồi thì tôi làm gì tiếp đây, chừng bộ mặt lạnh nhạt ra nữa à? Nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng tôi vẫn im lặng và giờ làm việc bắt đầu như mọi khi.

Đến giờ trưa, trong khi mọi người đứng dậy đi ăn thì tôi phải cố làm nốt mấy báo cáo cho anh Quốc. Rất nhanh, Thương đi lại gần, vẫn nụ cười thân thiện:

- Chị không ăn trưa à?

Nếu lại làm ngoi thì quá đáng lắm nên tôi chậm rãi ngược lên, nhìn băng quơ:

- Vì chỉ còn một chút thôi nên tranh thủ làm cho xong.

- Vậy em đợi chị làm xong rồi mình cùng đi ăn, được không?

- Tôi không thích người khác chờ đợi mình...

Đáp xong, tôi khẽ cắn môi vì bản thân lại tiếp tục nói điều không phải. Có lẽ đã quen với điều này, Thương không tỏ ý là hụt hẫng nữa, khẽ gật đầu rồi quay đi. Khi em ấy rời khỏi phòng, còn lại một mình, tôi nhắm mắt, ngả người ra phía sau. Tôi thấy mình tội tệ thế nào ấy. Ban nãy, bản thân rất muốn nói một lời dịu dàng với em nhưng tôi lại không kiểm soát được cảm xúc đang lộn xộn của mình. Rõ ràng, trong lòng vẫn nổi sợ hãi vô hình mà tôi chưa thể vượt qua. Giả như có ai đó giúp tôi thoát khỏi sự nặng nề khó chịu này...

Có ai đập nhẹ lên vai khiến tôi choàng tỉnh, gương mặt Lâm Đạt xuất hiện ngay trước mắt. Mau chóng ngồi thẳng dậy, tôi nghe anh hỏi:

- Sao em không ăn trưa?

- Em định làm xong báo cáo rồi mới xuống ăn.

- Gần 1 giờ rồi, bây giờ mà không xuống ăn là không kịp đâu.

- Sao? Gần 1 giờ ư? Vậy là em ngủ quên mất!

Dựa người vào cạnh bàn, anh khoanh tay, quan sát tôi một lúc sau đó tự dưng hỏi:

- Có chuyện gì bận tâm sao?

- Sếp biết em đang nghĩ gì ư?

- Tôi có thể nhìn ra điều ấy qua vẻ mặt của em. Nói tôi biết được chứ?

Trông đôi mắt kiên quyết cùng sự chờ đợi đó, tôi thoáng lưỡng lự nhưng sau cùng cũng bộc bạch hết những tâm tư chất chứa trong lòng với anh, có lẽ vì bản thân mong chờ ai đó sẽ cho mình lời khuyên:

- Em... thực sự không biết mình phải đối diện với Thương thế nào. Ba năm trước, sau chuyện xảy ra với Huỳnh Trân, em luôn mang cảm giác lo sợ. Em không muốn mình bị lừa gạt, để rồi tổn thương một lần nữa.

- Thương vì giúp đỡ em mà bị đứt tay, đúng không? Vậy em có suy nghĩ gì về chuyện đó? Đây có giống như một sự giả bộ?

Im lặng vài giây, tôi khẽ khàng nhìn Lâm Đạt, khá lâu mới cất lên thành tiếng:

- Liệu, em có thể tin tưởng em ấy?

Đôi mắt chớp nhẹ, sự lãnh đạm trên gương mặt không đổi, duy giọng anh trở nên đều và trầm hơn, nhắc lại một điều trong quá khứ:

- Lòng tin, thực ra không phải là “có” hay không mà là “muốn” hay không mà thôi. Tôi đã từng nói như vậy với em... Về lòng tin dành cho Thương, tôi nghĩ, bản thân em đã có câu trả lời rồi.

Đôi mắt tôi tròn xoe, nhìn anh không chớp. Để rồi cái nhìn dịu lại, hàng mi chùng xuống, bất giác tôi nhận ra sâu thẳm trong lòng mình, một lời thì thầm mà bản thân đã luôn trốn tránh, không muốn phải lắng nghe. Nỗi ám ảnh của quá khứ khiến tôi hèn nhát đến mức, chẳng dám đối diện với suy nghĩ thật đó.

Ngay từ lúc thấy vết đứt trên tay Thương, có lẽ lòng tôi đã chấp nhận một sự đón nhận dành cho em...

Buổi chiều tan việc, cất hết đồ vào túi xong, tôi hướng mắt về phía Thương. Đứng yên với ánh mắt bất động như thế khá lâu rồi tôi chậm rãi bước đến gần. Tôi đứng ngay trước bàn làm việc, và rất nhanh em ấy ngược lên nhìn tôi với vẻ khó hiểu. Siết chặt chiếc túi trong tay và hít thật sâu, tôi cất giọng nhẹ nhàng, hỏi:

- Vết thương của em thế nào rồi?

Hiển nhiên, Thương ngạc nhiên đến dường nào. Qua đôi mắt chớp chớp liên tục ấy, tôi đọc được sự bất ngờ xen lẫn niềm vui đang nhen nhúm.

- Em đã đến bác sĩ thoa thuốc nên không sao đâu ạ, chị đừng lo.

Khẽ gật đầu, tôi lại tiếp, vẻ như vẫn cảm thấy khó khăn với cuộc đối thoại này:

- Lần trước em nói, ở gần nhà em có chỗ bán chuối chiên rất ngon đúng không, vậy... mai em mua cho chị một cái nhé. Và, còn điều này nữa... nếu em muốn thì trưa mai, chúng ta sẽ cùng đi ăn trưa.

Gương mặt Thương từ kinh ngạc chuyển qua mừng rỡ, chẳng khác nào đứa trẻ vừa được nhận một món quà tuyệt vời. Dù không nói ra nhưng tôi biết, có lẽ em đang thắc mắc không rõ lý do cho sự thay đổi lạ lùng này. Cười thật tươi, em gật đầu liên tục. Tự dưng thấy ngại ngại, vì vậy tôi mau chóng nói lời tạm biệt rồi quay lưng cầm đầu đi thẳng ra khỏi phòng. Chỉ mỗi việc nói vài câu như thế thôi mà tim tôi cứ đập mạnh. Nhưng dù sao đi nữa, lòng tôi đã trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bình Yên Trong Tim

Buổi sáng vào công ty, nhắc thấy Lâm Đạt đứng chờ thang máy, tôi liền bước nhanh đến, gọi to: “Sếp!”. Lập tức, anh xoay phắt qua, hướng đôi mắt cực kỳ kinh dị vào tôi. Còn chưa kịp hiểu nguyên nhân thì thành linh, tôi bị anh kéo đi nhanh vào một góc khuất dưới chân cầu thang thoát hiểm. Dựa lưng vào tường, tôi thấy anh tiến sát lại trước mặt mình, lòng tự hỏi chuyện quái gì đang diễn ra. Tim tôi tự nhiên đập nhanh, lưng ép sát vào tường hơn, bởi Lâm Đạt cứ càng lúc càng lấn tới, gần đến nỗi khoảng cách giữa cả hai không còn có thể rút ngắn hơn. Sau hành động kỳ lạ này, anh mới nhìn tôi thật nghiêm túc, có chút đe dọa:

- Tại sao em vẫn còn gọi tôi là sếp khi đang ở công ty?

Nuốt nước bọt, giờ tôi mới hiểu lý do cho hành động kỳ cục đó. Chỉ có vậy thôi mà anh làm như thể muốn tấn công tôi. Vẫn chưa rời mắt khỏi gương mặt đầy “sát khí” của anh, tôi lựa lời giải thích cho hợp lý:

- Là thói quen thôi ạ. Em sẽ cố sửa.

- Cố sửa? Em nói câu này bao nhiêu lần rồi biết không?

- Nhưng... muốn sửa đổi một thói quen thì phải mất một thời gian mà.

Lâm Đạt lại nhìn tôi chằm chằm. Vẻ như không phải anh đang cảm thông cho lời tôi nói mà là nghĩ ra kế sách gì đấy. lát sau, anh đưa hai bàn tay lên rồi bất ngờ véo hai má tôi, khá là đau, chứng tỏ chẳng hề có ý định đùa giỡn. Nhấn mặt vì đau, tôi cốt muốn hỏi anh làm thế là có ý gì. Tiếp theo rất nhanh, anh liền yêu cầu:

- Gọi tôi bằng tên Lâm Đạt hay anh Đạt xem. Nếu em không gọi thì tôi sẽ nhéo đau hơn nữa đấy. Chịu gọi chưa?

Má ơi, Lâm Đạt đang dùng biện pháp mạnh với tôi hay sao vậy trời! Mặc dù hai má đang đau nhưng vẫn không bằng đôi mắt đặng đặng sát khí thật kinh dị của anh. Chưa kể, anh cứ kê sát mặt gần ngay trước mặt tôi, làm hồi hộp dễ sợ. Bắt đầu mếu máo, tôi phải dịch chuyển đôi môi đang bị kéo giãn, cố gắng phát ra hai từ mà anh muốn nghe: “Lâm... Đạt..”. Do hai má bị véo nên giọng tôi nghe giống như muốn khóc ấy. Trước sự nỗ lực khó khăn đó, bây giờ Lâm Đạt mới chịu rời mặt ra xa đồng thời bỏ tay, buông tha cho cái má tôi. Dẫu vừa “hành hung” một cô gái yếu đuối xong, ấy vậy anh cứ thản nhiên nói:

- Lần sau mà em còn gọi là sếp nữa thì tôi sẽ dùng biện pháp mạnh hơn.

Dã mạn ghê chưa, người gì mà ác dễ sợ! Xoa xoa hai má, tôi nhủ thầm. Chỉ mỗi việc xưng hô thôi mà anh nỡ véo đồ mặt người ta.

- Mà khi này em gọi tôi có gì không? - Lâm Đạt đề cập lại việc vừa rồi.

Vẫn còn ảm ức lắm nên tôi trả lời nhạt thếch:

- Cuối tuần này chị ba em đám cưới nên mời anh đến dự.

Vừa thông báo, tôi vừa lấy trong túi ra tấm thiệp hồng đưa cho Lâm Đạt. Chậm rãi đón lấy, anh mở thiệp ra xem ngày và giờ diễn ra đám cưới. Vài phút sau, anh gật đầu. Trước khi rời đi, anh còn dòm mặt tôi:

- Chà, hai má em hơi đỏ. Nhưng có đau vậy thì lần sau mới nhớ.

Anh điềm nhiên cất bước. Còn tôi nhìn theo, miệng lẩm bầm, thấy ghét quá. Nói thật, tôi không nghĩ là một người như anh lại làm cái hành động đe dọa ngớ ngẩn đến thế. Không còn làm sếp mà vẫn cứ đáng ghét! Cũng tại tôi yếu đuối mong manh quá nên mới bị hiếp đáp.

Bước chân vô phòng, tôi bắt gặp cảnh vài chị đồng nghiệp đang đứng vây quanh bàn Thương, không ngừng xuýt xoa cái gì đó. Nhanh chóng tiến lại gần, tôi bất ngờ bởi thấy trên tay em ấy là một bó hoa hồng nhung đẹp mê hồn. Theo suy đoán thì tôi nghĩ em được anh chàng nào đấy tặng hoa. Ái chà, ai mà ga lăng quá, mới sáng sớm đã mua hoa cho người đẹp. Tức thì, tôi lén la hỏi nguồn gốc của đóa hoa em đang cầm. Chị Lý hứng chí bảo ngay, cứ như mình là người được tặng:

- Là của thằng Vinh đó mà. Đúng là ngưỡng mộ ghê!

Mấy thằng bánh bao luôn biết cách lấy lòng người đẹp, ai chứ anh chàng Vinh thì tôi không bàn làm gì nữa, hẳn trong đầu anh ta chứa hàng đống cách chinh phục phụ nữ. Giá như tôi cũng được ai đó bất ngờ tặng hoa vào buổi sáng như thế này nhỉ. Tôi nhìn sang Thương, nói với giọng nửa đùa nửa hăm dọa:

- Được trai tặng hoa buổi sáng sướng phết, đến bao giờ chị mới được đây.

- Nhìn vậy chứ chưa chắc vậy đâu chị. Có người đeo đuổi, đâu hẳn tốt.

Tôi nhận ra một nỗi buồn thoáng qua câu nói đó nhưng Thương vẫn giữ nụ cười tươi, cứ như thể không muốn người khác phát hiện ra cảm xúc thật của mình. Trong khi em ấy bắt đầu làm việc thì tôi cứ nhìn chằm chằm bó hoa hồng đẹp để được đặt nằm im bên góc bàn, và tưởng tượng ra bên trong đó đang ẩn giấu một gương mặt xinh đẹp nhưng thật buồn bã.

Giờ nghỉ trưa, tôi và Thương đang ngồi dùng bữa thì Huyền với anh Kiệt xuất hiện. Ngồi xuống ghế, anh định ba hoa gì đấy, bỗng dưng rướn cổ lên gọi Lâm Đạt. lát sau, chiếc ghế bên cạnh anh được kéo ra, cùng lúc Lâm Đạt ngồi xuống. Trông đáng vẻ anh hơi mệt mỏi, tôi liền hỏi, suýt tí là buột miệng nói ra từ “sếp” nữa rồi:

- Mệt à? Trông sắc mặt anh không được tốt lắm.

Như biết tôi đang hỏi ai, anh chậm rãi ngước lên, khẽ lắc đầu. Nói thật, cái mặt như thế thì ai cũng nhận ra là anh đang mệt. Bên cạnh, chẳng rõ do quan tâm hay vì muốn lăm chuyện mà anh Kiệt đặt tay lên vai đối phương, ra điều lo lắng lắm.

- Đừng từ chối sự quan tâm từ đồng nghiệp chứ anh bạn, như thế là bất lịch sự. Người anh hơi nóng đấy, chắc bệnh rồi.

Câu báo cáo tình trạng ấy khiến Lâm Đạt không thể im lặng hay gật đầu cho qua chuyện được nữa, bấy giờ mới chịu nói rõ, cốt để mọi người an tâm:

- Tôi chỉ hơi mệt thôi, hẳn đêm qua tắm khuya quá nên bị cảm.

- Anh đang đổ mồ hôi kia, có lẽ bị sốt đấy. - Thương quan sát những giọt nước li ti đang bịn rịn trên trán anh - Chiều về, anh nên đi bác sĩ.

Lâm Đạt miễn cưỡng gật đầu. Cũng có cùng tâm trạng lo lắng giống họ, dù vậy tôi lại không lên tiếng, mà chỉ quan sát nét mặt lờ đờ của anh. Kín đáo thờ dãi, tôi nghĩ còn phải bốn tiếng nữa mới tan việc, không biết anh có gắng gượng nổi. Chợt, có tiếng đẩy ghế, tôi ngạc nhiên khi Thương tự đứng dậy rồi bảo mình trở về phòng làm việc. Khó hiểu trước những bước đi khá vội vã của em, tôi quay qua Huyền. Vừa nuốt com, cô vừa hất cằm về phía cửa căn tin, như có ý muốn tôi hãy nhìn về phía đó. Hóa ra là anh chàng Vinh. Tôi bỗng nghĩ, lý nào Thương tránh mặt anh ta? Chồng cảm, tôi dõi mắt theo hai người họ, nói nhạt:

- Thật kỳ lạ! Sao đàn ông lại kiên trì đeo đuổi cô gái luôn từ chối mình nhỉ?

Chợt nhiên, Lâm Đạt và anh Kiệt cùng lúc ngẩng mặt nhìn tôi. Ánh nhìn từ họ cứ như thể tôi vừa phát ra một câu tội lỗi lắm ấy. Rồi đột ngột, chẳng rõ ở đâu “chui” ra mà chất giọng lãnh lết của chị Châu vang vang ngay sau lưng tôi:

- Haizzz, nghe là biết em không rành gì về đàn ông rồi.

Chẳng để tôi kịp xoay lưng lại là chị bước nghênh ngang lên phía trước, tiếp theo chen vô ngồi giữa hai chàng trai duy nhất có mặt ở bàn ăn này. Tức thì, tôi thấy Huyền ngừng ăn, bất giác mặt hầm hầm khó chịu trước hành động đó của chị. Thú thực, tôi cũng có hơi bực mình, chả hiểu lý do tại sao. Sau khi ngồi cái kiểu tạo thành “mối tình tay ba” kia xong, chị Châu mới nhìn tôi, ra vẻ:

- Em phải biết tâm lý đàn ông là thích những thứ mới lạ, đặc biệt đối với người mà anh ta không chiếm được thì càng không bỏ được.

- Xem ra, chị rảnh về đàn ông dữ! - Câu của Huyền đầy châm chọc.

- Chứ sao, chị tiếp xúc với họ nhiều mà. Nghe này, có ba cách giữ chân đàn ông. Thấp nhất là, hết mực chiều chuộng họ. Trung bình là, cho họ nửa được nửa không. Còn cao nhất là, dù họ có muốn cũng không bao giờ được.

Về mặt sắc sảo cùng những từ ngữ sắc bén của chị Châu làm tôi đơ ra khoảng vài giây. Hiển nhiên, anh Kiệt đã nhìn chị ấy bằng đôi mắt mà tôi không biết nên diễn tả thế nào. Ngay cả Lâm Đạt, người ít để tâm đến chuyện xung quanh nhất, cũng phải hướng mắt vào chị. Tiếp, Huyền thở hắt:

- Dám cá lấy từ phim ra chứ gì?

Chị Châu chẳng có vẻ gì là bị què, ngược lại còn nghênh mặt lên cao, ưỡn ngực ra điều tự hào về việc biết cách học hỏi. Về phần mình, tôi cảm giác những kinh nghiệm này đúng thì có đúng nhưng lại thiếu điều gì đó. Mất vài giây sau, tôi mới hiểu cái suy nghĩ đang lộn vờn trong đầu, mà bảo rõ ràng:

- Đây chỉ là cách để giữ chân đàn ông thôi chứ đâu phải để họ yêu mình.

Thêm lần nữa, Lâm Đạt và anh Kiệt lại nhìn tôi thật lạ lùng. Cảm giác rằng, họ là nhân vật chính này giờ được bàn đến mà lại chẳng có quyền lên tiếng, chỉ đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Bên cạnh, Huyền chớp chớp mắt, chắc đang cân nhắc lại lời tôi vừa nói. Còn chị Châu thì chưng bộ mặt chán chường ra thấy rõ, rồi ồm ồm một tiếng, cổ gồng tỏ ra đồng tình.

- Chị thấy hai đứa nên chăm sóc về bề ngoài đi, cứ thế này thì ế dài đấy. Phải biết cố gắng, để còn tìm được chàng trai kha khá chứ.

Phán câu chả ăn nhập vô đâu với chủ đề trước đó xong, chị đứng lên, mỉm cười với Lâm Đạt rồi rời bàn. Tôi hơi buồn cười về lời chị nói vì lại nghĩ đến Đinh Huy. Tôi là cô gái xấu xí. Tôi không mơ có hoàng tử đẹp trai tài năng yêu mình say đắm mà chỉ cần có một chàng trai bình thường, mang một trái tim bình thường thôi nhưng yêu tôi chân thành, là đủ. Và tôi cũng không bao giờ tự huỷ hoại mình bằng những câu nói kiểu như “cái nét đánh chết cái đẹp” hay “tốt gỗ hơn tốt nước sơn”, Điều tôi cần làm chính là chấp nhận gương mặt này và cố gắng biến chuyện mọi chuyện theo hướng tốt nhất có thể. Với gái xấu thì cũng có ba điều cần nhớ: tự túc là hạnh phúc, xấu phải biết phân đầu và chớ nghĩ mình được yêu mà tự kiêu.

Chiều kết thúc công việc, tôi thu dọn đồ rồi bước đến bàn Lâm Đạt. Trông anh còn mệt hơn so với lúc trưa, mồ hôi cũng ra nhiều hơn, đúng là bệnh thật rồi.

- Anh có về nhà được không?

Tôi hỏi và thấy anh gắng gượng đứng dậy, cật hết đồ vào cặp da, gật đầu. Hành động của anh khá chậm, lúc cật bước cũng thật nặng nề. Tôi đề nghị chờ anh đến bác sĩ nhưng anh lắc đầu từ chối, bảo rằng mình tự đi xe buýt vẫn ổn. Trước thái độ kiên quyết ấy, tôi không thể nói gì thêm, dù thực sự chẳng yên tâm chút nào.

Trên đường chạy xe về nhà, lòng tôi cứ lo lắng không yên, vì nghĩ lỡ Lâm Đạt xỉu trên xe buýt thì sao, dù bản thân hiểu sốt như thế cũng chưa đến nỗi gì. Rồi tôi lại sợ có khi nào anh đến ngay lúc bác sĩ nghỉ vì đi dự đám cưới không? Hoặc giả sử anh bất tỉnh trước phòng khám nhưng không có ai thương tình kéo anh vào thì sao? Tóm lại toàn là những suy nghĩ linh tinh, điên rồ hết sức.

***

Về đến nhà, đầu óc tôi vẫn còn nghĩ ngợi miên man, ngay cả lúc tắm rửa xong và xuống phụ giúp cha mẹ nữa. Thậm chí do không để ý, tôi còn mang nhầm tờ hoành thánh của bàn này qua bàn kia. Cha mẹ với hai chị chẳng hiểu tôi bị gì mà đờn đờn như vậy. Mãi đến khi không chịu được mối bận tâm trong lòng, tôi đành gọi điện cho Lâm Đạt. Thấy tiệm đã đỡ khách, tôi linh vào một góc kín đáo, lấy điện thoại ra bấm số. Bên kia đầu dây chuông đổ khá lâu nhưng không có tín hiệu bất máy, điều đó càng khiến tôi lo lắng hơn. Tôi tự hỏi, anh đã về nhà chưa hay còn đang ở chỗ bác sĩ, và tại sao không nghe điện thoại? Có khi nào anh xảy ra chuyện gì không? Tức thì, tôi tháo tạp dề, chạy ra khỏi tiệm.

Đứng trước cửa phòng Lâm Đạt, tôi đưa tay gõ cửa liên tục, vừa gõ vừa gọi tên anh. Cửa không khóa bên ngoài nên tôi đoán anh đang ở trong nhà, ầy vậy mà tôi gọi muốn khản giọng, cánh cửa vẫn cứ im lìm. Vừa bực vừa lo, tôi lại lấy điện thoại ra, nhưng may thay khi chưa kịp bấm gọi là cửa đã mở ra. Lâm Đạt xuất hiện với dáng vẻ lờ đờ, trên người còn mặc nguyên chiếc áo sơ mi đi làm. Chẳng để anh lên tiếng là tôi liền hỏi, giọng tức giận vì lo lắng:

- Tại sao anh không nghe điện thoại? Em đã gọi đến năm lần đấy!

Có lẽ do mệt mỏi quá nên anh chẳng còn nhận ra thái độ giận dữ của tôi, đáp khê:

- Tôi cài chế độ im lặng rồi ngủ quên mất...

Thờ ra thật mạnh, giờ tôi lại chuyển qua giọng điệu ân cần hỏi han:

- Anh đến bác sĩ chưa? Sao còn chưa thay đồ ra, nó ướt đầm mồ hôi hết rồi.

Dựa lưng vào cửa để đứng vững, anh tháo cà vạt ra, nói với nhịp thở khô khốc:

- Bác sĩ bảo tôi sốt gần 39 độ nên tiêm một mũi thuốc, tôi cũng mua thuốc rồi.

- 39 độ ư? Không thể xem thường được đâu, anh vào thay đồ, nằm nghỉ đi, em sẽ nấu cháo cho. Anh phải mau uống thuốc mới được.

- Không cần đâu, tôi tự nấu được, em về đi.
- Em biết nấu cháo mà, anh đừng lo. Nào, mau vào nhà nằm nghỉ.
- Tôi đã bảo không sao...

Tự dưng, một nỗi bức bối dâng trào trong lòng khiến tôi không kiềm chế được. Thế là mau chóng đặt hai tay lên ngực Lâm Đạt, tôi dùng sức đẩy anh bước lùi vào bên trong, đi qua chỗ tiếp khách, qua gian bếp nhỏ, cuối cùng là đến phòng ngủ. Khi đã đẩy anh ngồi lên giường, bấy giờ tôi mới siết chặt lấy đôi vai đang nóng hừng hực sau lớp vải áo đỏ, đôi mắt vô cùng kiên quyết:

- Anh không còn là sếp em nữa vì vậy em không cần phải nghe theo lời anh. Bây giờ em yêu cầu anh thay đồ và nằm xuống giường nghỉ ngơi! Liên, ngay và lập tức! Nếu anh vẫn không nghe, em sẽ dùng biện pháp mạnh đấy!

Tôi thấy hành động này của mình giống hệt Lâm Đạt buổi sáng, khi anh véo má mình và đe dọa. Thú thực, tôi cũng không biết tại sao mình lại trở nên quyết liệt như vậy. Chỉ là tôi cảm thấy khó chịu khi anh cứ liên tục từ chối sự giúp đỡ từ tôi trong khi bản thân lại đang phát sốt. Tôi muốn chăm sóc anh, thế là sai à? Anh nghĩ, tôi cứ thế mà yên tâm trở về được sao? Vẫn ngồi yên, Lâm Đạt nhìn tôi ngạc nhiên trong vài giây rồi tự nhiên hơi ngênh mặt lên, lãnh đạm hỏi:

- Tôi không thích, vậy em sẽ dùng biện pháp mạnh gì nào?

Ban đầu là tròn xoe mắt, tiếp theo tôi mím môi bởi giận dữ, đang sốt mà anh còn thách thức tôi nữa chứ. Tưởng tôi chịu thua khi bị hỏi vặn vẹo vậy hả, lắm to nhé anh chàng ngạo mạn, ưu điểm của gái xấu chính là mặt dày đó! Do quá bức mà tôi không hề lưỡng lự, túm lấy vải áo sơ mi trước ngực anh, chuẩn bị mở nút.

- Được, vậy em sẽ thay đồ cho anh luôn! Đồ ngủ anh để ở đâu nào?

Chiều này của tôi hữu hiệu ghê vì Lâm Đạt không còn giữ được vẻ thản nhiên nữa, bắt đầu giật mình trước việc sắp bị lột đồ bởi một đứa con gái. Chưa hết, để tăng thêm phần “kịch tính”, tôi đặt tay lên dây nịt quần của anh. Làm gì ư, tất nhiên là tháo nó ra rồi! Ngay lập tức, anh gạt phăng tay tôi ra và giữ chặt dây nịt lại.

- Em có phải con gái không thế? - Lần đầu tiên, anh chưng hửng như vậy.

- Tại anh thách mà.

Hướng đôi mắt đăm đăm vào tôi, Lâm Đạt còn bất ngờ về sự bạo gan vừa rồi. Nói thật, ngay đến tôi mà còn chần chừ là mình sắp lột quần của một chàng trai. Thở dài, vẻ như anh cũng đã chịu thua, liền nhanh chóng bảo “được rồi”. Tôi cười thâm, đắc thắng. Lúc rời phòng, tôi đặt tay lên ngực, thở phào. Công nhận mình liều ghê, giả sử lúc đó anh không gạt tay tôi ra thì tôi chẳng biết phải làm gì nữa.

Đi vào bếp, tôi mở tủ lạnh xem còn nguyên liệu gì để nấu cháo. Đồ ăn không nhiều lắm, chủ yếu là bia, nước ngọt với mấy thức ăn nhanh. Xem tới xem lui một hồi, phát hiện còn ít đậu xanh, tôi sẽ nấu cháo đậu xanh vì món này giúp hạ sốt nhanh. Rửa đậu xanh, vo gạo xong, tôi bắt tay vào nấu. Vì gian bếp khá nhỏ nên tôi gặp chút khó khăn với việc xoay người qua lại để lấy món này món kia. Lúc thì quơ trúng kệ tủ, khi thì chả hiểu sao lại làm rớt mấy cái nồi inox, khiến không gian chật hẹp nơi đây trở nên chộn rộn. Đang hí hụi nấu thì bất chợt tôi thấy Lâm Đạt đứng khoanh tay ngay cửa bếp, vẻ mặt mệt mỏi.

- Sao anh đứng đây, phải vào nằm nghỉ chứ.
- Em nghĩ tôi có thể ngủ được với cái mớ âm thanh inh ỏi kia à?
- Xin lỗi, em sẽ cẩn thận hơn. Anh chờ chút nhé, sẽ nhanh có cháo thôi.

Không nói gì, anh tiến lại gần rồi giật nhẹ cái muống trên tay tôi, nói rõ:

- Xem tôi nấu đây!

Dứt lời, anh làm nhanh thoăn thoắt, tôi đứng trơ ra với gương mặt ngây thơ. Tự dưng trông anh khỏe lên một cách kỳ lạ, không rõ là do mùi thuốc của bác sĩ hay do thứ âm thanh loảng xoảng đã mãn mà tôi vừa gây ra. Một lát sau, tô cháo đậu xanh cũng hoàn tất. Anh vừa ăn xong, tôi đã giục uống thuốc.

Nằm xuống giường, Lâm Đạt đắp chăn ngang ngực, cảm giác thoải mái vì cuối cùng cũng đã có thể ngủ một giấc. Tôi nhúng khăn vào chậu nước rồi đặt lên trán anh để hạ nhiệt. Trước khi nhắm mắt lại, anh lên tiếng khê khàng:

- Tôi ổn rồi nên em về nhà đi, cảm ơn em.

Bất gặp ánh mắt thấp thoáng sự nhẹ nhàng đó, tôi mỉm cười gật đầu. Lúc anh chìm dần vào giấc ngủ, tôi đã không về nhà ngay mà ngồi lại bên giường khá lâu. Không biết vì sao nhưng nếu làm vậy, tôi sẽ yên tâm hơn. Ngồi bệt xuống sàn, hai tay đặt lên mép giường, tôi tựa cằm lên mu bàn tay, nhìn anh ngủ. Tôi chẳng rõ, mình đã ngồi như thế trong bao lâu, đến khi màn đêm buông lơ lửng bao phủ cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Lắng nghe nhịp thở đều đều nhẹ hẫng ấy, cảm giác bình yên lan tỏa tim tôi.

Chương 15: Nơi Chôn Quay Về

Buổi sáng nay, mọi người trong nhà khá ngạc nhiên vì tôi không chạy xe máy đi làm mà lại muốn đón xe buýt. Thực ra thì do tôi nôn nóng muốn gặp một người. Dù tối hôm qua, lúc tôi ra về thì anh đã hạ sốt rồi nhưng sáng dậy tôi vẫn còn lo một chút. Từ xa đi lại trạm xe buýt, tôi đã nhanh chóng thấy Lâm Đạt đứng chờ. Chậm rãi tiến đến và vòng ra phía sau lưng, rồi tôi bất ngờ đưa hai tay lên bịt mắt anh. Không hề lên tiếng, tôi cười thầm chờ xem anh sẽ phản ứng thế nào. Nhưng lát sau, Lâm Đạt khiến tôi cực hứng khi gọi đích danh tên tôi. Người gì mà, cứ như có mắt ở phía sau vậy. Chán nản, tôi hạ tay xuống, bước lên ngang hàng với anh.

- Lớn già đầu còn làm trò con nít. - Nhìn tôi, anh dài giọng.
- Đùa tí thôi, đầu cần khó khăn thế. Mà trông anh khỏe hẳn rồi đấy.
- Chiều qua có một cô gái xông vào nhà, còn muốn lột quần áo tôi và gây ra mấy âm thanh ồn ào không chịu được, hoảng quá tôi phải hết bệnh thôi.

Nói nghe mắc ghét! Người ta lo lắng nên mới đến tận nhà chăm sóc nấu cháo cho mà giờ giọng như thể trách móc. Đang rì rầm trong miệng thì tôi nghe anh hỏi:

- Sao hôm nay lại đi xe buýt mà không đi xe máy?
- Lâu lâu em đổi sở thích, anh không cho à?
- Người gì lạ lùng, có xe máy đi tiện hơn lại không chịu, muốn ngồi xe buýt.

Không có hứng thú cãi nhau với anh nên tôi quay mặt đi, im lặng. Tự dưng giờ phát hiện, đúng là mình dờ dỗi, chạy xe máy sướng thấy mồ, lại chẳng phải chờ đợi gì ấy vậy lại điên khùng lết ra đây chỉ để muốn gặp một kẻ mặt lạnh hơn tiền.

Giờ làm việc, anh Quốc bảo tôi qua phòng Nghiên cứu và phát triển sản phẩm đưa một số tài liệu cho trưởng phòng, lúc trở về, tôi tình cờ chạm mặt chị Phúc. Đứng chờ trong thang máy, tôi cảm thấy bầu không khí hơi ngột ngạt. Chốc chốc, tôi kín đáo nhìn chị thì eo ôi, gương mặt lạnh tanh như chùa bà Đanh, mắt nhìn trừng trừng về phía trước, có cảm tưởng cánh cửa bằng kim loại kia là kẻ thù của chị vậy. Đột nhiên, tôi giật mình khi nghe chị gọi tên mình. Hình như bản thân phản ứng hơi thái quá khi tôi thỉnh thoảng hét lên thật to: “Vâng ạ!”. Chẳng mấy chốc ý đến hành động bất thường đó, chị Phúc chậm rãi quay qua, nói:

- Chị đề ý, mỗi lần thanh toán phí công tác cho các nhân viên bên phòng Kinh doanh, em hay quên đưa phiếu đề nghị thanh toán, Huyền cũng nhắc hai, ba lần rồi. Sau này em nên kiểm tra kỹ một chút, để đỡ mất thời gian.
- Dạ, em sẽ không lặp lại thiếu sót đó nữa.
- Thêm một điều, tốc độ làm việc của em hơi chậm. Có lẽ do em kỹ lưỡng nhưng những lúc gấp, phải nhanh nhẹn lên. Chị không muốn chờ lâu.

Lúng túng, tôi gật đầu, đáp vâng. Cứ ngỡ đã thoát nạn, nào ngờ chị còn bảo tiếp:

- Chị không phải sếp của em, và theo lẽ thì chị sẽ góp ý với anh Quốc, nhưng chị muốn nói trực tiếp với em, như vậy sẽ tốt hơn. Nếu bị nhắc nhở trước nhiều người thì cảm giác sẽ không thoải mái chút nào.

Giọng tuy cao nhưng lại nhẹ nhàng, lời nói ấy khiến tôi có đôi chút ngạc nhiên. Với vị trí kế toán trưởng, chị chỉ cần nói chuyện với anh Quốc là đủ ấy vậy, chị lại trực tiếp chỉ ra những khuyết điểm cho tôi, đây quả nhiên là hành động hiếm gặp của một cấp trên. Cửa thang máy mở, tôi cúi chào trước khi chị mau chóng bước ra. Từ từ ngẩng đầu lên, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa bước vào phòng, tôi kinh ngạc bởi thấy chị Ân đang đứng nói chuyện với anh Quốc, kế bên còn có chị Châu. Chẳng rõ xảy ra việc gì nghiêm trọng mà nét mặt cả ba người khá căng thẳng. Đặc biệt là chị Ân, bình thường thấy chị mỉm cười thân thiện bao nhiêu thì bây giờ khó chịu bấy nhiêu. Thêm việc trang điểm quá đậm, càng khiến chị giống hệt mấy nữ hát bội vào vai ác. Về phần anh Quốc, vẻ nghiêm túc mọi ngày cũng biến mất, thay vào đây là nụ cười gượng gạo kiểu như cố tỏ ra hòa nhã. Còn chị Châu thì khỏi nói, mặt ủ ề một đồng, trông chẳng khác nào đoá hoa xinh đẹp bị mưa gió làm cho rũ rượi. Thấy tôi đi vào, họ ngừng lại. Chả đại gì đứng lâu nên tôi liền cúi chào xong là cắm cổ đi một mạch về phía bàn mình. Khi tôi vừa ngồi xuống ghế thì họ tiếp tục.

- Anh Quốc, em đề nghị anh nên quản giáo tốt nhân viên của mình. - Tiếng chị Ân như rít lên, nhấn mạnh từ “tốt” dài thật dài - Phòng Marketing rất bận, vậy mà Châu cứ qua đó tán gẫu với thằng Tài mãi.
- Em chỉ qua chỗ Tài lấy bảng kế hoạch kinh doanh tháng tới của phòng Marketing thôi, chứ có tán gẫu gì đâu. - Tức thì chị Châu bảo chữa.

- Lấy có một tờ giấy mà đứng hơn nửa tiếng, còn cười rôm rả.

- Vì Tài đang làm dở việc quan trọng nên em đứng chờ.

Cứ thế, người thì không ngừng trách tội, người thì hết mực kêu oan, làm phòng Kinh doanh ồn ào hẳn. Một nhất là anh Quốc, đứng giữa hai người phụ nữ, chẳng biết nên làm thế nào. Chị Ân là phó phòng Marketing đồng thời cũng là vợ, chỉ ít anh cũng nề mặt. Còn chị Châu là hoa khôi trong lòng anh, vì vậy đâu nỡ trách mắng. Trước, tôi có nghe Huyền nói về thái độ không ưa nhau giữa hai chị. Giờ tận mắt chứng kiến, mới biết khốc liệt cỡ nào.

Nghỉ trưa, tôi tình cờ gặp Huyền ở lối cầu thang. Vừa thấy mặt là tôi kể ngay về cuộc tranh cãi dữ dội sáng nay ở phòng mình. Nghe xong, cô ấy cười bảo, dễ gì mà chị Ân không làm lớn chuyện được. Nói được một lúc, tôi đưa mắt nhìn phía sau:

- Sao hôm nay anh Kiệt không đi chung với Huyền?

- Tại sao Huyền phải đi chung với anh ấy? Hai người có phải người yêu đâu.

- Thì bình thường thấy cả hai vẫn thường đi kè kè bên nhau. Mà nói thật, Huyền với anh Kiệt cũng xứng đôi lắm.

- Thôi đi, ai thèm xứng đôi với tên lấm mòm ấy.

- Anh Kiệt chỉ hơi nói nhiều tí thôi, chứ cũng có nhiều ưu điểm như hài hước nè, nhiệt tình và luôn giúp đỡ người khác. Trai bây giờ hiếm được thế lắm.

Tôi vừa dứt lời thì đã thấy bóng dáng anh Kiệt xuất hiện. Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới. Rất nhanh, anh đứng trước mặt hai chúng tôi, bảo đùa:

- Sao hai công chúa không đi ăn trưa mà lại đứng đây?

Hình như hề gặp mặt là Huyền phải phán một câu châm chọc thì mới vừa lòng:

- Thì đang chờ thái giám cùng đi ăn trưa nè.

- Xin lỗi, đây không phải công tử thì cũng con nhà quan, thái giám cái gì.

Mau chóng nhớ đến chuyện quan trọng, tôi lấy trong túi váy ra hai tấm thiệp hồng, đưa cho họ, nói về lễ cưới của chị Hương diễn ra vào cuối tuần này. Tuy hai bên chưa gặp nhau lần nào nhưng chị bảo tôi cứ mời hết đồng nghiệp quen trong công ty đến chung vui. Tôi bảo chị giàu dữ, đãi cho lắm bàn vào. Chị hãnh diện khoe, tiền để dành mười mấy năm qua, dư sức. Xem tới xem lui một hồi, Huyền và anh Kiệt bảo nhất định sẽ đến dự.

Buổi chiều, tôi đứng ở bãi đỗ xe chờ anh Chính để đưa thiệp hồng. Dù gì anh cũng là người giúp tôi tìm được công việc nên tôi mong anh có thể đến chung vui cùng gia đình mình. Đứng chờ không lâu thì tôi thấy anh bước ra từ cửa công ty, tiến về phía chiếc xe hơi đậu ở khu vực đặc biệt. Tức thì, tôi chạy đến gần.

- Em chưa về sao? - Anh Chính luôn cười hiền hòa mỗi lần gặp tôi, dù trong công ty lúc nào cũng mang gương mặt nghiêm nghị.

Cầm sẵn thiệp trên tay, tôi chậm rãi đưa cho anh:

- Chủ nhật này là đám cưới chị em, mong anh đến dự. Tuy anh là giám đốc nhưng em vẫn muốn được mời anh.

- Em nói gì vậy, ở công ty, chúng ta là giám đốc và nhân viên nhưng bên ngoài thì vẫn là bạn bè với nhau mà. Được, anh sẽ thu xếp và đến dự.

Đón lấy thiệp xong, anh vào trong xe hơi. Lúc chiếc xe chạy đi, tôi cũng quay gót.

***

Cuối cùng thì ngày quan trọng nhất cuộc đời chị ba tôi, Phạm Hương, cũng đến. Đây không chỉ là ngày chị từ bỏ cuộc sống độc thân, bước chân vào hôn nhân mà còn là ngày gia đình tôi được hưởng sự yên bình trong tương lai sắp tới, bởi “cuộc chiến trường kỳ” giữa chị với chị Mỹ xem như đến hồi kết thúc. Nói thì nói vậy nhưng kỳ thực, cha mẹ, chị Mỹ và cả tôi đều rơm rớm nước mắt lúc thấy chị khoác lên người chiếc váy cưới màu trắng xinh đẹp, bước lên xe hoa cùng anh Đăng đến nhà hàng Honey Moon, nơi tổ chức lễ cưới. Chiều nay tôi mặc chiếc váy màu hồng phấn hở vai, gắn trên đầu gối, có vài sợi lông vũ đính ở phần dưới váy. Trước đó, chị Hương nói tôi mặc cho đẹp vô, nhưng không được “nô” hơn chị. Tôi nghĩ chị lo xa quá thôi, “con vịt xấu xí” dù có khoác cả trăm bộ áo đẹp cũng chả biến thành thiên nga đâu. Cha mặc đồ vest, mẹ mặc áo dài, chị Mỹ mặc bộ váy đuôi dài màu xanh nhạt, cuối cùng là Cà Rốt nhí nhảnh trong chiếc váy đồ chơi.

Khách đến tham dự khá đông, phần lớn đều là bạn bè của anh Đăng và chị Hương. Tôi đứng ở bàn tiếp tân, nhận phong bì và chào khách. lát sau, bốn người quen thuộc xuất hiện: Lâm Đạt, Thương, Huyền và anh Kiệt. Lúc họ đưa phong bì cho tôi thì chị Hương, vừa chụp hình với khách xong, cùng với mẹ và chị Mỹ đi đến. Sau khi nghe tôi giới thiệu, chị Hương mỉm cười thật tươi:

- Cảm ơn các em đã đến dự đám cưới. Mọi người cứ tự nhiên nhé.

Lâm Đạt, Thương với Huyền lần lượt nói chúc mừng chị. Riêng anh Kiệt thì quan sát cô dâu từ trên xuống dưới rồi tấm tắc khen:

- Chị thật là xinh đẹp. Nhìn chị trẻ quá, cứ ngỡ là bằng tuổi Nguyễn.

Nụ cười trên môi lặn mất tiêu, tôi làm bộ mặt hằm hằm:

- Anh khen chị ấy trẻ, vậy tức là chê em già hả?

Anh Kiệt cười hề hề, mắt lảng sang hướng khác. Tức ghê! Miệng mồm tên này đi đến đâu cũng gây “thị phi”. Tôi đã xấu rồi mà còn già nữa thì làm sao sống? May cho anh vì đang là đám cưới chứ ở công ty thì tôi xử đẹp.

Giờ đón khách kết thúc, tất cả tập trung ở sảnh cưới, chuẩn bị làm lễ. Sau vài lời của MC thì đèn tắt hết, mọi ánh sáng đều dồn về phía khán đài, sau đó thì cửa phòng cưới mở ra, chị Hương và anh Đăng nắm tay bước vào. Cha mẹ của hai nhà đi phía sau. Tôi, chị Mỹ và Cà Rốt ngồi ở bàn đầu tiên, cùng vỗ tay. Tiếp theo, những nghi lễ lần lượt diễn ra rồi kết thúc trong vô số tiếng vỗ tay chúc mừng.

Khi mọi người bắt đầu nhập tiệc thì bất chợt cửa lại mở, lần này là anh Chinh. Biết mình vào trễ, anh có chút bối rối. Mau chóng giải vây cho sự khó xử này, tôi liền bước đến, dẫn anh đến chỗ cô dâu, chú rể đang đứng. Nghe tôi giới thiệu, anh Chinh lên tiếng chúc mừng chị Hương. Chào cha mẹ tôi xong, anh nhìn qua chị Mỹ. Tự dưng tôi thấy anh bất động, mãi đến khi chị ấy giơ tay ra, có ý muốn bắt tay thì anh mới sực tỉnh. Quan sát cả hai nói chuyện, tôi phát hiện ra trong mắt anh thấp thoáng chút say đắm dành cho chị. Ồ, có lý nào đây là tình yêu sét đánh?

Đúng 7 giờ tối, đám cưới kết thúc. Khách khứa lần lượt ra về. Nói chuyện với cha mẹ xong, chị Hương theo anh Đăng về nhà. Tôi dự định đón taxi để cả nhà cùng về nhưng anh Chinh đề nghị muốn chờ mọi người. Tôi nghi lắm, chắc là anh mê chị Mỹ rồi, suốt cả buổi tiệc cứ ngồi nói chuyện với chị ấy. Chẳng kịp để tôi trả lời là chị Mỹ đồng ý ngay. Xem ra chị cũng có ấn tượng tốt với anh giám đốc trẻ. Lúc chuẩn bị lên xe thì chợt, tôi thấy bóng dáng Lâm Đạt ở phía xa, hẳn anh sẽ đón xe buýt. Tự dưng không hiểu sao bản thân lại muốn đi cùng anh nên tôi, chẳng hề lưỡng lự, nói với cha mẹ và chị Mỹ là mình sẽ đón xe buýt về. Lần nữa, mọi người lại nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu bởi cái chuyện từ chối ngồi xe hơi chỉ để ngồi... xe buýt. Khi chiếc xe rời khỏi, tôi liền chạy đi.

Lâm Đạt quay lại khi bị tôi vỗ nhẹ vào vai. Ban nãy thấy tôi đi cùng gia đình mà bây giờ lại ở đây nên anh ngạc nhiên. Đi song song bên cạnh, tôi nói:

- Anh Chinh chờ người nhà em về rồi, còn em thì đón xe buýt.

- Sao em không ngồi xe hơi, chẳng phải sướng hơn à?

- Tự nhiên em thích đi xe buýt, vậy thôi, và lại tiện thể ngắm cảnh về đêm.

Thờ ơ và không nói gì nữa, anh tiếp tục cất bước. Có lẽ anh nghĩ tôi “hâm” vì sở thích lạ lùng ấy. Đến ngay cả tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình lại giờ chứng thế. Hai chúng tôi cùng đi trên vỉa hè, quan sát Sài Gòn về đêm với ánh đèn lung linh.

Lúc bước lên cầu vượt, tôi hắt xì một phát vì gió lạnh, ban nãy quên nói chị Mỹ đưa áo khoác, giờ thì bắt đầu lạnh rồi. Đột nhiên, Lâm Đạt đưa áo vest cho tôi, có ý muốn bảo hãy mặc vào. Lường lự chốc lát, tôi chậm rãi đón lấy. Mặc nó vào thì mới thấy ấm ới là ấm. Co người lại, tôi xuýt xoa:

- Đêm lạnh thế này mà được về nhà thì không còn gì bằng.

- Đúng vậy, có một nơi để trở về là hạnh phúc nhất...

Chất giọng chột nhiên trầm xuống của Lâm Đạt khiến tôi ngừng việc than thở lại mà quay qua nhìn. Bóng dáng cao gầy đi bên cạnh tôi trông thật đơn độc với gương mặt hơi cúi thấp, đôi mắt hướng vào không gian cùng ánh nhìn trống rỗng. Chưa khi nào tôi bắt gặp dáng vẻ anh buồn bã đến thế. Tôi nghĩ, câu nói vô tình ban nãy của mình lại khiến anh nhớ về gia đình. Sao tôi cứ sợ ý như vậy chứ? Rất nhanh, tôi nghe giọng anh cất lên, đều đều qua từng nhịp thở nhẹ hẫng:

- Tôi ước, giả như ngày nào đó, có một nơi bình yên để mình được quay về.

Tôi tròn xoe mắt, tiếp theo bỗng nhiên trong lòng xuất hiện cảm giác thật kỳ lạ. Nó không rõ ràng, và cũng không thể giải thích bằng bất kỳ ngôn từ nào nhưng lại thôi thúc tôi một cách mãnh liệt, với mong muốn được che chở cho trái tim đang đơn độc đó. Đè rồi, tôi đã làm cái hành động thật bất ngờ. Đó là, tôi nhanh chóng bước lên phía trước, nhìn Lâm Đạt và đồng thời giang ngang hai tay, nói rõ ràng:

- Nếu được, em muốn trở thành nơi bình yên đó của anh.

Hình như tôi chẳng hề nhận ra, bản thân vừa buông một câu vô cùng lạ kỳ. Không những vậy, nét mặt tôi cũng rất kiên quyết, như thể thực sự mong chàng trai đứng trước mặt kia hãy sà vào lòng mình, vào vòng tay đang chờ đón này. Đối diện, tôi thấy Lâm Đạt nhìn không chớp mắt, biểu hiện khi ấy pha trộn giữa ngạc nhiên và bất ngờ. Vài phút sau, anh khẽ khàng quay mặt đi. Cừ chỉ có phần ngáp ngừng đó bấy giờ khiến tôi phát hiện mình hơi quá trớn.

- À... ý em là... là... người bạn để anh trút bầu tâm sự mỗi khi buồn.

Tôi bắt đầu cà lăm, lưỡi như dính vào răng. Anh không phản ứng, chỉ im lặng gật đầu, cổ tỏ ra đã hiểu ý tôi. Nhưng nhìn vẻ mặt khác thường ấy thì tôi nghĩ anh đang tưởng tôi “đóng phim”. Đúng là chả có cái đại nào hơn cái đại nào, tôi cười gượng, cảm giác hai tay đơ luôn rồi. .

Tối mà xe buýt vẫn đông nghẹt. Nhìn lớp người ngồi, lớp người đứng là tôi thấy oái ả đã man. Vì có thể đây là chuyến cuối cùng nên cả hai không thể chờ thêm nữa mà phải bước lên chiếc xe buýt chen chúc này. May là còn một khoảng trống gần cửa sổ nên khi đưa tiền cho cô kiểm vé xong, chúng tôi lách người đi vô trong ấy. Tôi đứng phía trong, Lâm Đạt ở ngoài, xoay mặt vào nhau. Lúc xe buýt chạy đi, cả người tôi chao đảo theo do đứng không vững.

Khổ thêm cái là mỗi lần xe rẽ cua, thiếu điều tôi muốn dính sát vô cửa kính xe. Kính dị quá!

Đang chạy ngon ơ thì đột ngột bác tài, chả rõ do ngủ quên hay bận nói điện thoại với vợ, liền phanh xe cái két. Khỏi nói, những người đang đứng liền ngã vào nhau. Tôi ngã chúi người về phía trước, Lâm Đạt cũng vậy, chính vì thế mà gương mặt tôi với cái ngực anh không hẹn mà cùng “giao nhau”. Đến khi hoàn hồn trở lại, tôi mới cảm nhận chút hơi ẩm lan tỏa vào da mặt mình. Nhìn lại, mắt tôi mở chăm chăm bởi nhận ra khuôn ngực người đàn ông ngay phía trước. Chẳng biết nên trách tôi lùn hay trách anh cao nữa. Đúng là một sự đụng chạm khó đỡ.

- Xin lỗi...

Nghe tiếng Lâm Đạt vang khê, tôi ngước mặt lên. Ôi chà, sao mặt anh cúi gần quá, đến nỗi hơi thở phả vào tóc tôi. Đáng lý nên quay mặt sang hướng khác ấy vậy mà tôi cứ giương con mắt to như ốc bươu nhìn anh chăm chăm. Anh cũng nhìn tôi, biểu hiện trên gương mặt vẫn tĩnh lặng và đôi mắt đó sáng kỳ lạ. Bất giác, trong đầu nhớ lại cảnh vừa rồi lúc trên cầu vượt, là tôi ngượng kinh khủng, tim cũng đập nhanh hơn. Tôi liền di chuyển hướng nhìn qua vai anh, gật đầu đáp không sao.

Ồn trời là nửa tiếng sau, một nhóm trên xe xuống cùng trạm, thế là không gian rộng rãi thêm chút. Lâm Đạt bước lùi ra sau, còn tôi thì đã có thể rời lưng khỏi tấm kính cửa mà đứng thẳng lên. Tiếp, cả hai lại nhìn nhau, không nói gì và sự im lặng ấy kéo dài suốt trên đường về. Tôi tự hỏi, cái không khí ngưng ngừng này là sao?

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đề Ý

Mới sáng sớm đã thấy xui xẻo rồi. Tôi đang chạy thì xe tắt máy, chiếc Attila này thỉnh thoảng “giở chứng” tắt máy nửa chừng, chắc do sử dụng một thời gian lâu đây. Thế là hết cách, tôi đành phải dắt bộ, mà cũng may từ chỗ này cách cổng công ty không xa. Lúc chỉ còn một chút nữa sẽ vào đến nơi thì tự dưng có anh chàng mặt lạ hoặc từ phòng bảo vệ vội chạy đến chỗ tôi, hỏi han. Tuy hơi ngạc nhiên nhưng tôi cũng trả lời là xe mình bị tắt máy. Tiếp, anh dắt xe tôi vào trong bãi. Hiển nhiên, tôi thực sự bất ngờ đấy. Tôi đâu phải gái đẹp mà sao anh ta nhiệt tình dữ vậy? Tôi để ý anh mặc đồng phục bảo vệ của công ty.

Sau khi dắt chiếc Attila vào bãi đỗ xong, bấy giờ anh mới quay qua tôi:

- May là xe tắt máy lúc vừa đến công ty. Mà nó bị vậy rồi chiều sao em về?

- Dạ không sao, đến chiều là nó chạy lại bình thường. Em cảm ơn anh.

- Có gì đâu. Em là nhân viên của công ty hả? Anh là bảo vệ mới, tên Thiện.

- Chào anh Thiện, em tên Nguyễn. Thảo nào ban nãy em thấy anh lạ quá.

Về như là người hay ngại ngùng vì anh Thiện đưa tay gỡ đầu, cười cười:

- Anh mới vào làm, có gì mong em giúp đỡ.

Tôi hơi buồn cười trước việc một bảo vệ lại mong một nhân viên kinh doanh giúp đỡ trong công việc. Trước khi rời đi, tôi còn nghe anh chúc câu làm việc vui vẻ. Quả nhiên là người hiếm gặp. Chẳng những thân thiện mà anh còn nhiệt tình giúp đỡ xấu xí như tôi, lúc nói chuyện anh cũng rất cởi mở, thật đúng với cái tên. Xem ra, công ty vừa tuyển một nhân viên bảo vệ tốt đây.

Đang đứng chờ thang máy thì ai đó vỗ nhẹ lên vai tôi. Hóa ra là Thương. Em lém lỉnh, nghiêng đầu chào tôi. Trong lúc cùng chờ, em chợt cất giọng, nghe vu vơ:

- Chiều nay em xin anh Quốc về sớm để viếng mộ chị em.

Ngạc nhiên, tôi quay qua. Bất gặp cái nhìn đầy thắc mắc từ tôi, Thương chậm rãi:

- Chị em mất bốn năm rồi, vì tai nạn...

Câu nói của Thương trở nên lấp lửng khi cửa thang máy đột ngột mở. Không có vẻ gì là lúng túng dù bị cắt ngang, em vẫn điềm nhiên cùng tôi bước vào trong thang máy. Bấm nút số tầng xong, tôi im lặng vì không biết nên tiếp tục hỏi về chị của em hay là chuyển sang vấn đề khác. May thay, Thương đã giúp tôi thoát khỏi sự phân vân đó bằng cách kể tiếp câu chuyện lúc nãy, với chất giọng đều đều:

- Em là con riêng của bố. Mẹ bỏ đi sau khi vừa sinh em. Từ nhỏ, em đã sống chung với dì, vợ chính thức của bố và ba anh chị cùng cha khác mẹ với

mình. Chắc chị cũng biết, chẳng ai thích gì một đứa con ngoài giá thú. Mọi người... không yêu thương em, kể cả bố. Riêng có chị Hạnh, con gái lớn của dì là thực sự quan tâm em. Chị rất tốt và em xem chị như người thân duy nhất. Thật đáng tiếc, chị ấy lại ra đi quá sớm.

Tôi bất động khi nghe về hoàn cảnh của Thương. Lần đầu gặp, tôi cứ ngỡ em là cô công chúa xinh xắn được gia đình yêu thương chiều chuộng, nào ngờ em chỉ là người ngoài đối với “gia đình của bố”. Cảm giác đó, hẳn tệ lắm, chẳng khác nào không có người thân và phải sống ở một nơi không thuộc về mình.

- Chị có điều gì đây khá giống chị Hạnh, em không rõ là gì nhưng chị mang đến cho em cảm giác thân quen của chị ấy. Đó cũng là lý do ngày đầu tiên gặp mặt, em đã rất muốn nói chuyện với chị.

Giờ thì tôi đang tròn xoe mắt trước sự tiết lộ này. Vậy ra, em thân thiện với tôi vì lý do ấy. Thế mà ban đầu tôi cứ ngỡ rằng, em cởi mở như vậy đơn giản chỉ là muốn tạo dựng mối quan hệ đồng nghiệp bình thường, hay đúng hơn là “cảm xúc nhất thời” từ những người mang tính cách hoạt bát năng động. Có lẽ vì thế mà tôi đã luôn hoài nghi. Một tình cảm quá tốt đẹp mà không rõ nguyên do, luôn khiến người ta bất an. Giờ thì tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi đã hiểu rõ tại sao Thương lại nhiệt tình với mình trong ngày đầu tiên, chẳng qua là bởi, tôi mang đến cho em sự thân quen của một người thân đã khuất.

- Em nhớ nhất là những dịp lễ tết sum họp gia đình, em ngồi trong một góc và nhìn mọi người nói cười vui vẻ. Chẳng ai đoái hoài đến em. Càng tệ hơn khi họ hàng bên dì ghé chơi, em phải trốn vào phòng để tránh ánh nhìn khó chịu của họ. Đầu phải cứ xinh xắn để thương thì đều được người ta yêu quý.

Câu cuối cùng trong lời Thương nói ngày hôm đó, đến tận sau này vẫn còn ám ảnh tôi, như một điềm báo trước về cuộc đời em. Bỗng dưng, tôi thấy bản thân thật đáng trách, tôi đã không biết em có cuộc sống bất hạnh như vậy, để rồi ban đầu rất nhiều lần chính tôi vô tình làm tổn thương em bằng lời lẽ và hành động lạnh nhạt. Giá như tôi biết, em đã rất khao khát được yêu thương... Chẳng hề nói gì, tôi khẽ khàng đặt tay lên vai Thương, siết nhẹ. Em nhìn tôi, đôi mắt bình yên làm sao.

Tôi và Thương cùng bước vào phòng, đúng lúc thế nào lại chạm mặt Lâm Đạt. Mỉm cười chào anh, Thương bước về phía bàn làm việc, riêng tôi vẫn đứng đấy với một chút bối rối mà không hiểu xuất hiện từ bao giờ. Tôi qua khi cùng anh ở trên xe buýt thì tâm trạng tôi đã bất ổn rồi. Thật khó giải thích. Chỉ là tự nhiên bây giờ, tôi không thể nhìn thẳng vào anh theo cách bình thường được nữa.

- Em có chuyện gì sao?

Lâm Đạt đã mất kiên nhẫn trước dáng vẻ kỳ cục của tôi. Hít thở sâu, tôi mạnh dạn nhìn trực diện anh. Nhưng mà khi thật, chỉ vừa chạm phải đôi mắt sáng và cũng rất nhẹ nhàng ấy là ngay lập tức, tôi liếc con người sang hướng khác, trông cứ như mình vừa làm chuyện mờ ám xong. Do hành động hơi nhanh nên tôi suýt lè mắt.

- Mắt em bị đau à?

- Không ạ, tại em đang suy nghĩ vài chuyện thôi.

Nghe câu đáp bừa từ tôi, Lâm Đạt gật đầu, rồi cũng im lặng. Mà lúc này tôi mới để ý, hình như biểu hiện của anh này giờ có gì đó hơi khác lạ, kiểu như là không được thoải mái giống mọi khi. Chả hay nhỉ, cả hai không hẹn mà cùng mang tâm trạng bất thường khi đối diện nhau. Tôi không biết anh đang nghĩ gì nhưng về phần mình thì tôi bồi hồi ghê luôn. Đến lúc chịu hết nổi, tôi đành chào anh rồi đi nhanh đến bàn. Sau đó thì tôi làm mấy cái thứ linh tinh gì mà chả rõ là cái gì, giống như giả vờ mình có việc để làm. Khoảng mấy phút sau, tôi chợt nghe tiếng chị Châu:

- Anh Đạt, hôm trước anh bảo em sửa lại vài thứ trong hóa đơn...

Chậm rãi, tôi len lén nhìn về phía hai người họ. Rõ là đang hỏi chuyện công việc, ấy thế mà chị Châu cứ áp người sát vô giống như sắp ngã vào Lâm Đạt. Trông tưởng chị đứng cứ ưỡn ẹo thế nào ấy, chẳng khác gì rắn đang uốn quanh chiếc ghế và chỉ tiếc là không được “uốn” quanh người anh thôi. Chưa kể, miệng hỏi mà mắt chị cứ chớp chớp, ra kiểu đẩy đưa cái quai gì đó. Rồi chốc chốc chị còn đặt tay lên vai anh nữa. Tóm lại là sao chướng mắt quá thế! Nghe bảo chị Châu tuổi Ty, đúng là cái gì cũng có lý do của nó. Bực quá, tôi không nhìn nữa...

Hình như hôm nay tôi bị “trúng gió” rồi. Trong giờ làm việc, tôi đếm có hơn mười mấy bận mình liếc mắt sang bàn Lâm Đạt. Chẳng để làm gì hết, đơn giản chỉ là nhìn thôi, thế nên mới bảo tôi bị “hăm”. Còn anh vẫn tập trung làm việc mà không hề biết có cô gái vừa xấu vừa dờ dẫm cứ nửa tiếng là lại âm thầm nhìn mình. Tuy nhiên, nhờ việc quan sát này mà tôi mới biết, suốt giờ làm việc, anh chẳng hề hướng mắt sang chỗ tôi dù chỉ một cái nhìn vô tình. Tự dưng thấy buồn buồn dễ sợ. Với tâm trạng này, tôi thật khó tập trung làm việc.

Đến chiều, tôi được anh Quốc phân công lập bảng danh sách khách hàng đợt này. Vì xảy ra vài trục trặc nên tôi không hoàn thành kịp đúng giờ tan sở, và thế là cái phận hẩm hiu này phải ở lại làm thêm. Nhưng kinh dị hơn khi Lâm Đạt cũng vậy. Anh bảo cần ở lại ghi chép về sản lượng những sản phẩm mới của công ty. Nếu như là trước đây thì tôi thấy điều đó cực kỳ bình thường, thậm chí còn vui nữa. Thế nhưng vì hiện tại tâm trạng đang bất ổn nên cái chuyện chỉ còn tôi và anh ở lại trong phòng buổi chiều tối này quả thật rất... khổ sở! Bây giờ ngay cả việc nhìn anh mà tôi cũng bối rối nữa thì biết làm sao đây?

Ngồi được chốc lát, tôi rời bàn, đến bên kệ tủ để lấy vài hồ sơ về khách hàng ra xem lại. Đáng lý vào lúc ấy, nếu tôi không làm một hành động ngu ngốc thì có lẽ đã tốt hơn nhiều. Chả rõ mà xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại chậm rãi quay mặt ra phía sau để quan sát Lâm Đạt đang làm gì. Vào ngay cái thời điểm tia nhìn của tôi chạm phải đôi mắt anh thì thề rằng tôi giật mình đến nỗi suýt đánh rơi tập hồ sơ trên tay. Ngay lập tức, tôi xoay mặt trở lại chỗ cũ, lòng tự hỏi có phải này giờ anh âm thầm quan sát mình. Tại sao anh lại nhìn tôi chằm chằm như thế?

Nhắm mắt cắn môi, tôi không tài nào chịu nổi tâm trạng hồi hộp lúc này. Đóng hồ sơ lại, tôi buộc mình phải tập trung vào công việc. Nhưng trời chẳng thương tình, cổ tạo ra rắc rối khi tôi đang khó khăn để lấy tập hồ sơ ở kệ trên cùng.

- Để tôi lấy cho.

Lại giật mình thêm lần nữa vì tôi nghe giọng Lâm Đạt thật gần, ngay sát phía sau. Rất nhanh, tôi thấy cánh tay anh vuron lên kệ, cầm vào tập hồ sơ tôi muốn lấy. Khoảnh khắc đó, tôi cảm nhận rõ ngực anh áp vào lưng mình bởi cả hai đứng gần lắm, và hình như trái tim có đập hơi nhanh một chút. Mọi xúc cảm vụt qua mau chóng khi anh đưa hồ sơ cho tôi. Chẳng còn dám nhìn trực diện vào anh nữa, tôi lí nhí cảm ơn rồi lập tức quay lưng.

Thế nhưng Lâm Đạt nhanh như cắt, đặt tay lên kệ tủ hồ sơ, chặn ngang không cho tôi đi. Lối này không được, tôi đành cúi đầu xoay qua hướng kia ấy vậy anh tiếp tục chặn “đường thoát” của tôi bằng cánh tay còn lại cũng đặt lên kệ tủ nốt. Giờ vui rồi, tôi đang ở thế bí khi đứng giữa cái gọng kìm này. Còn chưa biết phải làm gì thì đối diện, anh từ tốn hỏi, vẫn là kiểu nói không hề mang ý đùa giỡn:

- Cả ngày hôm nay em làm sao thế? Cứ gặp tôi là lại cúi đầu tránh mặt.

Lâm Đạt phát hiện ra hành động kỳ quặc của tôi ngày hôm nay rồi. Thật nhanh, tôi lắc đầu. Đột nhiên, không gian xung quanh yên ắng kỳ lạ. Một khoảng lặng kéo đến, chẳng còn âm thanh nào của lời nói, chỉ có nhịp thở đều đều từ anh và nhịp đập vội vã trong tim tôi. Ôm chặt tập hồ sơ trước ngực, tôi tự nhủ chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo đây, để rồi anh đưa ra yêu cầu:

- Ngước mặt lên nhìn tôi xem nào.

Đúng là làm khó người ta mà! Nhưng tôi biết, nếu mình từ chối thì sẽ khiến tình hình thêm tệ. Cuối cùng hết cách, tôi hít thở sâu trước khi chậm rãi ngẩng mặt nhìn vào anh. Hết sức bình tĩnh, thật bất ngờ khi bản thân tôi đang biểu hiện điều đó.

- Thực sự là không có chuyện gì cả...

Gương mặt Lâm Đạt không thay đổi khi nghe tôi trả lời thật tự nhiên. Dù vậy, anh cứ nhìn chăm chăm vào tôi, như thể muốn đọc suy nghĩ trong đầu tôi vậy. Tôi cũng đầu chịu thua, nhất quyết không thể để anh tìm ra được điều gì qua ánh mắt mình. Đúng là khi đó, tôi điềm tĩnh lạ lùng. Cuối cùng phản thắng thuộc về tôi vì Lâm Đạt đã chịu hạ tay xuống rồi bước lùi ra sau. Trông anh giống như không còn muốn quan tâm đến dáng vẻ kỳ lạ của tôi nữa. Lúc anh trở về bàn làm việc, cơ thể căng cứng bấy giờ mới chịu thả lỏng, tôi kín đáo thở phào.

Đúng lúc mở cửa, tôi ngước lên thấy anh Thiện. Biết tôi và Lâm Đạt ở lại làm thêm nên anh mang hai bịch bánh mì ngọt lên mời ăn. Anh chàng bảo vệ này quả nhiên chu đáo. Cảm ơn anh xong, tôi bước đến bàn Lâm Đạt. Toan đưa cho anh bánh nhân dưa gang thì tôi khựng lại vì nhớ ra một điều quan trọng.

- Lần trước anh nói bị dị ứng với dưa gang phải không, vậy ăn nhân dâu nhé.

Dứt lời, tôi bất giác đôi mắt anh ần chứa điều gì đó thoáng qua. Tiếp, anh đón lấy bịch bánh dâu, rồi lại nhìn nó bất động. Chuyện này có gì mà anh phải suy nghĩ nhỉ? Không quá lâu, anh nói mình sẽ ra ngoài phòng ăn. Dõi theo bóng dáng anh qua ô cửa kính, tôi nhún vai khó hiểu, miệng ngoạm một miếng bánh.

Tôi ngồi làm việc khá lâu ấy vậy vẫn không thấy Lâm Đạt trở về. Mãi đến lúc tôi hoàn thành xong danh sách khách hàng thì anh mới đi vô. Chưa kịp hỏi là tôi đã ngạc nhiên vì anh mau chóng tiến đến gần, đặt hai tay lên bàn làm việc đồng thời chồm người về phía trước, mặt đối mặt với tôi. Do quá đột ngột nên tôi cứ ngồi yên, mắt mở to tháo láo quan sát môi anh cử động, phát ra những từ ngữ khá nhỏ:

- Tôi có chuyện muốn nói...

Phải cố gắng lắm tôi mới giữ bản thân bình tĩnh và hồi hộp chờ nghe “chuyện muốn nói” mà Lâm Đạt đề cập là gì. Chẳng hiểu sao tôi lại tưởng tượng đó sẽ là một điều tuyệt vời. Anh nhìn tôi, sau đó khẽ liếc mắt lên bức tường ở phía sau lưng rồi hướng mắt trở lại tôi lần nữa, bảo rõ ràng rằng:

- Hình như công ty đang thực hiện kế hoạch tiết kiệm điện, vì vậy, nhân viên nào ở lại làm thêm quá 7 giờ thì đều phải đóng tiền.

Có cái gì đó vừa sụp đổ xuống đầu tôi, hóa ra là viễn cảnh tươi đẹp vừa hình dung ban nãy. Chẳng những không có lời ngọt ngào nào mà còn là thông báo đầy chấn động nữa chứ. Bực quá, tôi liền bật dậy:

- Đáng lý anh phải nói trước 7 giờ chứ!

Nhún vai, anh nhoen miệng cười rồi đi lại bàn lấy cặp, ung dung rời phòng. Ngước mặt lên đồng hồ, 7 giờ rưỡi, tôi cắn môi nghĩ, người gì mà ác dữ vậy trời!

***

Hôm sau trời mưa lất phất nhưng đủ làm đường xá ướt nhem, đã vậy tôi còn đi làm trễ nữa. Từ bãi đỗ xe, tôi chạy nhanh vào công ty. Vừa bước lên bậc thang ướt thì lập tức trượt chân, với đôi giày cao 7 phân thì tôi nghĩ mình không thể không ngã một cái oạch. Ôi trời ơi, cú tiếp đất bằng móng đau kinh khủng, thiếu điều muốn thốn lên đến tận óc. Nhấn mặt, tôi liên tục xoa cặp móng khôn khổ do vận xui. Nhưng tệ hơn là, chiếc túi trên vai rớt xuống đất, mấy tờ hồ sơ rơi vãi hết ra ngoài nền đất ướt. Hoảng hốt quên cả đau, tôi liền ngồi dậy, nhanh tay nhặt.

Trong lúc tôi loay hoay với vẻ khổ sở thì chốc chốc có vài đồng nghiệp đi trễ lướt qua, người thì vội vã, kẻ thì nhìn thoáng qua, thỉnh thoảng chỉ vài anh hỏi “có sao không em?”, rồi cũng bước vội vào công ty chứ không dừng lại ít phút. Tôi vừa đau móng, vừa cố nhặt những tờ giấy đã ướt nhẹp dưới đất, thậm chí vài tờ bay tuốt ra xa. Trách người đi qua đi lại sao vô tình quá, tôi thấy buồn ghê.

Đúng lúc ở bên trong công ty, tôi bất gặp cảnh anh Vinh ga lăng cầm giúp chị Châu mấy tập hồ sơ vì chị bận gọi điện thoại. Trông thật anh thật nhiệt tình. Tôi nhìn lại mình bị ngã, giấy tờ rơi ướt nhem ngoài đây thế mà không ai ngó ngang, còn chị Châu chỉ nhìn một cái là anh chàng đi lại giúp. Nhiều sự thật sao cay đắng quá thế, dù biết rõ rồi mà vẫn thấy hụt hẫng. Tiếp tục nhặt giấy, tôi tủi thân. Đây không phải chuyện xinh đẹp hay xấu xí, mà là nỗi buồn khi người phụ nữ phải một mình vượt qua những lúc khó khăn. Cảm giác đơn độc chẳng mấy dễ chịu.

Người ta hay nói, mỗi phụ nữ thường có một người đàn ông. Tôi tự hỏi, người đàn ông của mình đâu rồi, đang ở nơi nào chứ? Đúng là... không phải lúc nào người đàn ông của đời bạn cũng xuất hiện ngay thời điểm mà bạn cần. Với phần lớn phụ nữ, đều phải tự mình vượt qua.

Khi tôi vừa đứng lên thì anh Thiện từ đâu chạy lại, hỏi han. Trước cảnh anh sốt sắng lấy khăn giấy thấm nước cho mấy tờ hồ sơ bị ướt thì tôi chợt nghĩ:

À, hóa ra cũng còn có những chàng trai biết nâng niu các cảnh cô đại.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Níu Giữ

Anh Quốc gọi Lâm Đạt, chị Châu và Thương đến, nói về cuộc gặp tới nay với khách hàng. Quan sát cuộc đối thoại ở bàn trưởng phòng, tôi thở ra, chán. Chỉ vì kém nhan sắc mà hầu như tôi không được gặp mặt trực tiếp khách hàng, đa phần là trao đổi với họ qua điện thoại. Ngoài những nhân viên thường xuyên trao đổi trực tiếp với khách hàng, phần còn lại đều làm việc tại phòng với giấy tờ và những cuộc gọi. Làm ở Minh An mấy tháng rồi mà tôi chưa đi gặp khách hàng lần nào.

Đang nghĩ vẩn vơ thì tôi giật mình khi nghe anh Quốc gọi. Lúng túng rời bàn, tôi tiến lại chỗ anh. Cứ ngỡ sẽ nhận một trận mắng toi bời, nào ngờ anh báo một việc khiến tôi không khỏi kinh ngạc, đó là tới nay tôi sẽ được cùng mọi người đến bữa tiệc gặp khách hàng. Tưởng mình vừa nghe nhầm nên tôi liền hỏi lại.

- Em tưởng anh nói đùa à? Vì thời gian qua em làm việc tốt, nói chuyện với khách hàng qua điện thoại cũng ok, thế nên anh quyết định để em đến bữa tiệc tới nay. Đừng có làm anh thất vọng.

Câu dặn dò từ anh làm tôi hơi lo lắng nhưng trên hết, lòng thực sự rất vui. Cuối cùng thì khả năng làm việc của tôi đã được công nhận. Gặp mặt và nói chuyện trực tiếp với khách hàng, đó mới là điều mà các nhân viên kinh doanh muốn làm. Với niềm vui sướng, tôi gật đầu đáp lời sếp.

Dùng bữa trưa, Huyền nghe tôi báo về bữa tiệc tới nay với khách hàng, xuyt xoa:

- Nguyễn đã có cơ hội phát huy tài năng rồi. Nhưng Nguyễn biết uống rượu không? Gặp khách hàng là phải uống đó.
- Lo gì, những năm trước, Nguyễn có dùng bữa với khách hàng rồi, tư lượng cũng khá đầy nha, đừng xem thường.
- Nhưng mà Huyền nghe có vài trường hợp khách hàng đòi hỏi hơi quá với các nhân viên nữ kinh doanh bên đối tác.
- Thì cũng có nhưng trường hợp ấy rất hiếm, Nguyễn nghĩ chuyện sẽ tốt thôi.

Huyền vừa gật đầu thì tức thì, anh Kiệt ngồi bên cạnh “chia” cái miệng vô bảo:

- Mà cho dù có xảy ra việc đó thì cũng chỉ có chị Châu và Thương mới lo thôi, chớ cỡ như Nguyễn thì sợ gì, ha?

Ý tên này muốn ám chỉ, xấu như tôi thì lo gì khách hàng giờ trò đây mà. Lần trước chê tôi già còn chưa tính sổ, nay lại còn chê tôi xấu ngay giữa bàn ăn, nợ cũ cộng nợ mới, nhất định đòi một lần luôn. Nghĩ là làm, trong lúc anh Kiệt cười nhe răng trước lời đùa tếu tào thì tôi, không kiêng nể mà đá mạnh một phát vào chân anh. Vì hành động này diễn ra bên dưới gầm bàn vì vậy chẳng ai nhìn thấy mà chỉ nghe anh kêu “á” lên sau đó là mặt nhăn như khi ăn phải ớt. Đối diện, tôi thản nhiên ăn cơm, lòng khoái chí. Tiếp, tự nhiên anh Hùng ở phòng kinh doanh, bước đến chỗ Huyền rồi ngồi xuống bên cạnh, cất giọng gần như là năn nỉ:

- Chiều nay anh đi công tác rồi, em thanh toán phí cho anh đi.

Chẳng thèm nhìn đối phương, Huyền điềm nhiên nhai cơm, trả lời:

- Không phải em không muốn thanh toán cho anh mà vì anh chưa sửa lại những yêu cầu mà em nói trong giấy đề nghị.
- Ôi dào, mấy cái đó nhỏ nhặt mà, em châm chước cho anh.
- Đây là quy trình làm việc, em chỉ tuân thủ thôi, chứ không làm khó gì hết.

- Vậy sao những lần trước em lại cho qua?

- Vì em có lòng giúp mà anh không xem trọng vậy em còn giúp làm gì. Tóm lại, khi nào anh sửa lại đầy đủ thì em sẽ thanh toán.

Về như thái độ quá cương quyết từ Huyền khiến anh Hùng chán nản nên mau chóng đứng dậy rồi thở dài một phút, bỏ đi. Chỉ chờ có vậy, tôi liền nhìn cô như muốn hỏi rõ về chuyện này. Vẫn giữ vẻ thản nhiên, cô kể lại một chuyện:

- Hôm qua anh Hùng mua quà cho chị Phụng, Huyền chỉ hỏi đùa là sao không mua cho mình luôn. Nguyên biết anh nói gì không, là “em có nghe câu, gái xấu thì không được đòi quà chưa?”, xem có tức không? Huyền cảm giác mình bị khinh khi quá mức ấy. Thế nên từ giờ, Huyền sẽ gắt gao trong việc thanh toán phí công tác, không chỉ anh Hùng mà còn những anh ở phòng Kinh doanh đã coi thường Huyền.

Giờ thì tôi đã hiểu, hóa ra là Huyền đang “răn đe” mấy anh, để biết thế nào là hậu quả của việc chọc trúng “thuốc nổ”. Nói gì thì nói, đàn ông có nhiều tên vô duyên thật. Tôi ủng hộ cách làm của Huyền, dù xấu hay đẹp thì đều đáng được tôn trọng.

***

Buổi chiều, chúng tôi hẹn gặp khách hàng ở nhà hàng, bàn về việc ký hợp đồng mới. Bên đối tác có bốn nam, hai nữ, đều là những người mang gương mặt nghiêm nghị. Cuộc trao đổi giữa chúng tôi diễn ra thuận lợi, phần lớn là do có anh Quốc.

Lâm Đạt trước đây từng là Trưởng phòng kinh doanh, vì vậy khả năng trao đổi với khách hàng không cần bàn cãi rồi. Chị Châu và Thương cũng rất khéo léo, một phần do bề ngoài của họ vô cùng nổi bật. Về phần mình, tuy kém nhan sắc nhất ở đây nhưng tôi vận dụng tài thuyết phục vốn có, đồng thời với thái độ thân thiện hòa nhã đã giúp tôi có thêm lợi thế. Trong lúc anh Quốc nói rõ những điều khoản hợp đồng để ra thì bất chợt tôi thấy một khách hàng nam chẳng hiểu sao cứ nhìn mình hoài, khiến tôi có cảm giác hơi lo lắng một chút.

Sau khi hai bên ký hợp đồng xong, anh Quốc đề nghị khách hàng cùng dùng bữa tối. Tất nhiên, sau những cuộc thương thảo làm ăn thì không thể thiếu phần này. Sau khi thức ăn được dọn lên, mọi người bắt đầu ăn uống nói chuyện vui vẻ. Bình thường, người ta có thể tạo ra cho mình vẻ bề ngoài vô cùng đẹp đẽ, nghiêm túc nhưng khi có men rượu vào rồi thì hầu như bản tính thật của họ đều bộc lộ ra hết. Chị Châu cứ cầm ly bia đến từng người, vừa cung ly vừa cười riu rít. Anh Quốc thì tự dưng trầm tư hắt hắt mọi khi, ngồi tâm sự gì đó với anh khách hàng bên cạnh. Duy có Thương vẫn bình thường, không e dè gì nhưng cũng không vốn vã. Còn Lâm Đạt, ngay giữa bữa tiệc đã rời phòng nói điện thoại, đến giờ chưa thấy vào. Tôi uống hết một ly bia thì ngừng, thỉnh thoảng ai mời thì đưa ly lên đáp lễ thôi.

Có ai đẩy vừa ngồi xuống bên cạnh. Chạm rai quay qua, tôi ngạc nhiên khi thấy anh chàng lúc nãy cứ nhìn mình trong lúc bàn về hợp đồng. Cứ chỉ tôi hơi lúng túng vì lòng vẫn còn bất an trước người này. Để thoải mái, tôi ngồi nhích ra một khoảng. Dường như uống nhiều hay sao mà mặt anh đỏ gay, dù vậy vẫn nở nụ cười lịch thiệp hỏi tôi đủ thứ nhưng chủ đề của cuộc đối thoại lan man sao ấy. Anh ta toàn hỏi những vấn đề riêng tư, chẳng liên quan gì đến công việc.

Lát sau, khi đã hỏi xong, anh bỗng đứng ngồi xích lại gần hơn, đến nỗi hơi thở đầy mùi rượu cứ phả vào mặt tôi. “Gần dữ vậy ba?”, tôi bối rối nghĩ và lại tiếp tục ngồi nhích ra. Nhưng anh ta cứ sáp người đến gần, đã vậy còn đưa tay day day huyệt thái dương bảo mệt, sau cùng là dựa hẳn vào vai tôi. Vì đây là khách hàng nên tôi khó lòng đẩy ra tuy nhiên cứ để anh ta dựa như thế thì chẳng ổn tạo nào. Trời ạ, gái xấu mà cũng bị giờ trò kiểu này ư? Đàn ông mà rượu vào là gái nào cũng “mê” tất.

Tôi đang ở trong tình huống khổ sở thì đúng lúc Lâm Đạt đi vào. Tất nhiên, anh đã thấy cái cảnh tôi vừa đỡ khách hàng vừa nhăn mặt cầu cứu. Đứng yên vài giây, anh liền bước lại gần đồng thời đỡ anh “vẹo cột sống” đó dậy. Tức thì, anh ta gạt nhẹ tay đối phương, than mệt nên muốn “dựa” cho đỡ. Tôi thấy Lâm Đạt im lặng chốc lát, tiếp, anh nhanh chóng cởi áo vest, tháo luôn cả cà vạt và rồi... mở ba khuy áo sơ mi của mình ra. Chẳng để tôi và anh chàng kia kịp hiểu là anh đã nói luôn:

- Nếu anh mệt thì cứ tự nhiên dựa vào vai tôi. Có thể nó không mềm mại nhưng tin rằng, sẽ làm anh thoải mái hơn.

Gương mặt tôi ngây ngẩn, mắt mở thao láo. Còn anh khách hàng bắt đầu bối rối, vẻ như đã tỉnh hơn chút, toan lên tiếng thì nhanh như cắt Lâm Đạt đặt tay lên ngực mình, lần người đến gần hơn, nói với vẻ hết sức điềm nhiên:

- Tôi biết anh đang phiền muộn nên tình nguyện làm người giải sầu. Xin yên tâm vì đây là lần đầu tiên của tôi, tất nhiên là với đàn ông, vì vậy mong anh thông cảm nếu tôi làm không chu đáo.

Tôi suýt sặc. Còn anh Quốc, chị Châu và Thương, kể cả cả năm vị khách còn lại cũng hướng mắt về phía chỗ chúng tôi một cách trân trọng. Về như nét mặt lẫn hành động của Lâm Đạt quá xuất sắc khiến anh khách hàng nọ cứ ngỡ là thật, liền dựng người thẳng dậy, lắc đầu cười gượng gạo:

- Không, hết mệt rồi. Chú em hài hước quá.

Dứt lời, anh ta đứng dậy rồi đi vòng qua chỗ những người nọ, kín đáo lau mồ hôi trán. Tôi nhìn lại Lâm Đạt trong khi anh bình thản cài khuy áo, thắt cà vạt. Trời phật ơi, anh chàng này đúng là cao thủ này! Chẳng làm gì quá mức, chỉ mấy câu nói cùng biểu cảm xuất thần thì anh đã giải quyết êm xuôi vấn đề.

Bàn tiệc vẫn kéo dài và những kẻ không thể ở lại cho đến tận cuộc đánh phải ra về, đó là tôi, Thương, Lâm Đạt với hai nữ khách hàng, riêng anh Quốc và chị Châu vẫn đủ sức tiếp bốn vị khách còn lại. Tạm biệt Thương xong, hai chúng tôi nhanh chóng rảo bước. Cứ nhớ đến chuyện khi nãy là tôi vẫn còn buồn cười.

- Anh gan thật đấy, nếu lúc đó anh ta đồng ý thì anh tiêu rồi.

Bỏ hai tay vào túi quần, Lâm Đạt nhìn cảnh xe cộ qua lại đông đúc, đáp vắn vơ:

- Vì tôi biết rõ anh ta không thích đàn ông.

- Quả nhiên lợi hại! Dù gì cũng cảm ơn anh đã giúp em.

- Lần sau có gặp trường hợp như vậy thì em hãy kiên quyết một chút, đừng để cho đàn ông nào muốn dựa thì dựa.

- Anh đang lo cho em hả? - Nghe chất giọng hơi khác của anh, tôi tò mò.

Khi ấy mặt Lâm Đạt hơi cúi, mắt hướng xuống nền đất, và tôi nhận ra có một dòng suy nghĩ vừa lướt qua những đường nét trầm tĩnh đó. Rồi anh cười nhẹ, không trả lời. Có điều gì rất lạ qua sự im lặng đột ngột này. Thù thực, ngay cả bản thân tôi cũng lạ chẳng kém. Đường như, tôi đang mong chờ điều nào đó khi hỏi như vậy.

Giọt nước li ti rơi xuống má giúp tôi biết trời sắp mưa. Còn một đoạn nữa mới đến trạm xe buýt. Suy nghĩ này vừa dứt thì mưa bắt đầu bùng hạt. Tôi và Lâm Đạt đành vào tạm một mái hiên trú đỡ. Mái hiên hơi nhỏ, cả hai phải đứng sát vào nhau. Trời đêm mưa lạnh lẽo nhưng tôi lại thấy ấm vô cùng vì qua lớp vải áo, có chút hơi ấm từ anh truyền sang. Chẳng rõ từ bao giờ, giữa tôi và anh lại xuất hiện những khoảng lặng. Không nhầm chán, ngược lại bình yên đến kỳ lạ. Mỗi lần như thế có cảm giác như chúng tôi hiểu nhau mặc dù chẳng hề lên tiếng. Đôi khi đối với một số người, “yên lặng” lại là cách để đến gần nhau hơn.

Mưa bắt đầu to. Đứng chán, tôi hà hơi vào hai lòng bàn tay cho đỡ lạnh. Chợt, Lâm Đạt kéo túi áo vest qua bên cạnh một chút, đồng thời nhìn tôi. Phải mấy giây sau, tôi mới hiểu ý anh. Thoáng đảo mắt, tôi rút rờ đưa bàn tay vào bên trong túi áo vest. Giờ mới biết, không phải cứ ôm hôn thì mới hồi hộp, chỉ một hành động nhỏ là đặt tay vào túi áo của người đó cũng đủ để lòng xốn xang.

Chuông điện thoại reo khiến tôi giật mình, quay qua thấy anh bắt máy. Là chị Châu gọi. Tôi chưa biết chị ấy gọi để làm gì thì lại nghe anh tiếp:

- Châu còn ở nhà hàng sao? Còn anh Quốc?

Tuy không rõ ràng nhưng tôi đoán chị Châu muốn Lâm Đạt đến đón. Tự nhiên nổi bất an lạ lùng xuất hiện trong lòng. Tôi lo trời sẽ mưa lớn hơn, lo mình phải đứng ở chờ một mình, lo anh sẽ rời khỏi đây đến chỗ chị Châu, và lo hơi ấm đang hiện diện này sẽ biến mất mau chóng. Tay tôi tuột dần khỏi túi áo vest, do anh bất chợt xoay người. Có phải anh sắp đi? Đứng nhìn tấm lưng áo đó bằng đôi mắt trống rỗng, và tiếp theo tôi tiến lên vài bước, hành động này nhanh đến mức bản thân chưa kịp suy xét. Đôi tay đưa về phía trước, tôi vội vã nắm lấy vạt áo anh, giữ lại. Hân, cảm xúc thôi thúc đang điều khiển những ngón tay này.

Bị kéo giật đột ngột, Lâm Đạt quay qua, liền thấy việc làm kỳ cục của tôi. Anh nhìn tôi chăm chú, bất động chốc lát rồi như thể hiểu ra một điều, mới nói qua điện thoại từ chối chị Châu. Cúp máy, anh xoay hẳn người qua, cất giọng nhỏ nhẹ:

- Em bỏ tay được rồi, tôi không đi đâu.

Bấy giờ mới sực tỉnh, tôi chậm rãi buông tay khỏi vạt áo vest. Cúi đầu, tôi lặng thinh vì không thể giải thích lý do. Tôi không biết nói gì với anh nhưng lòng thực sự đã hiểu ra mọi chuyện. Vào khoảnh khắc sợ hãi để rồi nín giữ anh lại, tôi phát hiện ra điều mà con tim mình vẫn mong muốn suốt thời gian qua. Tại sao cảm xúc lại thay đổi mỗi lần tôi gặp anh? Tại sao tôi không thể rời mắt nhưng lại cứ tránh mặt anh? Tất cả... ngay tại thời điểm này, tôi nhìn nhận rõ cả rồi.

***

Chủ nhật, tôi đang ngồi trên giường, tựa cằm lên hai mu bàn tay đặt trên bậc cửa sổ và nhìn ra ngoài với tâm trạng thần thờ thì cửa phòng mở, chị Mỹ xuất hiện, hỏi:

- Em làm gì mà không nghe chị gọi thế?

- Em bận suy nghĩ thôi. - Chẳng buồn xoay người, tôi đáp uể oải.

Không quá lâu, phần nệm bên cạnh tôi lồm xồm, là do chị Mỹ ngồi. Đôi mắt chợt nhiên dịu dàng, chị vuốt tóc em gái, khẽ khàng tiếp:

- Có chuyện gì làm em bận lòng sao? Nói chị nghe được không?

Tiếng chị nhẹ nhàng, như thể chạm khẽ vào lòng tôi, khiến những nỗi niềm đang chất chứa bỗng muốn tuôn trào. Lưỡng lự, tôi trả lời thật chậm và nhỏ, hết như sợ các từ ngữ sẽ vỡ òa:

- Em phát hiện... mình yêu Lâm Đạt rồi.

Sự ân cần biến mất, đôi mắt chị Mỹ ánh lên vẻ kinh ngạc, miệng hỏi ngay:

- Thật không? Mà từ khi nào vậy em?

- Em không biết nữa. Từ lúc nào, sự hiện diện của anh ấy đối với em đã trở nên rất đặc biệt. Em không thể rời mắt khỏi anh ấy cũng như chỉ cần mỗi ngày thấy anh ấy thôi là đã hạnh phúc rồi.

Ban đầu thì tròn xoe mắt nhìn tôi, lát sau hàng mi chớp nhẹ, chị phát ra luồng khí nhẹ hẫng rồi tự nhiên mỉm cười. Chị là người từng trải, có lẽ sẽ hiểu được cảm giác lúc này của tôi. Yêu là một cái gì đó rất khó lý giải. Đôi lúc nó lại đến theo một cách thật kỳ lạ. Thường, ta không thể biết mà chỉ có thể cảm nhận thôi.

- Vậy còn Lâm Đạt thì sao?

- Em chẳng rõ, chắc anh ấy chỉ xem em như đồng nghiệp.

- Sao em không thử bày tỏ?

Tôi chột im lặng trước câu hỏi từ chị, vẻ như đang lẩn tránh, bởi do nỗi sợ mơ hồ. Tuy nhiên tôi đã đánh giá thấp chị gái của mình khi chị tỉnh ý hỏi:

- Em lại nhớ về chuyện với Đình Huy?

Bị nói trúng suy nghĩ, tôi đâu thể chối được, đành gật đầu. Rất nhanh, chị cười:

- Em ngờ ngẩn thật, có phải Lâm Đạt tỏ tình trước với em đâu. Chưa kể, chắc gì anh ấy đã yêu em mà em ngồi ở đây lo sợ.

Dù biết là vậy nhưng chị Mỹ có cần nói thẳng thừng thế không chứ. Chỉ việc nghĩ rằng, mình không phải người quan trọng nhất trong lòng người mình yêu, là đã đủ đau rồi, trái tim như bị kim đâm, “thôn” đến khó chịu. Đúng là chẳng có lý do gì để phải sợ cả vì tôi là người phát sinh tình cảm trước, nhưng tâm lý rất dễ bị ám ảnh về những vết thương lòng đã qua...

Chị Mỹ đặt tay lên vai tôi, lắc nhẹ hòng trấn an:

- Lúc trước, vì em chưa hiểu rõ Đình Huy nên mới xảy ra chuyện như vậy. Nhưng với Lâm Đạt thì khác. Cả hai vốn là bạn bè thân thiết vì thế tình cảm không thể nào là giả dối được, càng không có chuyện anh ấy sẽ đùa giỡn em.

- Em cũng nghĩ vậy.

- Nhưng trước tiên em cần phải biết tình cảm của anh ấy là như thế nào đã.

Không đáp, tôi chỉ thở mạnh một tiếng, ra điều đồng tình. Đây mới chính là điều nan giải nhất đó. Giả sử mỗi tôi đơn phương thì chết mất thôi.

Còn đang nghĩ ngợi lung tung thì tôi nghe chuông điện thoại chị Mỹ reo. Tiếp theo, tôi ngạc nhiên khi nghe chị gọi tên một người: anh Chinh. Chà chà, hai người có số của nhau từ lúc nào vậy nhỉ? Đừng nói là cái hôm đám cưới chị Hương nha, ghê thật. Quan sát biểu cảm vui vẻ của chị khi nói điện thoại thì tôi nghĩ chị có tình ý với anh. Đạo gần đây ở nhà, tôi chẳng mấy để tâm đến sự khác lạ của chị. Đúng là người đẹp có khác, dù từng ly hôn và có một đứa con gái, ấy vậy chị vẫn lọt vô “mắt xanh” của anh chàng giám đốc chưa vợ.

Cúp máy và thấy tôi nhìn với vẻ tò mò, chị Mỹ chẳng cần giấu giếm, nói luôn:

- Anh Chinh đề nghị cả hai tìm hiểu nhau, chị cũng không từ chối làm gì.

- Em biết, chị lại muốn được tặng hoa mỗi ngày như thời con gái.

Vuốt nhẹ tóc, với cái nhìn của một phụ nữ từng thất bại trong hôn nhân, chị bảo:

- Tặng hoa mỗi ngày ư, chị đã hết mong chờ cái thời lãng mạn ấy rồi. Em biết không, năm 17 thì mình mơ có hoàng tử đẹp trai lạnh lùng ngỏ lời yêu. Năm 23 thì lại muốn có chàng trai tặng hoa cho mình mỗi ngày và nói những lời ngọt ngào. Thế nhưng khi 30 tuổi rồi, nhìn lại chặng đường đã qua, thì người ta chỉ mong có người đàn ông bước đến bên cạnh, nắm tay mình và cùng đi qua buồn vui của cuộc đời. Càng trưởng thành, ý niệm về tình yêu trong mỗi người càng trở nên đơn giản hơn, em ạ.

Ngồi nghe chị giải thích, tôi nhận ra có vẻ đúng là vậy. Yêu lần đầu sẽ rất khác với yêu lần thứ hai, thứ ba. Thuở còn trẻ, cái gì cũng cho đi hết, yêu sôi nổi, yêu hết mình, mơ mộng lãng mạn. Khi càng lớn tuổi, thì tình yêu cũng “trầm” đi và điềm đạm lại, không còn quá vồn vã nhưng sâu sắc hơn nhiều vì có lẽ khi đó, ta đã biết điều gì mới quan trọng, còn điều gì thì nên buông bỏ.

Chị Mỹ đứng dậy, vì sắp có hẹn với anh Chinh. Trước khi rời phòng, chị nói là tôi nên thay đổi về bề ngoài một chút, có vậy mới khiến đàn ông dễ mất đến. Lúc cánh cửa đóng lại, tôi bước xuống giường, soi mình trong gương. Sao giờ tôi mới để ý về bề ngoài của mình không ổn nhỉ? Hay khi yêu, người ta mới biết chăm chút đến bản thân. Ngắm tới ngắm lui hồi, tôi quyết định thực hiện chiến dịch thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Gái Xấu Phấn Đấu Sai Đường

Hôm nay là thứ hai đầu tuần. Sờ dĩ tôi thông báo về chuyện rất ư bình thường này là vì bắt đầu từ bây giờ, tôi chính thức thực hiện chiến dịch thay đổi bản thân. Từ việc trang điểm, làm tóc, đến quần áo và cả tướng đi đứng. Nếu không thể làm gái đẹp thì tôi trở thành gái “hoi xinh” cũng được. Chắc chắn cánh mày râu trong công ty sẽ nhìn tôi với con mắt khác, đặc biệt là Lâm Đạt. Với sự quyết tâm đó cộng thêm đáng về hết sức tự tin, tôi bước vào công ty.

Tôi gặp anh Thiện đầu tiên. Anh có vẻ bất ngờ trước sự thay đổi của tôi: trang điểm đậm so với mọi khi, tóc thắt bím xương cá gắn thêm cái nơ màu hồng méo một bên, áo sơ mi mở hai khuy đầu tiên cho gọi cảm, váy ngắn hơn tí, giày bình thường 7 phân nay tăng lên 12. Tóm lại về bề ngoài thật rục rờ. Về như sự chói sáng của tôi làm lóa mắt quá nên anh Thiện đứng ngây ra vài giây rồi hỏi:

- Em... Ồn không?

Tôi thấy khó hiểu ghê. Câu này giống hệt câu mà cha mẹ với chị Mỹ hỏi lúc thấy tôi bước xuống nhà. Thậm chí cả ba còn tỏ ra khá hoang mang khi tôi dắt xe ra chạy đi làm. Có lẽ họ quá xúc động trước sự thay đổi đáng ngạc nhiên này.

Bình thường, con mọi rợ như tôi mà bước vô công ty thì chẳng khác nào kẻ tàng hình, chẳng có ai thèm liếc nhìn. Thế nhưng ngay bây giờ, mọi ánh mắt đều đang hướng về tôi, giống hệt ánh sáng dồn về phía khán đài, dành cho sự xuất hiện của nữ chính. Thấy sự thay đổi phát huy hiệu quả, tôi càng ngẩng cao đầu, bước chậm rãi nhẹ nhàng. Thú thực, đôi giày 12 phân khiến tôi đi muốn treo cả giò, nhưng để tướng đi uyển chuyển thì phải biết “hi sinh”. Tôi đi ngang qua ai thì đều thu hút cái nhìn của người đó. Ai nấy đều há hốc, nhìn chăm chăm. Dẫu chẳng thẳng nào khen lấy một câu nhưng tôi không hề bực bội nghĩ, hẳn họ quá bất ngờ thôi.

Huyền, Thương và anh Kiệt cũng không ngoại lệ. Tôi vừa bước đến là mắt họ dán chặt vào từng chi tiết đổi khác trên người tôi. Hình như trong mắt ba người ánh lên vẻ bất ngờ lẫn... hoang mang. Chà, gái xấu mà thay đổi bản thân thì thành chuyện lớn nhỉ? Phải mất một phút sau, họ mới sực tỉnh và Huyền lên tiếng đầu tiên:

- Nguyễn hôm nay sao lạ thế?

Đứng nghiêng người, chân duỗi thẳng và hoi ẹo qua một bên, tôi chống hông:

- Nguyễn muốn thay đổi cho xinh hơn.

- Nhưng mà em trông chị không được... Ồn.

Thương vừa dứt lời thì anh Kiệt, chẳng hiểu sao mặt nhàu như quả táo tàu, bảo:

- Cứ như đang xem phim kinh dị.

Tôi liếc mắt. Lúc định “tuôn” bài giáo huấn anh thì chợt, tôi thấy bóng dáng Lâm Đạt bước đến trước cửa thang máy. Đối tượng mà tôi muốn cho thấy sự thay đổi của mình nhất đã xuất hiện, thế là tạm bỏ qua “tội lỗi” của anh Kiệt, tôi liền nắm tay Thương, giả vờ nói đã đến giờ làm việc. Bỏ mặc đôi mắt vẫn còn đầy kinh ngạc của Huyền, tôi kéo Thương rời khỏi đây.

Khi sắp đến gần chỗ Lâm Đạt đứng, tôi ho nhẹ cốt để anh nghe thấy. Quả chẳng sai, không quá lâu sau, anh quay qua. Đúng như dự đoán, anh đứng yên, hướng ánh mắt ngạc nhiên vào tôi. Vâng, anh nhìn không chớp mắt luôn. Có lẽ sự rục rờ chói lóa từ tôi đã vô tình biến anh thành bức tượng đá. Chẳng phải người ta nói, đứng trước sắc đẹp lộng lẫy thì đàn ông dù lạnh lùng sỏi đá đến mấy cũng xao động ư.

Thấy Lâm Đạt vẫn nhìn chăm chăm, tôi càng ra dáng hơn. Tiếp, tự dưng chân mày chau lại, trông nét mặt anh trở nên khác lạ sao ấy. Đúng lúc, Thương lên tiếng chào anh. Và thật mau chóng, Lâm Đạt rời mắt khỏi tôi, chào lại em ấy. Anh chẳng nói gì với tôi cả. Kết quả này nằm ngoài dự đoán và nó khiến tôi hụt hẫng. Thậm chí ngay cả lúc vào trong thang máy đứng chờ, anh cũng không hề nói một câu. Bỏ cả tiếng đồng hồ ra để làm đẹp là để ai nhìn chứ? Vậy mà ngay một lời chào buổi sáng cũng chả có! Đúng là vô tình quá mà! Buồn như chuồn chuồn.

Tôi bước vào phòng, cũng y như ban nãy, tất cả mọi người đều ngoẹo cổ dõi theo. Từ lúc tôi xuất hiện ở cửa phòng cho đến khi ngồi vào bàn làm việc, ai nấy đều không rời mắt. Lạ ghê, tại sao những người khác thì bị sự thay đổi của tôi “mê hoặc” mà Lâm Đạt thì chẳng may bị tác động? Ngay cả chị Châu với mấy chị đồng nghiệp còn lại cũng nhìn tôi thò ló đầy thối. Thật khó hiểu!

Rồi anh Quốc đi vào, đồng thời gọi tôi đến để đưa lại danh sách khách hàng đã kiểm tra xong. Lúc tôi đứng trước mặt, anh liền ngả người ra phía sau, quan sát từ trên xuống dưới. Lát sau thì anh sửa cà vạt lại dù nó vẫn ngay ngắn, nuốt nước bọt cái ực và đưa danh sách cho tôi. Lưỡng lự chốc lát, tôi mạnh dạn hỏi khẽ:

- Sếp thấy em như vậy có tốt hơn mọi khi không ạ?

- Ừm... thì cũng được. Mà có điều nhìn em già hơn mọi ngày.

Cái từ “cũng” là đã nghe miễn cưỡng rồi, nay lại thêm từ “già hơn” nữa, khiến tôi què què. Ai nấy đều nói trang điểm thì nhìn sẽ tươi và đẹp lên. Lý nào tôi ngoại lệ? Chán nản lết về bàn, tôi kín đáo thở dài, hết hứng để làm việc rồi. Nguyên buổi sáng, thỉnh thoảng mọi người cứ nhìn về phía tôi. Ấy vậy mà có một kẻ vẫn tro tro như đá, cứ dán mắt vô máy tính, chả thèm liếc mắt qua.

Đến lúc sắp nghỉ trưa, mọi người ngừng việc, bắt đầu nói chuyện rôm rả. Rất nhanh, tiếng chị Lý vang vang, hỏi chị Châu nhức đầu à, thấy trên trán giọt mồ hôi. Khi nói, mấy anh liền xúm quanh bàn chị sốt sắng hỏi han. Hoa khôi phòng kinh doanh bị trùng gió đầu phải chuyện nhỏ. Quan sát đám đồng nghiệp nam nhai nhoi, tôi bỗng nghĩ, nếu giờ mình than mệt thì sao nhỉ? Tôi đâu còn giống mọi ngày nữa, hôm nay trang điểm xinh ra phết còn gì, khéo chắc cũng được mười anh xúm xít thăm hỏi chứ chẳng chơi. Nghĩ là làm, tôi vờ dựa lưng vào thành ghế xoay, đặt tay lên trán rồi cất giọng vừa đủ nghe:

- Ôi, sao nhức đầu quá, chắc đêm qua thức khuya đây.

Mấy anh đứng ở bàn chị Châu chẳng hề lay chuyển, ngay cả việc xoay mặt qua nhìn tôi cũng không có. Thấy thế, tôi lặp lại, lần này giọng cao hơn, và kết quả là vẫn như cũ. Lòng hơi bức, tôi liếc mắt qua chỗ Lâm Đạt. Máu điên muốn nổi lên khi tôi thấy anh cứ thản nhiên gõ máy tính. Dám cá là anh nghe rõ tiếng tôi than nhưng vẫn ngó lơ. Tức dã man, cái gì cũng có giới hạn thôi chứ! Do ức quá nên tôi không kìm được mà lập tức rời chỗ, đi đến bàn chị Hoài đang bỏ trống, cố ý đứng dựa hẳn vào mép bàn và ra vẻ mệt mỏi rũ rượi, miệng than khe khẽ. Vì bàn chị Hoài ở ngay phía trước bàn Lâm Đạt vì thế tôi tin là anh muốn giả điếc cũng không được. Còn chưa biết kết quả ra sao thì đột ngột anh Lư đi ngang qua, bảo với tôi:

- Em đang rảnh hả, vậy mang hộ anh hồ sơ này qua phòng Marketing nhé.

Há hốc nhìn theo anh xong, tôi hướng mắt xuống tập hồ sơ vừa được đặt lên tay mình. Người ta “đang mệt” chứ “đang rảnh” hỏi nào, thiệt tình, bộ không nhận ra à? Tức thì, tôi lại xoay mặt qua Lâm Đạt, lần này thì anh nói chuyện điện thoại. Mặt mày ừ ừ, vừa giận vừa buồn, tôi thất thểu quay gót. Quả nhiên người ta chả để ý đến mình rồi, chứ đừng nói thích. Đúng là đời như cái đình, tình như cái que!

Rời phòng Marketing, đang trên đường đến căn tin thì bỗng ai đó ở phía sau túm lấy vai tôi, kéo đi. Sức kéo khá nhanh, lại phải đi lùi trên đôi giày cao 12 phân, thiếu điều tôi muốn trượt ngã ra phía sau. Ai chơi ác nhon vậy trời! Nhưng miêng chưa kịp mắng là nhanh như cắt, tôi bị kéo vào phòng vệ sinh. Cánh cửa đóng mạnh cũng là lúc tôi hoàn hồn lại, bây giờ mới hướng mắt về phía tên gần đỡ kia. Là Lâm Đạt. Vụ này mới nha, bây giờ tôi mới biết anh có sở thích tấn công phụ nữ.

- Mặt mũi tại sao lại như vậy?

Câu hỏi đột ngột của anh phá tan sự yên ắng tại đây, nghe chẳng hiểu gì hết. Thấy tôi gãi đầu nghĩ ngợi, anh liền tiến lại gần, hỏi rõ ràng hơn:

- Tôi muốn biết sao hôm nay vẻ bề ngoài của em kỳ lạ thế?

À, hóa ra là anh đề cập đến sự thay đổi mới mẻ của tôi. Chà, thấy anh lơ như bò lơ xe lửa vậy mà hóa ra cũng để ý đến tôi đó chứ.

- Em muốn đổi khác một chút. Anh không thấy là em xinh hơn à?

- Nhìn em giống hát tuồng thì có! Trang điểm gì mà đậm ơi là đậm, cứ như bôi cả ký kem, phấn lên mặt. Đã vậy còn cái nơ quá đáng đó nữa.

- Anh nói quá, làm gì tệ đến thế!

- Tóm lại là em lau mặt sạch sẽ đi, bỏ luôn cả cái nơ!

- Ồ hay, em trang điểm là quyền tự do mà, anh là gì mà bảo em phải bôi đi?

Tôi chống hông, ngheh mặt. Đối diện, Lâm Đạt im lặng, gương mặt không có chút biểu hiện nào là khó chịu hay tức giận. Tôi cười đắc ý, nghĩ xem anh sẽ làm gì trước sự ngoan cố của mình. Nhưng sau đó tôi lảm, chẳng những vậy còn phát hiện bản thân thật đại dốt khi dám thách thức anh - kẻ vô cùng đáng gờm. Chẳng nói gì, anh bước đến bồn rửa mặt, rút khăn tay ra rồi xả nó dưới nước. Tiếp, anh lập tức túm lấy tay tôi, kéo lại gần. À, không hề diễn ra cảnh tình tứ gì đâu mà chỉ là anh đặt tay lên má đầu tôi và ghi chặt, sau đó dùng khăn ướt “chà” vô bản mặt tôi.

- Xem này, em bôi cái gì lên mặt mà lau không ra!

Vừa nói, Lâm Đạt vừa lau mạnh lông mày, hai gò má cùng với đôi môi của tôi. Nhắm mắt nhắm mắt, tôi liên tục kêu đau vậy mà anh chẳng nương tay chút nào. Cuối cùng sau 10 phút lau lau chà chà, anh đã tẩy trang hết cái mặt tôi. Khăn tay dính son phấn lem luốc. Chưa ngừng ở đấy, anh gỡ luôn chiếc nơ trên đầu, vuốt vuốt mái tóc tôi cho thẳng. Hành động cuối cùng mới là bạo gan khi anh kéo cổ áo sơ mi của tôi lại, rồi cài hai khuy áo mà tôi cố ý mở ra để mình hấp dẫn hơn.

- Mở hai nút áo ra làm gì không biết nữa. Tiện, tôi dặn luôn, em đừng có dựa vào bàn và than mệt bằng giọng điệu ban nãy. Hiểu chưa? Còn nữa, mai em mang lại đôi giày cũ giùm tôi, đi trật lên trật xuống thế sướng lắm à?

Nói xong một lèo thì công việc chỉnh đốn cũng kết thúc, Lâm Đạt nhìn tôi lần nữa, gật gù hải lòng. Còn tôi xoay qua dòm mình trong gương, ôi, trở về dáng vẻ của con mọi rợ thường ngày rồi. Tay nghề của anh khá ghê, trông tôi cứ như thể chưa từng trang điểm. Xụ mặt, tôi thở dài thườn thượt vì tiếc công mình dậy sớm làm đẹp. Chắc muốn khích lệ hay sao mà anh bảo như thế tốt rồi. Tôi cau có.

- Tôi muốn em giống như mọi ngày, vậy là được. - Trước khi rời đi, tự nhiên anh vỗ nhẹ đầu tôi - Về mặt cau có không hợp với em chút nào.

Sự thật là dù có hơi bức bối nhưng chỉ hành động nhỏ đó của anh thôi cũng đủ khiến mọi thứ biến mất, thay vào đây là cảm giác xao xuyến đến khó tả. Hơi ấm vương trên bàn tay đó thoáng qua mau chóng, khi nhìn lại thì bóng anh đã khuất... Em muốn trở nên xinh đẹp là vì anh, sao anh không chịu hiểu?

Rời khỏi phòng vệ sinh, tôi suýt hét lên bởi thấy anh Kiệt xuất hiện chính ịch. Cái mặt lơ đãng ấy như muốn hù chết người ta vậy! Mà bộ anh làm chuyện gì

mở ám hay sao, đột nhiên kéo tôi vào một góc khuất ngay hành lang. Ngó quanh một hồi, anh quay qua tôi, định nói gì đó thì chợt nhiên thốt lên:

- Ô, em đã bình thường lại rồi hả? Nhưng thôi, anh có chuyện muốn nhờ em. Tuần sau là đến sinh nhật Huyền rồi, anh mong em giúp anh chọn quà.

- Vậy mọi năm anh mua quà thế nào?

- Mọi năm khác, năm nay khác. Anh định... bày tỏ tình cảm với Huyền.

Quá bất ngờ, tôi thốt lên “anh thích Huyền?”, lập tức anh Kiệt bịt miệng tôi lại:

- Lặng cô, nhỏ tiếng cho tôi nhờ! Sao nào, em chịu giúp không?

Gỡ tay anh ra, tôi gật đầu đồng ý. Tự nhiên nghĩ đến một chuyện, tôi lân la hỏi:

- Em hỏi anh cái này được chứ? Hứa là trả lời thành thật nhé. Anh thấy em có xinh chút nào không?

Anh Kiệt liền nhìn chằm chằm. Biết mình đặt câu hỏi hơi sai sự thật, tôi sửa lại:

- Ô thì... em có hơi xinh xinh đúng không?

Thấy anh lắc đầu, tôi hơi què rồi nhưng vẫn hỏi tiếp, lần này “hạ giá” xuống nữa:

- Có xinh một chút xiu xiu xiu xiu nào không?

Anh lại lắc đầu. Què lắm luôn. Sao anh không biết lấy lòng gì hết? Tôi biết mình xấu nhưng cũng có chút hi vọng nhỏ xíu, giờ thì bị đập dẹp lép rồi. Bực!

- Vậy anh tự mua quà đi.

- Gì? - Giật mình vì tôi lật lọng, anh gãi đầu - Người ta nói, đẹp mới ác mà.

- Đẹp mà ác xưa rồi, xấu mà ác mới đang “mốt”.

Đáp trả, tôi ngoảnh mặt bỏ đi, không thèm ngoái lại. Đói bụng rồi, ăn trưa thôi.

Đã định bỏ mặc tên Kiệt vô duyên đó thế nhưng trong lúc ăn trưa, anh không ngừng chưng bộ mặt đáng thương ra cho tôi xem. Ban đầu tôi ngó lơ tuy nhiên lát sau thì lại mũi lòng. Nói gì thì nói, tuy tôi xấu người nhưng được cái đẹp nết, tức là có lòng tốt và hay giúp đỡ người khác. Chẳng phải tôi khoe mà sự thực là vậy. Cũng bởi lòng thương người ấy mà tôi thay đổi ý định, thờ dài một phút chán nản.

Lúc rời khỏi căn tin, thấy Huyền không để ý, tôi kéo anh Kiệt lại một góc, bảo:

- Được rồi, xem như em làm ông tơ bà mối cho hai người. Anh định khi nào đi mua quà đây?

Anh Kiệt mừng quýnh, chắp hai tay như thể cảm ơn tôi lắm. Sau khi nghe anh nói về ngày mua quà, tôi đồng ý. Cười toe toét, anh giơ hai bàn tay lên. Chặc lưỡi vì cái trò con nít này, tôi cũng đánh mạnh vào tay anh, rồi cả hai cùng bật cười.

Chợt, có tiếng bước chân vang lên, tôi và anh Kiệt liền quay qua và bắt gặp Lâm Đạt xuất hiện tự lúc nào, đang hướng mắt về phía này. Tôi nghĩ, mọi chuyện vẫn rất bình thường thế nhưng chẳng hiểu lý do gì, cái nhìn của anh lại trở nên kỳ lạ, hình như có chút bất động thoáng qua. Cùng lúc, anh Kiệt cất tiếng chào Lâm Đạt, sau đó thì nháy mắt với tôi rồi trở về phòng làm việc. Nhanh chóng, tôi bước đến chỗ Lâm Đạt đang đứng với vẻ mặt khác lạ, tò mò hỏi:

- Anh đến đây có chuyện gì sao?

- Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi... Có vẻ em và Kiệt rất thân? Tôi thấy hai người hay nói chuyện riêng.

- Đồng nghiệp mà, dĩ nhiên phải thân. Mà sao anh hỏi vậy?

- Không có gì. Đến giờ làm rồi, ta đi thôi.

Dứt lời, Lâm Đạt quay lưng bỏ đi, nhanh đến nỗi tôi phải chạy theo. Suốt trên đường trở về phòng kinh doanh, anh chẳng nói gì, khiến tôi khó hiểu vô cùng. Kín đáo nhìn biểu hiện trên gương mặt anh, tôi nhận ra có chút gì đó không vui.

Tôi bước vào phòng, các đồng nghiệp nam lại quay qua nhìn. Nhưng lần này khác với buổi sáng, thay vì mở to mắt đầy kinh ngạc, thì giờ trong mắt họ lại ánh lên sự nhẹ nhõm, thậm chí miệng còn cười cười vu vơ. Anh Lưu ở bên cạnh, nhác thấy tôi ngồi vào ghế liền chồm người sang, húng khởi bảo:

- Em chịu trở lại bình thường rồi hả, anh với mọi người thấy tốt quá đi.

Có cái gì đó hơi giấu cọt qua câu nói ấy thì phải. Chẳng nhẽ tất cả mừng rỡ khi tôi tẩy hết lớp trang điểm? Trở lại “bình thường” là sao nhỉ? Lý nào buổi sáng trông tôi như con điên? Bực thật! Tìm một kẻ có mắt nhìn người đúng là khó ghê. Chẳng ai nhìn ra vẻ đẹp tiềm ẩn trong con người tôi, thậm chí khi

nó đã “lộ” ra mà vẫn không ai công nhận. Bất công mà! Chắc tại do vẻ đẹp này “ẩn” quá lâu trong tôi rồi. Thật là một nỗi buồn không hề nhẹ...

Tôi đang làm việc thì anh Quốc bảo phải gọi điện cho khách hàng còn nợ tiền, yêu cầu họ thanh toán hết trong tuần này. Rồi bàn trưởng phòng, tôi đến bàn Lâm Đạt để lấy những đơn hàng kiểm tra lại tên khách hàng. Vừa bước đến gần, tôi gọi:

- Anh cho em xin lại..

Tôi lập tức ngưng bật vì cha mẹ ơi, cả người anh giống như “bốc lửa”, cảm giác có một con nóng giận đang bao quanh cơ thể. Dường như anh vừa gặp phải chuyện gì vô cùng bức bối nên khí chất quanh anh cứ “nóng hầm hập” một cách bất thường, chẳng khác gì lò lửa. Chuyện gì vậy trời? Bộ ai mới chọc giận anh hay sao nhỉ? Còn chưa biết phải làm gì thì tôi giật mình khi anh thình lình quay qua, cất tiếng:

- Em cần gì sao?

Giọng nói tuy bình thường đó nhưng ông bà ông vải ơi, bộ mặt anh hầm hằm, đôi mắt hết có lửa bên trong và hướng vào tôi như kiểu tôi là cái đũa đại đột vừa chọc giận anh xong. Lúc trước ở Bình Tân, tôi từng chứng kiến cảnh anh nổi giận lôi đình, nó thật kinh dị. Xui xẻo khi ngay lúc này tôi lại thấy biểu hiện đó lần nữa.

- Ổ... ừm... em muốn hỏi anh về mấy đơn hàng chưa thanh toán trong tuần. - Giọng tôi bắt đầu run run vì sợ chọc trúng “thuốc nổ”.

Lâm Đạt chưa rời mắt khỏi tôi, tay lướt nhẹ trên bàn, nhanh như cắt cầm lấy xấp đơn hàng đưa cho tôi. Khiếp chưa, anh chẳng cần nhìn mà vẫn lấy trúng, y hệt có mắt đằng sau. Nuốt nước bọt, tôi khẽ khàng đưa tay đón lấy. Tôi hành động cứ như thế, nếu mình không cẩn thận thì “bom” sẽ nổ ngay tức khắc. Lý do tôi chưa hết hãi hùng là bởi anh cứ nhìn chăm chăm. Ủa, tôi nhớ là mình đâu có gây ra tội lỗi gì mà anh lại dùng ánh mắt nửa lạnh lùng nửa bức bối vậy chứ.

- Em xem xong thì đưa lại cho tôi.

Cuối cùng, Lâm Đạt cũng chịu xoay lưng, lãnh đạm dặn dò tôi một câu. Thở phào nhẹ nhõm, tôi đáp “vâng” nhỏ xíu rồi cầm đầu đi trở về bàn mình.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lâm Đạt Đang Yêu?

Buổi chiều tôi phải ở lại làm thêm, phải công nhận lượng việc ở Minh An nhiều kinh khủng, số ngày tôi về trễ ngày càng tăng. Nghĩ ngợi vẫn vơ vơ, tôi chậm rãi liếc mắt sang bàn Lâm Đạt, đây đúng là trùng hợp nhưng sự thật là anh cũng đang làm thêm cùng tôi. Tôi thấy anh rất có năng lực, với lượng việc sếp giao, anh đủ khả năng giải quyết trong thời gian ngắn. Ấy vậy mà chẳng hiểu sao anh cứ bảo còn vài thứ chưa hoàn thành, thấy ngơ ngạo sao đó. Tự dưng tôi trộm nghĩ, có khi nào anh viện cớ nán lại công ty là vì muốn ở cạnh tôi? Có thể lắm chứ. Bất giác tôi xua tay cười khúc khích, gì chứ, thấy ngại quá! Hồng lè anh đã để ý tôi?

Đang cúi đầu mắc cỡ thì đột ngột, tôi nghe âm thanh “kịch” vang khê. Liền ngược lên thì tôi giật mình khi Lâm Đạt đứng chính ỳnh ngay trước bàn, điều đáng nói là gương mặt anh không còn lãnh đạm nữa mà có chút dịu dàng, ngay cả đôi mắt cũng “trót ắt” một cách kỳ lạ. Tôi chưa kịp hỏi gì là anh mau chóng đi vòng qua bàn, bước đến chỗ tôi đang ngồi sau đó bỗng nhiên tháo lỏng cà vạt ra đồng thời cúi xuống, nhìn sâu vào mắt tôi. Tiếp, anh bất ngờ đặt tay lên vai tôi kéo người xoay qua, ánh mắt trở nên nồng nàn hơn nữa:

- Anh có chuyện muốn nói. Anh yêu em, từ lâu lắm rồi..

Chớp mắt liên tục, tôi nhìn chăm chăm. Tai có nghe nhầm không, Lâm Đạt vừa ngỏ lời yêu tôi. Trời phật ơi, đây là mơ hay thật vậy? Tim đập rộn ràng, cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng, tôi vui quá và muốn hét lên thật lớn nhưng chẳng hiểu sao cổ họng cứng đờ, không phát ra được bất kỳ âm thanh nào. Thậm chí vẻ mặt tôi cũng ngây ra. Chắc khi quá xúc động, con người thường bất động.

Lâm Đạt vẫn nhìn tôi thật ảm áp, rồi khẽ mặt lại gần. Tôi biết, anh muốn hôn mình, cái hành động này không thể nhầm lẫn được. Ôi, tim tôi đập rộn rã, sướng như điên! Mặt anh kề sát lắm rồi, tôi hồi hộp nhắm mắt lại, hân hoan chờ đón một nụ hôn ngọt ngào! Giờ mới biết tại sao các nam nữ chính trong phim cứ “khoái” ở lại làm thêm ở công ty, hóa ra là để những cảnh lãng mạn thế này diễn ra.

Một phút. Hai phút. Ba phút. Sao lâu quá mà anh chưa hôn tôi? Với khoảng cách gần như thế, chỉ một giây thôi là đã hôn xong rồi! Khó hiểu, tôi liền mở mắt ra. Lâm Đạt đã rời xa tự lúc nào, đang đứng nhìn tôi với nụ cười nhếch mép mà lần đầu tiên tôi mới thấy ở anh. Và điều đáng kinh ngạc là Thương, không rõ ở đâu xuất hiện, đứng ngay bên cạnh anh. Hai người dựa sát vào nhau, tay ôm eo thật thiết, chẳng khác nào cặp tình nhân. Trong khi tôi há hốc ngạc nhiên thì Thương nhoàn miệng cười, có thể nhận ra sự thâm độc qua lời nói mỉa mai:

- Phạm Nguyễn, chị lại bị lừa nữa à? Chị tưởng anh Đạt yêu chị thật hả? Báo cáo với chị, em là người yêu thời đại học của anh ấy!

Cái quái gì vậy? Vụ này sao giống hệt Đình Huy với Huỳnh Trần? Đừng đùa chứ! Vô cùng hoang mang, tôi nhắm mắt lại, hai tay ôm đầu rồi hét lên... Không!

Tôi đứng bật dậy, lập tức mở mắt ra, kèm theo âm thanh thờ hồn hể. Ánh đèn huỳnh quang làm sáng bừng khung cảnh phía trước, giúp tôi lò mò nhận ra trần phòng quen thuộc. Chớp mắt vài cái để lấy lại bình tĩnh, tôi từ từ quan sát xung quanh... Đây là phòng Kinh doanh. Những tia nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, thật tươi mới và tôi nhận ra bây giờ đang là buổi sáng, chứ không phải buổi chiều “lãng mạn” nào hết. Bắt đầu hiểu rõ sự việc, tôi thở phào, thì ra lúc nãy chỉ là mơ!

Vừa vượt ngục xong thì chợt, tôi bắt gặp mấy chục con mắt đang hướng về phía mình. Chết thật, trong giờ làm việc mà tôi thỉnh thoảng to như thế, hỏi sao mọi người không nhìn chứ. Tai hại quá! Chắc họ nghĩ tôi bị động kinh. Nuốt nước bọt, tôi cười cười và cúi đầu liên tục, như thể muốn báo rằng mọi thứ không có gì cả. Thấy đáng về tôi trở lại bình thường đồng thời có chút ngưng ngừng nên mọi người cũng thu hồi ánh mắt lại, tiếp tục với công việc đang dở. Còn tôi, vừa ngồi xuống vừa chải rửa bản thân không quên ghé, khi không ngủ quên trong giờ làm.

- Chị có sao không?

Tiếng Thương vang khê bên cạnh. Xoay qua, tôi bắt gặp gương mặt đầy lo lắng của em. Lại nhớ đến giấc mơ cà rồn ban nãy, cái cảnh em ôm Lâm Đạt rồi cười nham hiểm, tức thì tôi sượng kinh khủng. Tự dưng tôi mơ cái kiểu gì vậy trời, xấu hổ với người ta quá. Cười gượng, tôi lắc đầu bảo không sao. Lúc em quay lại làm việc, tôi nhắm mắt, thở mạnh một phát.

- Em ngủ ngon quá nhỉ?

Giật bắn, tôi lập tức xoay qua, bắt gặp Lâm Đạt đang ngồi trên ghế xoay và xem lại vài hồ sơ. Dĩ nhiên vừa nhìn thấy gương mặt lãnh đạm đó là ngay tức khắc, cảnh anh tỏ tình rồi muốn hôn tôi trong giấc mơ vừa rồi mau chóng hiện ra trong đầu. Đầu biết chỉ là mơ nhưng tim tôi cứ đập nhanh. Mà nói ra thì xấu hổ quá, giả sử anh mà biết tôi vừa mơ như vậy thì không khéo sẽ nhìn tôi thật khinh bỉ cho xem.

- Trong giờ làm việc mà lại ngủ quên, tôi nhớ trước đây đâu có chỉ dạy em cái này. - Đột nhiên anh mang chất giọng của sếp ba năm trước nhưng tiếp theo lại mỉm cười hỏi - Em in xong hóa đơn chưa? À, chắc xong rồi phải không? Làm gì có chuyện, em chưa làm xong mà đã ngủ ngon lành, đúng chứ?

Tía má ơi, nụ cười của Lâm Đạt thật thân thiện mà sao lời lẽ đầy “dao găm” vậy trời! Kiểu người như anh, thà nổi giận dưng dưng còn đỡ, chớ mà nói cười nhẹ nhàng quá mức như thế thì kinh dị vô cùng! Xanh mặt, tôi cười nói vớt vát:

- Dạ... em hơi mệt nên nghỉ tí, anh cho em 10 phút, à không, 5 phút thôi nhé.

Nụ cười biến mất nhanh chóng, anh đứng dậy nhìn tôi rồi bất ngờ nói lớn:

- 5 phút sau mà em chưa để hóa đơn lên bàn tôi thì đừng trách!

Tôi nhả mặt, bịt tai. Ai bảo người thất thế thì không còn uy nghiêm? Đã từng là sếp thì vẫn cứ là sếp, vẫn đáng sợ thế thôi.

Tôi tình cờ gặp anh Vinh lúc ở trong thang máy. Vẫn kiểu điệu đà và chải chuốt như mọi khi, đã vậy trên tay anh còn cầm một bó hoa hồng to thật to. Chẳng biết tên nịnh nọt này lại tặng cho cô nào nữa đây.

- Em tên Nguyễn hả? Thấy em lâu rồi nhưng anh chưa có dịp nói chuyện làm quen, em đừng buồn vì nghĩ anh bỏ lơ nhé.

Tôi phải công nhận lời Huyền nói đúng ghê, anh chàng này quả nhiên rất biết lấy lòng phái nữ, nói chuyện với đứa xấu như tôi mà cũng ngọt xớt. Nhưng người như vậy thì kém chân thật, tôi lại không thích mấy, vì rất dễ bị lừa. Mặt ngọt chết ruồi mà. Thấy tôi không trả lời, anh Vinh chẳng hề giận, ngược lại giọng bù nhìn hơn:

- Là anh em đồng nghiệp với nhau, có khó khăn gì cứ nói, anh sẽ giúp cho.

Tôi cười gật đầu cho qua chuyện, theo phép lịch sự thôi. Hừ, nói dễ nghe nhỉ? Nhớ lần trước anh còn tổng cả chồng giấy nhờ tôi mang lên phòng Hành chính để dắt xe cho người đẹp mà. Nhờ anh giúp à, không dám! Tôi chỉ mong anh về sau đừng vì gái đẹp mà dầy ả cái đứa mọi rợ này là mừng lắm rồi.

- À, anh thấy em thân với Thương lắm phải không? Em thích hoa chứ, lát anh tặng Thương bó hoa này, một anh mua bó khác cho em nhé.

Ái chà, giờ mới biết tại sao anh ta ngọt ngào với tôi nãy giờ. Biết tôi và Thương thân nhau nên anh tìm cách lấy lòng tôi đây mà, để tôi nói tốt vài câu cho chứ gì. Tôi khê chắc lười. Con trai kiểu này chẳng biết có thật lòng hay không. Kín đáo nhìn bó hoa, tôi tự nhủ, liệu nó chứa bao nhiêu tình cảm anh ta dành cho Thương?

Rời thang máy, tôi đi ngang qua phòng vệ sinh để rồi đột nhiên phát hiện Lâm Đạt và chị Hoài đang đứng nói gì đấy trước bồn rửa mặt. Gì thế nhỉ? Tại sao cả hai lại vào trong đó nói chuyện? Trốn vào nơi kín đáo như vậy, chắc chắn không bình thường. Lập tức, tôi bước đến và khê kháng núp vào sau cánh cửa, dòng tai nghe. Ban đầu âm thanh khá nhỏ, tiếp, giọng cả hai lớn hơn chút rồi tôi nghe loáng thoáng chị Hoài nói từ “yêu yêu” cái gì đó. Mắt mở to, tôi ngạc nhiên, chẳng lẽ chị đang tỏ tình với Lâm Đạt? Đúng rồi, cảnh này vẫn thường diễn ra, một cô gái gọi một chàng trai vào phòng vệ sinh để bày tỏ tình cảm. Tôi thấy cách đó mất vệ sinh vô cùng, ấy vậy nhiều người cứ khoái làm. Nhưng không bận tâm nữa, điều tôi lo lắng là có đúng chị Hoài tỏ tình với Lâm Đạt?

- Anh giúp em nhé, sếp yêu cầu em như vậy nên mới khó khăn.

- Hiểu rồi, cuối giờ tôi sẽ gấp sắp trình bày rõ.

Tôi chau mày, hình như họ bàn chuyện công việc chứ hổng phải tỏ tình gì hết. Vậy ra tôi nghe bậy bạ. Trời ạ, thế mà làm hủ hồn. Xoay người dựa lưng vào tường, tôi đặt tay lên ngực, thở phào nhẹ nhõm vì cứ ngỡ có kẻ hành động trước mình. Tôi còn chưa bày tỏ với anh thì người khác đừng hòng làm thế.

Rầm! Trời đất ơi! Nguyên cánh cửa phòng vệ sinh đập mạnh vào vai tôi, đau điếng. Đang nhăn nhó thì cùng lúc, tôi nghe giọng Lâm Đạt cất lên vừa đủ:

- Em làm gì mà thập thò ngoài đây?

Mẹ ơi, bị bắt quả tang rồi! Nhanh chóng ngước lên, tôi thấy anh gá một tay lên cửa và nhìn mình thản nhiên, còn chị Hoài đi đâu mất dạng. Lúng túng, tôi cười trừ:

- Sao anh biết em đứng đây?

- Kính trên bồn rửa mặt phản chiếu hình ảnh bên ngoài nên ban nãy tôi kịp thấy em lén lút núp sau cánh cửa.

Gi chứ, anh biết rõ tôi núp ở đây mà còn mở cửa mạnh bạo vậy đó! Tàn ác ghê chứ! Nhận ra anh đang chờ đợi câu trả lời, tôi bối rối quá đành làm liều bằng cách đưa tay vớ lấy cây lau nhà để trong kệ cửa, phía luôn lý do:

- Em thấy chị Thu tạp vụ lau sàn cực quá nên... phụ giúp. Không phải em lén lút núp ở đây mà là đang lau chùi ở trong kệ cửa.

Đáp trả xong, tôi hồi hộp xem phản ứng của anh thế nào. Hướng mắt chăm chăm vào tôi rồi sau đó anh khoanh tay, tự dung chuyển qua mỉm cười triu mến:

- Giỏi ghê! Việc mình chưa làm xong mà phụ người ta lau sàn. Em đúng là nhân viên gương mẫu. Đã vậy thì...

Còn chưa dứt câu là Lâm Đạt quay qua, đưa chân đá nhẹ xô nước bồn gần đó. Khởi nói cũng biết, nó đổ xuống sàn, nước tràn ra lênh láng. Tôi đứng ngây đơ, miệng há hốc. Chậm rãi xoay người lại, anh vẫn giữ tướng đứng khoanh tay, điềm nhiên:

- Đã giúp thì giúp cho trót vậy. Chỗ này cũng dơ, em lau hết nhé. Đừng lo, cũng đến giờ nghỉ trưa rồi, em không phải sợ bị sắp mắng.

Xin thề là lúc anh quay đi, tôi đã kịp nhìn thấy nụ cười “gian ác” trên đôi môi ấy. Không, đúng hơn là nụ cười thỏa mãn của tên ma vương vừa hành hạ xong kẻ tôi tớ hèn mọn. Chưa ngừng ở đó, đúng lúc chị Thu xuất hiện, anh còn vui vẻ nói:

- Trưa nay chị được nghỉ ngơi rồi vì có nhân viên gương mẫu lau sàn giúp.

Thế đấy, kinh khủng chưa! Lúc trước cứ tưởng anh tốt với mình lắm, giờ thì tôi mới biết, hóa ra anh cực kỳ thích cái trò bắt nạt tôi.

Chỉ bởi cái vụ lau sàn mà gần 12 giờ rồi tôi mới lết tằm thân tàn tạ xuống căn tin. Uể oải lấy com xong, tôi rũ rượi đi lại bàn nơi Huyền, Thương và anh Kiệt ngồi ăn. Tò mò vì tôi xuống trễ hơn mọi khi tận một tiếng, Huyền liền hỏi. Cười ồm ồm, tôi bảo mình bận làm việc. Tiếp, anh Kiệt thắc mắc vì sao không thấy Lâm Đạt.

- Ai biết được! Em có phải là bảo mẫu đầu mà quản anh ấy!

Vì còn bực vụ ban nãy nên tôi trả lời hơi gay gắt. Anh Kiệt trố mắt, nói tôi tự dung “phát khùng”. Không điên mới lạ! Lau sàn mệt bỏ hơi tai, lưng còng luôn rồi đây, bụng đói muốn chết, chưa kịp ăn mà lại nghe hỏi về tên tàn bạo họ Lâm đó. Từ giờ tôi hổng thèm quan tâm anh nữa, ai nói gì thì nói, đừng nhắc tên anh trước mặt tôi.

- Đạo gần đây thấy anh Đạt hơi lạ lạ.

Câu nói của Thương làm tôi thốn người dễ sợ. Vừa mới nhủ thầm thiên hạ đừng nhắc cái tên đó, vậy mà... Cũng thật lạ lùng, tuy bảo là không quan tâm thế nhưng chỉ cần có người nói về anh là y như phản xạ tự nhiên, tôi luôn đồng tai nghe.

- Lạ thế nào? - Anh Kiệt nhú mày.

- Bình thường, em thấy anh Đạt rất nghiêm túc khi làm việc ấy thế mà dạo gần đây lại hơi lơ đãng, em cũng hay bắt gặp anh ấy ngồi thần thờ.

Lắng nghe Thương tả lại dáng vẻ khác lạ của Lâm Đạt mấy ngày nay, tôi vừa nhai com vừa đảo mắt nghĩ ngợi. Đúng là dạo gần đây anh vô cùng bất thường, thế nhưng tôi không thấy anh lơ đãng hay thần thờ gì cả mà đột nhiên trở nên... ác hơn, đặc biệt là đối với tôi. Hành động của anh cứ như thể đang giận tôi ấy. Lạ lùng là tôi có làm gì đâu chứ. Chả nhẽ anh giận về việc tôi thay đổi về bề ngoài vào hôm thứ hai? Nhưng lúc lau mặt cho tôi, đáng về anh vẫn bình thường.

- Có khi nào... - Huyền đột nhiên lên tiếng - Anh Đạt đang yêu không?

Phụt! Câu suy đoán đó khiến tôi không kiềm được mà phun một tràng com lẫn nước canh đang ngậm trong miệng, vô mặt anh Kiệt ở phía đối diện. Thất kinh và bất ngờ trong vài giây, anh liền đưa tay lau mặt, đồng thời tru tréo. Mặc kệ chuyện bị anh trách mắng liên hồi, tôi quệt miệng, trố mắt hỏi lại Huyền:

- Huyền vừa bảo... Lâm Đạt đang yêu ư?

Nhìn anh Kiệt với vẻ cảm thông xong, Huyền chuyển hướng sang tôi, nhún vai:

- Huyền đoán vậy thôi, chứ chưa chắc. Nhưng theo Thương miêu tả thì khả năng đó cũng có thể lắm. Khi yêu, ai cũng như người mất hồn.

- Muốn biết thì hỏi anh ấy. - Dầu đang hăm hực, ấy vậy anh Kiệt vẫn để vô.

- Ai lại đi hỏi vấn đề riêng tư như thế. Dù sao nếu đúng như chị Huyền suy đoán thì quả bất ngờ thật. Anh Đạt nghiêm túc lãnh đạm như vậy, chẳng rõ có gái nào ghê gớm có thể khiến anh để ý nữa.

Trong khi ba người bàn tán rôm rả thì tôi ngồi bất động. Một sự khó chịu không hề nhẹ xuất hiện trong lòng. Giống như Thương, tôi cũng tự hỏi, cô gái đó là ai?

Suốt giờ làm việc buổi chiều, thỉnh thoảng tôi kín đáo nhìn qua Lâm Đạt. Thật khó hiểu, sao những lúc tôi quan sát thì anh lại hết sức bình thường, chẳng có biểu hiện gì là lơ đãng hay thần thờ. Nếu vậy thì sao biết được anh có đang yêu hay không? Mà đề cập đến vấn đề này tự dưng tôi buồn quá đỗi. Giả sử đúng như anh đang yêu ai đó thì đời tôi xem như kết thúc. Lúc đầu còn nuôi chút hi vọng mình không phải ôm cây si nhưng giờ thì khả năng ấy cao ngất ngưởng rồi. Nhận ra bản thân ngốc nghếch thật, cứ làm bao nhiêu chuyện cốt để chờ đến lúc có thể bày tỏ tình cảm, nào ngờ trong tim người ta đã có bóng hình khác. Chỉ nghĩ thế thôi là đã thất lòng. Nhưng tôi thấy ức lắm, nếu anh yêu người khác thì sao “hành hạ” tôi vậy chứ. Thờ dài rữ rượi trong lòng, tôi phân vân không biết có nên trực tiếp hỏi rõ anh. Tôi sợ câu trả lời từ anh là một điều tàn nhẫn. Thế nhưng chuyện cứ mập mờ lại càng mệt mỏi hơn. Nếu nhận được câu trả lời thực sự, dù đau, thì vẫn tốt hơn không?

Chiều tan việc, tôi cùng Lâm Đạt ra trạm xe buýt. Chẳng rõ từ lúc nào, tôi lại để chiếc Attila nằm yên ở nhà và bắt đầu có thói quen đi xe buýt nữa. Chiều nay trạm hơi vắng người, thế cũng hay, tâm trạng đang không vui mà gặp cảnh đông đúc thì không khéo tôi phát điên. Trong lúc chờ đợi, tôi tiếp tục nhìn anh. Sự lưỡng lự giữa việc hỏi hay không hỏi khiến tôi khổ sở quá. Lòng rối bời đến nỗi, tôi cứ nhìn chăm chăm anh một cách bất lịch sự. Mãi đến khi anh cất tiếng, tôi mới sực tỉnh:

- Em có chuyện gì muốn hỏi tôi à?

Bấy giờ mới nhận ra hành động kỳ cục này giờ của mình, tôi lập tức đảo mắt. Chỉ qua cái nhìn thôi mà anh biết tôi đang nghĩ gì, cứ như thể “đi guốc” trong bụng tôi. Mà chẳng hiểu sao lúc đó tôi lại hành động nhanh đến vậy, khi thỉnh thoảng:

- Anh... đang yêu ai phải không?

Dứt lời, tôi lập tức bịt miệng, giống như thợ săn phát hiện mình bóp cò chưa đúng thời điểm. Đối diện, Lâm Đạt bất động thoáng chốc rồi chậm rãi hỏi sao tôi lại nghĩ vậy. Tôi thấy bản thân lơ phổng lao rồi, giờ có hối hận cũng đã muộn nên mau chóng hạ tay xuống, hỏi cho rõ ràng mọi chuyện:

- Vì dạo gần đây anh lạ lắm. Lơ đãng rồi lại thần thờ, quan trọng là cứ khó chịu, lạnh nhạt như giận em vậy. Tóm lại là anh khác trước rồi.

Tự nhiên, Lâm Đạt nhìn tôi. Khá lâu. Không lãnh đạm hay thần nhiên, càng không gian ác hay thỏa mãn, mà có một chút gì đó mơ hồ. Đôi mắt ấy bình thường rất sáng, vậy mà bây giờ lại trở nên mờ nhạt, hệt như có màn sương bao phủ. Nhẹ. Thoảng qua. Tôi bị cuốn sâu vào nó nhưng không biết dùng từ ngữ gì để miêu tả. Ánh mắt anh rời đi, hướng lãng đãng vào đâu đó, miệng khẽ khàng nói:

- Không biết từ khi nào, tôi bắt đầu để tâm đến một người... Cứ khẽ nhìn đi đâu, tôi cứ có cảm giác sẽ luôn thấy cô ấy ở đó.

- Anh yêu người đó sao?

- Tôi không biết nữa. Tâm trạng này rất lạ, vẫn chưa rõ ràng. Nhưng, tôi nghĩ là cô ấy không có tình cảm gì với mình cả.

Có lẽ Lâm Đạt không hề biết rằng, khi nói câu cuối cùng đó, gương mặt anh hiện rõ một nỗi buồn da diết. Chính biểu hiện này đã khiến tim tôi đau nhói.

- Lần đầu tiên, em trông thấy nét mặt anh như thế, chứng tỏ đó là người quan trọng với anh. Vậy không phải là, anh đã yêu cô ấy rồi sao?

Lâm Đạt lại nhìn tôi, và lần này đôi mắt hiện rõ sự ngạc nhiên. Có cảm tưởng, nhờ câu nói từ tôi mà anh đã phát hiện ra một điều quan trọng, từ sâu thẳm trong tim. Cái nhìn từ từ dịu lại, anh im lặng, như đang tĩnh tâm suy nghĩ và đối diện với chính mình. Riêng tôi nghĩ rằng, mình đã nhận được câu trả lời thỏa đáng. Rốt cuộc thì, tôi là người đơn phương trong mối quan hệ này. Tôi không trách bản thân, càng không trách anh, chỉ là chúng tôi sinh ra không phải dành cho nhau rồi. Trước dáng vẻ lặng im của anh, tôi nhận ra trong lòng mình một thứ rất quan trọng vừa sụp đổ. Khung cảnh phía trước nhòe đi, là do khói bụi hay vì tôi đang khóc?

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Day Dứt

Sáng nay tôi dắt chiếc Attila đi làm. Sau cuộc nói chuyện với Lâm Đạt chiều hôm qua, tôi nghĩ từ giờ mình không nên ở bên cạnh anh nhiều như trước nữa. Điều này sẽ tốt cho anh, quan trọng là tốt hơn cho tôi. Nếu đã không còn cơ hội nào thì tôi phải kết thúc tình cảm này, để chẳng ai phải khó xử hay đau khổ. Để quên cảm giác dành cho anh, tôi biết là chẳng dễ dàng nhưng nhất định bản thân sẽ làm được.

Trời không thương tình tôi mà. Vừa mới quyết tâm xong là “ổng” lập tức thử thách ngay khi cho tôi gặp mặt Lâm Đạt ngay lúc mới bước vào công ty. Định xoay lưng “chuồn” qua đường khác nhưng xui cái anh đã thấy tôi đang bước về phía thang máy, nếu giờ tôi quay đi thì không khéo anh sẽ khó hiểu và nghi ngờ. Tôi không muốn Lâm Đạt nghĩ tôi đang cố tình tránh mặt. Hết cách, tôi đành bước đến chỗ thang máy. Đầu tiên vẫn là câu chào buổi sáng như thường lệ, sau đó anh hỏi:

- Sáng nay tôi không thấy em ở trạm xe buýt, em đi làm bằng xe máy sao?

- Có lẽ một thời gian em sẽ không đi buýt nữa, giờ em lại thích đi xe máy.

Gật đầu, Lâm Đạt im lặng, hẳn là đang suy nghĩ. Chắc anh thấy tôi thất thường quá, chỉ mỗi vụ xe buýt với xe máy mà cũng lộn xộn. Giả như anh biết được lý do cho sự thay đổi này của tôi. Chẳng qua đây chỉ là một thói quen thôi. Khi yêu, người ta thường làm những chuyện từ trước đến giờ ít khi làm, và đến lúc phải kết thúc tình yêu, người ta cũng đành ngừng thói quen đó.

Vào phòng, tôi lại thấy mọi người xúm xít ngay bàn chị Châu, bàn tán gì rất sôi nổi. Ôi dào, sao ngày nào gái đẹp cũng có chuyện để thiên hạ vây quanh thế nhỉ? Chẳng buồn để ý việc người khác, tôi mau chóng đi lại bàn làm việc. Mới ngồi xuống thôi là Thương xoay qua tôi tiết lộ ngay:

- Chị biết gì chưa, chị Châu được làm trợ lý cho sếp rồi đấy.

Đúng là vụ này mới. Tôi có bất ngờ vì nó khá đường đột nhưng nghĩ lại, chuyện đó chẳng lạ gì. Nguyên cả công ty Minh An ai mà không biết anh Quốc si mê chị Châu, tại anh không có cách đưa chị lên ngôi vị “hoàng hậu” thôi, chứ còn để chị thành trợ lý là quá đơn giản. Sếp với trợ lý cũng như giám đốc với thư ký, luôn hết sức gần gũi, hầu như là chả rời nhau nữa bước.

Tôi vừa nghĩ thâm trong bụng thì anh Quốc xuất hiện. Bấy giờ mọi người mới chịu tản ra, bắt đầu làm việc. Chị Châu, dường như muốn thể hiện “công năng” của một trợ lý tận tụy, liền cầm mấy tập hồ sơ, đơn đã chạy đến chỗ sếp trong khi anh chưa kịp ngồi xuống. Tôi thờ dãi bởi chứng kiến cảnh hai người họ cười nói vui vẻ. Bất giác tôi nghĩ, không biết chị Ân biết việc này chưa nhỉ. Thế nào cũng có sóng gió.

Chưa kịp mở máy tính là tôi nghe anh Quốc gọi lên, kinh dị hơn nữa, Lâm Đạt cũng bị gọi theo. Chẳng biết có chuyện gì mà anh kêu cùng lúc cả hai như thế. Khi chúng tôi đứng trước bàn chờ đợi thì anh báo Lâm Đạt chuẩn bị làm hợp đồng tiếng Anh vì đối tác là người nước ngoài, và yêu cầu tôi phụ giúp. Khốn nạn cái thân tôi chưa? Bấy giờ anh Quốc quang minh chính đại đến gần “ái phi” rồi, bộ định trêu tức cái đứa thất tình như tôi à? Đắn đo hồi lâu, tôi liều lên tiếng:

- Thưa, lần trước sếp bảo em phụ chị Lý giải quyết mấy đơn hàng còn chưa thanh toán và xử lý các hóa đơn sai sót, em vẫn chưa làm xong. Nếu giờ em phụ anh Đạt lo thêm hợp đồng mới nữa thì e là... sẽ trễ nải.

Trình bày mạch lạc lý do thật hợp lý, tôi nín thở chờ xem phản ứng từ anh Quốc. Cũng may anh là một trưởng phòng biết cân nhắc vì vậy nghe tôi nói chỉ lí như vậy, anh đồng ý để Thương giúp Lâm Đạt. Tôi thấy nhẹ người dễ sợ. Trong lúc thờ phào thì bất chợt, tôi bất gặp ánh mắt Lâm Đạt hướng vào mình. Vẻ như anh đã nhận ra tôi có ý tránh né. Bề ngoài giống như là không quan tâm chuyện gì cả nhưng kỳ thực, anh vô cùng tinh ý. Vì vậy, tôi khó lòng giấu giếm anh được. Ngay bây giờ, tôi không biết làm gì ngoài việc nhìn sang hướng khác, giả vờ như kiểu mình chẳng hề có ý gì khác trong chuyện từ chối ban nãy.

Trong giờ làm, tôi cố gắng tập trung vào công việc và xua đi những suy nghĩ miên man bất định. Tôi tự thôi miên mình vào màn hình máy tính, vào cả đồng giấy tờ với những con chữ. Đôi khi, trông tôi đang nhìn chăm chú vào hồ sơ vậy đó, nhưng thực chất đầu óc tôi mắc võng ở đâu đấy chẳng rõ, đến nỗi tôi tìm mãi rồi nhận ra mình vẫn còn lạc. Một bóng hình đang xiềng xích tâm trí tôi. Mắc kẹt mất rồi.

Giờ nghỉ trưa, tôi tắt máy tính, đứng dậy. Đột ngột, Thương kéo tôi rời bàn, tiến lại chỗ Lâm Đạt, rủ cùng đi ăn trưa. Hành động vô tư của em lại vô tình đưa tôi vào thế khó xử. Nhân lúc anh chưa kịp nói gì là tôi nhanh như cắt bảo mình cần vào nhà vệ sinh nên đi trước. Lúc rời khỏi phòng, tôi trách mình làm toàn chuyện kỳ cục. Nhưng tôi hiểu tránh được lúc này không thể tránh hoài bởi lát nữa cả hai sẽ phải ngồi ăn chung bàn. Chà, giả như căn tin bị nổ bom nhỉ.

Anh Kiệt hôm nay chẳng rõ “trúng tà” thế nào lại “nổi hứng” bảo Lâm Đạt ngồi đối diện với tôi. Điền thật chứ! Ngồi bên cạnh hoặc ngồi mé bên kia còn đỡ, đây trực diện luôn thì tránh thế nào được. Vậy là tôi vừa ăn cơm vừa cúi đầu suốt, người khác đi qua cứ tưởng tôi bị trật cổ. Khó hơn khi mỗi lần chịu hết nổi, tôi đành ngước lên cho đỡ mỏi nhưng lại phải liếc mắt qua chỗ khác. Thậm chí anh Kiệt còn hỏi tôi sao trả lời mà mặt cứ nghênh nghênh, mắt cứ liếc liếc, chán vậy. Khó quá cha nội ơi, tôi cũng đâu có sướng gì khi làm thế.

- Áo em dính hột cơm kia.

Giật mình khi nghe Lâm Đạt nói đến mình, ngay tức thì tôi thả rơi muỗng xuống sàn rồi bất ngờ nói to: “A, muỗng rớt rồi!” sau đó nhanh chóng cúi người ra điều chỉnh nhặt đồ. Tôi thấy mình có khác gì con diên dậu, rớt muỗng mà tự dưng reo lên hứng chí, vờ vịt mà không khéo gì hết. Đúng là tự chuốc rắc rối vào mình.

Trước khi bữa trưa kết thúc, chị Ân từ xa đi lại, đồng thời cầm theo một chiếc túi khá to. Lấy ra gói quà xinh xinh, chị đưa cho Huyền, mỉm cười nói

“Happy birthday”. Hôm nay đúng là sinh nhật Huyền. Dĩ nhiên, tất cả đều bất ngờ. Phó phòng tặng quà cho nhân viên phòng khác, quả thật không còn gì tử tế hơn. Không chỉ vậy, chị Ân còn tặng cho những người còn lại món quà lưu niệm.

- Đi công tác, thấy đồ đẹp quá nên chị mua về cho mấy em, không có bao nhiêu cả nên cứ nhận lấy cho chị vui.

Tôi và Thương vừa nói cảm ơn xong thì tự dưng chị Phúc xuất hiện. Nhìn qua hết một lượt những gói quà trên tay mọi người và Huyền, chị bỗng nhiên lặng im. Rất nhanh, chị lên tiếng nhắc nhở sắp hết giờ nghỉ trưa, chúng tôi không nên tán gẫu nữa. Lúc chị rời đi, anh Kiệt nhìn theo rồi nói khẽ:

- Chị Phúc thật là, không gì khác ngoài công việc. Tuy là sếp nhưng tình đồng nghiệp với nhau thì chỉ ít chị cũng nên nói chúc mừng sinh nhật Huyền.

Tôi đồng ý là chị Phúc quá nghiêm khắc rồi và vẻ như không quan tâm nhân viên lắm. Ngược lại chị Ân tốt hơn hẳn, đi công tác mà cũng mua quà cho mọi người.

Chiều tan sở, đúng theo mong muốn của Huyền, tôi đưa cô đến tiệm hoành thánh nhà mình tổ chức tiệc sinh nhật. Chẳng rõ do ai loan tin hoành thánh nhà tôi bán cực ngon nên cô tò mò muốn ăn thử vì bản thân vốn thuộc dạng “động vật hấu ăn”.

***

Thấy tôi dẫn đồng nghiệp đến, cha mẹ và chị Mỹ niềm nở chào đón. Sau khi nghe tôi nói rõ xong, mẹ cười bảo sẽ làm một tô hoành thánh đặc biệt làm quà sinh nhật Huyền. Tường bỏ, anh Kiệt cũng hí hửng theo, tức thì bị chị Mỹ phán câu:

- Chỉ có Huyền được ăn miễn phí thôi, những người còn lại phải trả phí.

Tôi chọn chiếc bàn ở gần cuối tiệm, để tránh làm phiền những vị khách khác, và lại để dành không gian riêng cho chúng tôi tha hồ tiệc tùng. Trong khi chờ đợi hoành thánh được mang lên, tôi bảo Cà Rốt lấy bánh kem mình làm tối hôm qua ra, đặt lên bàn. Hát bài chúc mừng sinh nhật xong, Huyền thổi nến, sau đó thì đưa tay ra hứng hồ đòi quà. Đúng là, đã “xấu” còn đầu gấu! Lần lượt, mọi người tặng quà kèm theo lời chúc. Tôi đang chờ xem, lát nữa anh Kiệt sẽ “tình tở” với Huyền thế nào đây. Nhưng sự nóng nực đó của tôi bị dập tắt khi đến cuối bữa tiệc...

Anh Kiệt ngồi yên, mặt rầu rầu, tay không ngừng lấy tăm bẻ. Cái hủ tăm trên bàn để cho khách dùng này giờ bị anh bẻ gần hết phân nửa. Nghe Huyền nói, mỗi khi sin sin là anh lại có dáng vẻ như vậy, cứ thấy bẻ tăm là hiểu luôn. Tôi thở một phát chán nản. Ngay cả việc mình đang làm gì anh Kiệt còn chẳng biết chứ đừng nói chỉ là tỏ tình. Tôi thấy uống công mấy ngày trước cùng anh đi chọn quà. Suy nghĩ hồi, tôi tìm cách “gỡ gạc”, liền nói Huyền mở quà của mọi người ra xem. Khéo léo, tôi để quà của anh Kiệt nằm phía dưới để nó sẽ được mở ra cuối cùng. Lúc Huyền mở gói quà đầu tiên, anh còn ngồi lừ đừ, bẻ tăm. Rồi cũng đến gói cuối cùng, tôi thấy anh vẫn như vậy, bực quá nên đưa quà cho Huyền luôn.

Ai nấy, kể cả Huyền, đều trở mặt khi bên trong là chiếc máy phát nhạc lên dây cót, có hình cô dâu chú rể dựa vào nhau hạnh phúc, ngoài ra còn có một cái gói thơm nhỏ màu đỏ, ở giữa thêu dòng chữ *I love you*. Thú thực, tôi thấy quà này hơi “sến” nhưng vẫn mong Huyền sẽ nhận ra lời bày tỏ của anh. Và giờ thì cô ngồi bất động, nhìn dòng chữ tiếng Anh mùi mẫn kia. Tôi định nói thêm thì bỗng nhiên anh Kiệt đẩy mạnh tôi qua một bên mép cái đập đầu vô tường, rồi lao đến cầm tay Huyền.

- Làm bạn gái anh đi.

Sao anh tỉnh như sáo thế, giờ mới nói được câu quan trọng. Kinh ngạc vài giây, mặt Huyền đỏ bừng, miệng cười tủm tỉm. Nhận lời nhanh dữ ta. Hóa ra mọi ngày nói ghét vậy đấy nhưng lòng thì thương người ta rồi. Đờ đẫn trong thoáng chốc, mọi người liền vỗ tay chúc mừng cặp đôi “già mà sến” này. Riêng tôi vẫn còn ức cái vụ bị đối xử thô bạo khi nãy, đã có lòng tốt giúp rồi mà lại... Nể tình hôm nay là ngày vui của hai người, ngày mai xem tôi tính sổ anh Kiệt thế nào.

Tôi tiễn mọi người ra ngoài cổng, riêng Lâm Đạt tự dưng nán lại. Vì đang đứng trước cửa tiệm nên tôi không thể làm hành động bỏ chạy vào nhà được, khéo cha mẹ và chị Mỹ sẽ nghi ngờ. Hiểu tôi đang khó xử nên anh đi thẳng vào vấn đề:

- Xảy ra chuyện gì mà hôm nay em cư xử lạ lùng vậy?

Tôi biết thế nào anh cũng đề cập đến chuyện này. Cố giữ nét mặt bình thường, tôi lắc đầu cười. Giống hệt lần trước, tôi càng làm thế, anh càng lấn tới:

- Nếu giận tôi chuyện gì, em cứ nói rõ.

- Thực sự là không có gì cả.

- Rõ ràng là em đang giấu tôi chuyện gì đó.

Anh đừng hỏi nữa, em khó chịu lắm! Em biết nói gì đây chứ? Nếu em nói ra tình cảm trong lòng, liệu anh có thể đón nhận không? Tất nhiên là không rồi... Nhắm mắt, tôi thấy mình đang bị dồn nén. Không quá lâu, tôi lại nghe giọng Lâm Đạt cất lên, lần này là thì thầm một cách kỳ lạ:

- Có điều này tôi muốn nói với em...

- Xin để em được yên!

Tôi cắt ngang lời anh, với chất giọng khá lớn. Đối diện, anh thoáng bất động, gương mặt và đôi mắt đều hằn rõ sự kinh ngạc lẫn bất ngờ. Có lẽ anh khó hiểu trước phản ứng đột nhiên dữ dội từ tôi. Một khoảng lặng kéo đến và bước qua thật chậm chạp. Nhịp thở của anh đều đều, khô khốc.

- Xin lỗi đã làm phiền em. Chúc ngủ ngon.

Lâm Đạt quay lưng, đôi vai rũ xuống nặng nề, chỉ có bước chân là nhanh hơn. Phản ứng đó từ tôi chắc hẳn khiến anh buồn. Khi bị tổn thương, phải chăng người ta lại dễ dàng làm tổn thương người khác? Chỉ vì không để tâm? Nhưng tôi biết làm gì hơn khi lòng đang giằng co giữa một bên là trái tim đang thổn thức và một bên là lý trí bảo phải rời xa? Tôi khẽ chớp mắt, giọt lệ ấm nóng chảy xuống gò má.

***

Hôm sau vào công ty, tôi tình cờ gặp chị Hoài và được chị cho hay, tối qua Thương và anh Vinh gặp tai nạn giao thông. May là cả hai không bị thương gì nặng. Tức tức, tôi chạy vào phòng Kinh doanh. Mọi người đang quay quanh bàn của Thương, hỏi han. Nhanh chóng lách người đi vào nhóm đồng nghiệp, tôi thấy Thương ngồi trên ghế, tay phải ngay từ khủy tay xuống bàn tay bị băng trắng. Vừa bắt gặp gương mặt lo lắng của tôi, Thương nở nụ cười trấn an:

- Chị yên tâm, bác sĩ bảo tay em chỉ bị xây xước chút ít thôi.

- Mà sao em lại gặp tai nạn? Chẳng phải tối qua em từ nhà chị về à?

- Em chạy được nửa đường thì gặp anh Vinh vừa đi hẹn xong. Sau đó cả hai cùng chạy về vì cùng đường. Rồi đến ngã tư nọ, có chiếc xe buýt chạy lấn tuyến, suýt tí là đụng em nhưng anh Vinh nhanh chóng chạy lên phía trước che chắn thế là bị va trúng. Xe anh ấy ngã qua xe em nên em ngã luôn.

Nghe Thương kể lại, tôi thấy kinh hãi quá. Tai nạn giao thông đúng là đáng sợ. Máy chiếc xe buýt chạy ẩu dễ sợ, tối rồi mà phóng cho hăng, suýt giết chết hai mạng người. Tài xế kiểu đó, tông vô tù hết cho rồi! Thở ra thật mạnh, tôi liền hỏi về tình hình anh Vinh. Em nói là anh ấy bị gãy chân nhưng không nặng, bác sĩ dặn phải nghỉ ở nhà một thời gian chờ xương lành lại.

- Thế cũng còn may. Vậy tài xế xe buýt có bồi thường không?

- Có chứ ạ. Chú đó bảo sẽ lo tiền thuốc thang cho anh Vinh và em.

Thế còn được, cứ tưởng bỏ xe chạy lầy người. Chợt nghĩ ra một chuyện, tôi tiếp:

- Nói thật, hành động của anh Vinh khiến chị hơi bất ngờ. Anh ấy liều mình cứu em như vậy xem ra cũng rất thật lòng.

- Dạ, em cũng nghĩ như chị. Trước, em nghĩ anh Vinh theo mình chỉ do ham mê nhất thời, nào ngờ anh ấy lại thật lòng với em đến vậy, chẳng ngại nguy hiểm cứu em.

Người xưa nói, trong hoạn nạn mới biết chân tình. Trường hợp này quả đúng thế. Ban đầu tôi cũng nghĩ anh Vinh mê Thương nên mới dày công theo đuổi, vì miệng lưỡi ngọt quá, khiến người ta cảm giác không chân thật. Nhưng qua vụ tai nạn này, có lẽ tôi phải nhìn nhận lại con người anh. Có thể anh chàng ấy trước đây lừa dối cô gái khác tuy nhiên với Thương thì thật lòng. Gì chứ, chẳng ai lấy mạng sống của mình ra để giả bộ cả. Quan sát nụ cười trên môi Thương, tôi đoán hẳn em đã thay đổi suy nghĩ về anh Vinh, và bắt đầu xao động về việc làm cảm động này.

Đang nghĩ vẩn vơ thì tôi nghe âm thanh mở cửa, quay qua mới thấy Lâm Đạt đi vào. Có lẽ cũng nghe mọi người nói về chuyện của Thương nên anh liền bước đến hỏi thăm. Khi nghe em ấy bảo không sao, anh gật đầu yên tâm, rồi nhìn sang tôi. Hẳn vì câu nói tối hôm qua từ tôi mà anh chỉ khẽ chào, chứ không nói gì thêm. Tôi cũng chào lại, nhưng lòng buồn buồn vì nhận ra sự xa cách đột ngột. Chính mình là người muốn bước ra xa vì vậy tôi sẽ chấp nhận điều này. Dẫu biết sẽ khó khăn nhưng có lẽ đây là điều tốt cho cả hai...

Anh Quốc gọi chị Châu lên hỏi về lịch công tác tuần này. lát sau, chị rời bàn trưởng phòng, đến chỗ Lâm Đạt bàn về hợp đồng mới sắp tiến hành. Vì Thương bị thương nên bây giờ chị ấy sẽ là người phụ anh. Chẳng rõ hai người nói gì mà trông vui vẻ lắm. Bình thường rất nghiêm túc, ấy vậy lúc này anh cũng mỉm cười hoài.

- Chà, anh giỏi tiếng Anh quá, làm hợp đồng rành mạch như thế.

- Gần 10 năm làm kinh doanh mà hợp đồng không xử lý nổi còn làm ăn cái gì.

- Nếu là em thì dù 20 năm cũng chẳng khá lên được về vụ này.

- Nói thì nói vậy, theo thời gian rồi em cũng sẽ có kinh nghiệm thôi.

Đại loại, đó là cuộc đối thoại giữa họ. Vì tôi ngồi ở phía bên đây nên đầu nghe rõ được, giả sử tôi mà ngồi ngay chỗ chị Hoài thì chắc chắn sẽ nghe tất tần tít từ đầu đến cuối. Quan sát đáng về chị Châu cười ngại ngùng là tôi thấy khó ư. Bực nhất là Lâm Đạt, nhớ hôm trước còn “hành hạ” tôi đủ kiểu, thế mà lúc này lại ân cần giải thích tỉ mỉ về từng khoản trong hợp đồng cho chị ấy. Vậy mới nói, dù sao thì người ta cũng nhà nhận với cô gái xinh đẹp hơn. Biểu cảm trên mặt anh mới dịu dàng làm sao, trước giờ tôi ít khi được trông thấy.

“Không biết từ khi nào, tôi bắt đầu để tâm đến một người ...”

Đột nhiên, câu nói hôm qua của anh vang lên. Để rồi khi nhìn lại nụ cười anh dành cho chị Châu, bất giác tôi nghĩ, có khi nào cô gái mà anh để tâm đến chính là... Tôi giật mình vì nghe tiếng chị Châu vang lên ngay trước bàn làm việc:

- Nguyễn, em làm xong danh sách khách hàng chưa?

Thoáng thấy Lâm Đạt đang nhìn về phía này, tôi hướng mắt vào chị ấy, nhạt giọng:

- Em làm gần xong rồi, lát nữa sẽ đưa cho chị sớm.

- Ừm, nhanh lên nhé. - Chị quay lưng đi.

Tôi chậm rãi gục mặt vào lòng bàn tay, nhận ra lòng mình bắt đầu không ổn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hãy Chỉ Nhìn Em Thôi!

Giờ nghỉ, mọi người rời phòng đi ăn trưa. Tôi đang in nốt mấy hóa đơn thì rất nhanh, chị Châu đi lại, trên tay cầm theo bảng danh sách.

- Nguyễn, danh sách khách hàng em làm có nhiều lỗi đánh máy, bình thường đâu có như vậy. Em không tập trung à?

Vừa nói, chị vừa chỉ những lỗi đánh máy sai cho tôi xem. Đúng là ngạc nhiên thật, sao tôi lại mắc các sai sót ngớ ngẩn như thế chứ. Thờ dãi trong lòng, tôi liền nói với chị là mình sẽ sửa lại ngay. Mọi chuyện sẽ diễn ra bình thường nếu như chị Châu không làm to chuyện khi cứ lặp lại lời trách:

- Trong giờ làm việc em phải tập trung, đầu óc mà lơ là thì sai hết.

- Em biết rồi, lát em sẽ sửa nhanh và đưa lại chị.

- Đầu phải cứ sai rồi sửa lại là xong, cần rút kinh nghiệm để đỡ mất thời gian.

Giả sử là mọi ngày thì hẳn tôi sẽ gạt đầu đáp vâng cho xong chuyện thế nhưng vì hiện tại tâm trạng đang buồn bực, và người trách mắng lại đứng ngay chị Châu, cô gái mà tôi nghĩ là Lâm Đạt đang để ý, chính vì vậy tôi lãnh đạm hỏi:

- Thì em cũng đã nhận lỗi và hứa sẽ sửa lại, chị còn không vừa ý sao?

Câu nói cùng thái độ có phần tự mãn của tôi khiến chị Châu chưng hửng:

- Giọng điệu đó mà em bảo là biết lỗi à? Rõ ràng em đâu có thấy mình sai.

- Vậy chứ chị muốn em phải làm gì?

Cuộc đối thoại giữa chúng tôi trở nên căng thẳng hơn, may là không còn ai trong phòng nếu không thì sẽ vô cùng rắc rối. Vẫn nhìn chị chăm chăm, tôi có thể đoán được đôi mắt mình lúc này đầy sự thờ ơ bất cần. Về phía chị Châu, dĩ nhiên khi trông thấy biểu cảm lạnh lùng trên gương mặt tôi, chị càng tức:

- Em xem lại thái độ của mình đi, Nguyễn! Chị là trợ lý của trưởng phòng, chỉ ít em cũng nên nể nang một chút!

- Em vẫn cư xử đúng mực với chị thôi.

- Thế sao em cứ nhìn chị với ánh mắt đó? Em trách móc cái gì sao?

Tôi im lặng. Đôi mắt tôi bây giờ có đang phản chiếu sự “ghét” hay không, bản thân tôi cũng chẳng rõ. Đúng lúc, Lâm Đạt tự dưng đi vào. Thấy chúng tôi nói gì đó khá căng thẳng nên anh liền bước lại gần. Nhanh chóng thu hồi ánh nhìn khỏi chị Châu, tôi thờ ơ, tiếp tục lặng thinh. Anh hỏi chúng tôi xảy ra chuyện gì. Với nỗi bất bình, chị kể lại mọi việc rồi hậm hực bảo:

- Anh nói thử xem, có phải Nguyễn sai không nào? Em chỉ nhắc nhở thế mà em ấy tỏ thái độ hằn học thấy rõ.

- Có thể Nguyễn không có ý. - Nói với chị xong, anh hướng mắt vào tôi - Không tập trung trong giờ làm việc, em đã có lỗi rồi. Lần sau em để ý một chút, đừng tự ái khi người ta nói về lỗi của mình.

Tôi biết anh công tư phân minh, cái gì cũng đâu ra đấy rõ ràng. Từ trước đến giờ, tôi vẫn hiểu như vậy. Và tôi cũng hiểu mình có lỗi trước. Thế nhưng ngay bây giờ, khi nghe anh “hùa” theo chị Châu, lên tiếng nhắc nhở và không bênh vực mình thì tôi lại đâm ra giận cái tính quá phân minh đó của anh. Nói một câu bảo vệ tôi là khó lắm sao? Dù lòng âm ức nhưng tôi vẫn lặng thinh.

- Anh Đạt nói đúng đó, quả nhiên là người hiểu lý lẽ. Giờ em thấy mình sai chưa Nguyễn? Lần sau em hãy nhìn lại bản thân trước khi trách người ta.

Câu nói này của chị Châu có thể giống như đổ thêm dầu vào lửa. Chẳng những vậy, chị còn cười cười nói nói với Lâm Đạt và anh cũng nhìn chị, gật khề. Vào lúc ấy, không rõ tại sao lòng tôi lại xuất hiện một cảm xúc xấu xa, hình như là vừa ghét vừa đố kỵ. Và bởi thế, tôi một việc làm tồi tệ mà ngay cả bản thân chẳng ngờ được. Sự thôi thúc khiến tôi đưa tay lên đồng thời đẩy chị. Do quá bất ngờ nên chị mất thăng bằng và ngã ra phía sau. Tệ hơn khi sau lưng chị là chiếc tủ hồ sơ. Cứ ngỡ mọi thứ đã vượt khỏi tầm kiểm soát thì nhanh như cắt, Lâm Đạt nghiêng người, dùng thân mình làm lá chắn đỡ lưng chị.

Rầm! Âm thanh va chạm vang lón. Cùng lúc, các đồng nghiệp dùng cơm xong, bước vào và ai nấy đều gật mình. Lưng Lâm Đạt đụng vào cửa tủ, còn chị Châu tuy ngã ra sau nhưng vì được anh đỡ nên không đụng trúng vào vật gì. Thờ mẫn, chị chưa hết thất thần. Đối diện, tôi đứng yên với hai bàn tay giơ ngang, cứng đờ. Mắt mở to trống rỗng, tôi gật mình về hành động lúc nãy của bản thân. Lúc tiếng động vang lên đồng thời thấy Lâm Đạt ngã vào tủ hồ sơ, tôi mới sực tỉnh.

Kinh ngạc vài giây, mọi người nhốn nháo đi đến chỗ Lâm Đạt với chị Châu, hỏi han tình hình. Riêng tôi vẫn bất động, tay từ từ hạ xuống, giống như bị gãy. Tại sao, tôi lại làm việc đó chứ? Tôi nghe loáng thoáng bên tai những câu hỏi thăm của đồng nghiệp dành cho hai người nọ, rồi cả những câu dành cho tôi. Tất cả đều rơi tung. Để rồi tiếng Lâm Đạt bất chợt cất lên, kéo tôi thoát khỏi bủa vây tồi tệ:

- Tôi không sao, Châu cũng vậy, mọi người đừng lo.

Bấy giờ chị Châu mới nhìn về phía tôi, hỏi với giọng như thể chẳng tin nổi:

- Nguyễn! Em nở xô chị vậy ư? Thật quá đáng!

Dù biết mình sai nhưng tôi vẫn trốn tránh bằng cách lắc đầu, cố giải thích:

- Không... em... chỉ là em..

Tôi bối rối đến nỗi không thể nói rõ ràng được gì. Các đồng nghiệp còn lại nhìn nhau khó hiểu vì chẳng rõ đầu đuôi sự việc là thế nào.

- Tôi nghĩ Nguyễn không cố ý đâu.

Ngạc nhiên, tôi ngược mặt lên nhìn về phía Lâm Đạt. Anh cũng nhìn tôi, rồi nhanh chóng chuyển hướng qua chị Châu và mọi người, tiếp:

- Khi nãy tôi thấy Nguyễn trượt chân và ngã về phía trước, có lẽ vì vậy mà vô ý đẩy tay trúng vào người Châu.

Tôi tròn xoe mắt. Anh đang nói dối giúp tôi. Mọi người lần lượt nhìn nhau, nửa khó hiểu nửa e dè. Vì chẳng ai chứng kiến sự việc lúc đó nên không thể nói gì. Riêng chị Châu thì vẫn không tin lắm, bởi lúc ấy chị đang xoay lưng về phía tôi:

- Em cảm giác Nguyễn xô em.

- Em đứng quay lưng thì làm sao thấy được. Tóm lại, đây chỉ là sự cố thôi.

Lâm Đạt nhìn chị kiên quyết, hết muốn chứng minh, chẳng còn “sự thật” nào khác nữa. Hình như lòng còn ảm ức gì đó, nhưng lại không thể chắc chắn anh nói dối nên chị thở ra hậm hực. Tôi vẫn đứng yên, hàng mi chớp nhẹ, một nỗi buồn kinh khủng phủ kín lòng mình khiến cho đôi môi không thể phát ra bất kỳ lời nào. Mọi người trở về bàn làm việc, kể cả Lâm Đạt và chị Châu. Tôi cũng vậy. Chậm rãi ngồi xuống ghế, tôi nhắm mắt lại, một cảm xúc dè dặt đến không thờ được.

Trong khi ai nấy bắt đầu công việc thì tôi ngồi yên lặng, mắt nhìn chăm chăm vào hai bàn tay. Tôi thật đáng trách khi đã hành xử như thế. Tâm trạng khi ấy thật đáng sợ. Không! Tôi không thể để mọi chuyện tiếp tục vậy được mà cần phải đối diện với nó. Nếu tiếp tục trốn tránh, có thể tôi sẽ lạc mất bản thân. Chậm rãi nhìn chị Châu, sau đó nhìn sang Lâm Đạt, tôi quyết tâm đưa ra một lựa chọn và dù thế nào đi nữa cũng sẽ thẳng thắn chấp nhận kết quả.

Chị Châu thờ ơ đón lấy bảng danh sách từ tôi. Hít sâu, tôi cúi đầu:

- Em xin lỗi về chuyện khi nãy. Đáng ra, em không nên tỏ thái độ như vậy khi chị nhắc nhở. Em hứa về sau sẽ không lặp lại việc đó lần nữa.

Chị kinh ngạc, không ngờ là tôi lại nói xin lỗi nhanh như vậy. Nhìn một hồi, chị thở ra, gật đầu. Về phần mình tôi nghĩ chỉ còn một việc nữa cần phải giải quyết.

Buổi chiều khi giờ làm việc kết thúc, tôi bước đến chỗ Lâm Đạt, nói khề:

- Em có chuyện cần nói với anh, chúng ta gặp nhau ở sân thượng nhé.

Ngạc nhiên chốc lát, anh gật đầu. Tôi nghĩ, đã đến lúc phải đối mặt rồi.

Lúc đầu tôi quyết tâm dừ lăm ấy vậy khi đứng trước mặt Lâm Đạt thì hơi nhụt chí. Đúng hơn là chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. Ai bảo hẹn trên sân thượng thì lảng mạn? Chắc chỉ có trong phim thôi. Ở trên này gió thổi hù hụ, trông hươu trông hoác, không gian vắng lặng đến nỗi sợ phải lên tiếng. Đứng nhìn quanh hồi lâu tôi tự nhủ, dẹp mấy suy nghĩ vẩn vơ đó đi, cần vào vấn đề chính.

- Chuyện của chị Châu em xin lỗi vì làm anh ngã đau và cũng cảm ơn vì anh đã nói dối giúp em trước mọi người.

- Tôi không giận em mà chỉ lấy làm lạ về việc em hành động thiếu suy nghĩ như vậy. Bình thường, em đâu phải dạng người không hiểu lý lẽ.

À, anh đề cập đúng vấn đề quan trọng rồi đấy. Đúng, tôi đâu phải kẻ thích dùng bạo lực, cũng đâu phải hay gây chuyện vô cớ, nếu như bình thường... ừ, nếu như là những ngày khác chứ không phải ngày hôm nay thì có lẽ tôi đã không hành xử đáng trách đến thế. Chỉ vì một chút đồ kỵ mà tôi thành ra như vậy. Bản thân còn chưa biết phải bày tỏ với anh thế nào, nay anh đã hỏi thì tôi đành nói thật ra hết. Dù ngượng ngùng, xấu hổ thậm chí sẽ đau khổ nhưng vẫn tốt hơn cứ giấu mãi. Tôi trả lời thật chậm, sợ mình lại mất kiểm chế mà nói những điều không phải:

- Vào lúc đó, em giận vì anh đồng tình với chị Châu, không bênh vực em. Em biết mình sai... chỉ trách vì nghĩ anh luôn bảo vệ chị ấy.

- Bảo vệ? Tôi không hiểu.

- Tức là, chỉ cần chị ấy nói gì thì anh cũng sẽ bênh vực.

- Tại sao tôi phải làm vậy với Châu?

Đào mắt trong thoáng chốc, tôi mau chóng ngược mặt lên, mạnh dạn hỏi luôn:

- Anh nói đang đề tâm đến một người con gái, đó là chị Châu phải không?

Tức thì Lâm Đạt chau mày, hướng đôi mắt khó hiểu về phía tôi. Cái nhìn như thế, tôi vừa nói một điều hết sức phi lý và ngớ ngẩn. Anh liền thắc mắc:

- Ai nói với em đó là Châu?

- Còn cần phải nói sao, trông cách anh nhìn chị ấy thôi cũng đủ hiểu.

- Vậy tôi nhìn Châu như thế nào?

- Mỗi lần nói chuyện với chị ấy anh luôn nhẹ nhàng, miệng lúc nào cũng nở nụ cười, đã vậy lại rất tận tình trong công việc.

Nghe tôi miêu tả tỉ mỉ, Lâm Đạt cứ giương mắt nhìn, có chút nghi ngại hết cổ nhớ lại những lúc nói chuyện với chị Châu có đúng là anh mang biểu hiện đó.

- Tôi đối với các đồng nghiệp nữ đều như vậy.

- Không đúng, với chị Hoài, chị Lý, Thương, hay với em đều không giống.

- Sao em chắc chắn thế? Nói cứ như là em chẳng bao giờ rời mắt khỏi tôi.

Chất giọng tự dung lãnh đạm của anh làm tôi trở nên bức mình. Nhìn anh không chớp mắt, quên đi những bối rối lẫn lo lắng, tôi thẳng thắn đến khó tin:

- Em không bao giờ rời mắt khỏi anh, dù chỉ là một chút. Anh có biết lý do khiến một cô gái lúc nào cũng quan sát một chàng trai không?... Anh hơn 30 tuổi rồi mà vẫn không biết ư, hay anh già rồi không hiểu? Là vì em yêu anh, phải, như vậy đó! Anh thì chẳng bao giờ chịu để ý cả! Đồ ngạo mạn!

Giả mà tôi có thể tự thưởng cho mình một điểm mười hoàn hảo nhỉ. Lời bày tỏ vô cùng rõ ràng mạch lạc, thậm chí không hề vấp vấp. Sao tôi lại tự tin nói ra hết tất cả mà chẳng chút lưỡng lự? Mà chắc không ai như tôi, bày tỏ tình cảm với một chàng trai đồng thời còn mắng anh “ngạo mạn” nữa chứ, hết nói nổi. Nhưng dù sao thì cuối cùng, tôi cũng đã nói ra hết những điều sâu thẳm trong tim. Bất giác, lòng nhẹ đi thật nhiều, dần biết có thể sẽ không được hồi đáp. Có gì đó ươn ướt trên mặt, rồi vị mặn ngay khóe môi, tôi ngạc nhiên khi phát hiện mình đang khóc. Những giọt nước mắt cứ thế, dễ dàng chảy ra.

Tôi hướng mắt về phía Lâm Đạt, thấy anh vẫn còn đứng đó, lại tiếp tục ngạc nhiên tập hai. Chắc anh bất ngờ lắm, tôi đoán được cảm giác của anh lúc này. Tự dung được tỏ tình, tự dung bị mắng một lèo, người trầm tĩnh như anh hẳn cũng phải sốc. Tiếp, sự bất ngờ trên mặt Lâm Đạt biến mất, thay vào đây là một biểu hiện thật trầm lắng. Chậm rãi, anh bước đến đứng ngay trước mặt tôi, khẽ khàng đưa tay quệt nhẹ nước mắt rồi buông một câu nhẹ nhàng làm sao:

- Mắng anh không chịu để ý trong khi chính em cũng có khác gì. Cô gái mà anh đề tâm là em chứ còn ai.

Nghe xong, tôi bất động vì kinh ngạc. Nhìn qua vai tôi, anh buồn cười khi kể lại:

- Ban đầu, anh tò mò không biết tại sao cô gái ấy lại đối xử tốt với mình như vậy. Tìm giúp phòng trọ, lại còn chọc cười, sốt sắng đến tận nhà nấu cháo khi anh ốm, rồi bảo sẽ là nơi chốn bình yên để anh quay về, còn biết anh dị ứng với dưa gang. Tất cả anh đều thấy thắc mắc. Cuối cùng từ tò mò lại chuyển dần qua để tâm, lúc nào cũng nghĩ về cô ấy.

Thế hóa ra, tôi đã trở thành ánh mặt trời rực rỡ trong lòng anh từ rất lâu rồi. Tôi không hề biết, anh lại để tâm đến những việc làm vô tình đó của mình.

- Sao anh không nói cho em biết?

- Em có hỏi đâu mà nói.

- Nhưng nếu anh yêu em thì phải bày tỏ chứ, lý nào định giấu mãi.

- Hôm ở trạm xe buýt, anh mới hiểu rõ ra lòng mình thôi. Và lại tối qua, anh đã muốn nói cho em biết nhưng lại nhận một câu “để em yên”.

Ôi trời, nếu biết vậy thì tôi chẳng mất công lo chuyện của Huyền với anh Kiệt làm gì, mà sẽ tổ chức riêng một bữa tiệc để Lâm Đạt bày tỏ tình cảm với mình. Con người thật kỳ lạ, lúc nào cũng mong chờ hạnh phúc nhưng nhiều lúc lại không hề biết mình đã đến rất gần, để rồi lỡ mất đi. Giờ thì sao đây, tôi thấy vui hơn bao giờ hết. Chàng trai tôi yêu đã toàn tâm toàn ý đón nhận tôi.

Lúc đầu tôi nghĩ, nếu được anh đón nhận thì tôi sẽ vui đến nỗi khóc thét lên, vậy mà bây giờ trong lòng chỉ có cảm giác lâng lâng, bình yên và vô cùng sâu sắc, giống như vừa trải qua một điều khắc cốt ghi tâm.

- Em có thể ôm anh được không?

Giọng tôi trở nên thì thào. Đối diện, không nói gì, Lâm Đạt đã ôm lấy tôi. Ban đầu, vòng tay đó có đôi chút rụt rè, rồi từ từ siết chặt, đến khi tôi cảm nhận mình hòa vào lòng anh, trở thành một. Khi tôi đặt hai tay lên lưng anh, chạm vào hơi ấm từ một cơ thể mạnh mẽ, bản thân mới biết đây không là mơ. Rồi tôi tự hỏi, người đang ôm mình là chàng trai năm ấy, tên Lâm Đạt? Người đã lạnh lùng nói với tôi rằng, anh là Trưởng phòng kinh doanh. Có những sự thay đổi chẳng thể ngờ đến. Lần gặp gỡ đầu tiên, ta như hai người lạ lướt ngang qua nhau, mãi đến lần gặp thứ hai, ta mới biết mình là định mệnh của nhau. Nhiều lúc phải đi đường vòng, xa một chút, mới nắm giữ được thứ tốt đẹp nhất. Rồi khỏi vòng tay anh, tôi nói khẽ:

- Từ giờ, em muốn anh hãy chỉ nhìn em thôi, nhé.

- Anh không phiền đâu.

Dứt lời, Lâm Đạt đưa tay ra, mau chóng tôi nắm lấy và mỉm cười.

Lúc cả hai bước ra khỏi thang máy thì bất ngờ tôi va vào một người, hình như do cả hai đều đi rất vội. Sự đụng chạm không quá mạnh nên chúng tôi vẫn đứng vững. Chưa biết là ai nhưng tôi cúi đầu nói xin lỗi trước và rồi đột ngột nghe âm thanh: “À!” cất lên, thể hiện điều gì rất kinh ngạc. Bấy giờ tôi mới ngược lên xem là ai.

Một chàng trai xấp xỉ 30, tướng tá sang trọng với bộ vest đắt tiền, gương mặt nhìn thì hiền đó nhưng có nét gì đó rất tự cao. Vào khoảnh khắc vừa trông thấy khuôn mặt này thì tôi hoàn toàn bất động, cùng lúc những ký ức chôn vùi trong quá khứ dần dần tái hiện, về như bên tai tôi còn vang lên âm thanh của sự tan vỡ. Đôi mắt, chiếc mũi, bờ môi cả ánh nhìn từ người đối diện đều khiến tôi trong thoáng chốc cảm thấy khó thở, hết bị lấy mất oxy. Người đó chẳng hề xa lạ, chẳng những vậy còn từng giữ một vị trí đặc biệt trong tim tôi - khắc vào một vết thương không thể xóa. Người đó cũng đang nhìn tôi đầy kinh ngạc... Đinh Huy.

Hắn Lâm Đạt cũng nhận ra người quen cũ. Ba năm, không quá lâu để thay đổi về bề ngoài. Có lẽ anh chỉ thấy lạ ở chỗ, chàng nhân viên Marketing ngày xưa nay lại mang dáng vẻ hết sức sang trọng và uy quyền. Cuộc đời mỗi người đều đổi khác.

Chính Đinh Huy cũng không ngờ sẽ hội ngộ tôi và Lâm Đạt ở Minh An này. Anh ta nhìn cả hai, rồi chuyển hướng xuống hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi.

***

Đứng trước cổng nhà, tôi nhìn Lâm Đạt đồng thời hít sâu, rồi cùng anh bước vào trong. Cha mẹ, chị Mỹ đưa mắt nhìn nhau, biết là có điều gì không bình thường rồi. Chẳng rõ đang hình dung ra chuyện gì mà gương mặt của cha mẹ đều trông thật nghiêm trọng. Dù tâm trạng hồi hộp nhưng tôi không thể nhịn cười được. Khi thấy ba người đã tập trung hướng mắt vào mình, tôi chậm rãi nói rõ sự việc. Nghe xong, chị Mỹ phẫn khởi ra phết, còn cha thì nhìn sang mẹ, và mẹ nhìn tôi hỏi lại lần nữa:

- Vậy là con với Lâm Đạt sẽ trở thành người yêu?

- Dạ, chúng con sẽ bắt đầu một mối quan hệ mới.

- Mong hai bác cho phép. - Lâm Đạt cúi đầu.

- Vấn đề ở đây không phải là cho phép hay không. Chỉ là cha lo về sự quyết định của con. Liệu, mối quan hệ này có giống ba năm trước giữa con với...

Suýt tí nữa thì cha đã buột miệng phát ra cái tên “Đinh Huy”, may là chị Mỹ nhanh hơn, liền cắt ngang bằng một câu đầy kiên quyết:

- Cha à, đừng nhắc lại chuyện cũ trước mặt bạn trai mới của Nguyễn. Tất cả đã là quá khứ, qua hết rồi. Con tin Lâm Đạt là một chàng trai tốt.

Chị mỉm cười, và tôi gật đầu liên tục như củng cố thêm điều đó. Thấy cha vẫn còn trầm tư, mẹ vốn tinh ý liền đặt tay lên vai ông, cười trấn an. Thấy ai nấy đều ủng hộ, cha không biết nói gì, đành gạt khề. Nhẹ nhõm, tôi nhìn Lâm Đạt, anh cũng giống tôi khi nghĩ “cửa ải” này đã qua.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hẹn Hò

Có người yêu bên cạnh, đi đâu hay làm gì cũng thích. Thậm chí bình thường rất ngại chuyện đi làm việc cả ngày, ấy vậy giờ lại mong 24/24 tiếng đều ở công ty để được bên nhau nhiều hơn. Tôi đang ngồi trên xe buýt, dĩ nhiên là với Lâm Đạt. Từ lúc đứng chờ ở trạm cho đến bây giờ, tôi và anh nắm tay nhau suốt. Thỉnh thoảng, tôi kín đáo nhìn qua anh rồi lại cười. Gương mặt tĩnh lặng của anh chẳng mấy thay đổi so với mọi ngày. Tôi chợt ngừng cười khi nghe Lâm Đạt hỏi khẽ:

- Có chuyện gì vui sao?

- Đang yêu, không vui sao được. Mà anh đã nghĩ đến chuyện chúng ta nên làm gì khi ở trong công ty chưa? Nếu lỡ mọi người biết thì ỏn không nh?

- Anh nghĩ cũng bình thường thôi, chuyện yêu đương đâu ai cấm cản, chỉ cần chúng ta giữ ở mức độ chừng mực là được.

Nghe lời đáp tự nhiên đó, tôi vui lắm, ôm chặt cánh tay anh hơn. Còn chìm trong dòng cảm xúc vui vẻ thì đột ngột Lâm Đạt đề cập đến một người khiến tôi sực tỉnh:

- Người lần trước chúng ta gặp trước cửa thang máy hình như là Đình Huy.

Tức thì, tôi chớp mắt, bắt đầu nhớ lại cuộc gặp mặt bất ngờ hôm qua. Thú thực, tôi đã không biết phản ứng thế nào khi đối diện với Đình Huy, sự chạm trán này quá đường đột. Khi gặp lại Lâm Đạt ở Minh An, tôi thấy rằng, thế giới này thật nhỏ bé và giờ thì nó càng nhỏ hơn nữa khi Đình Huy xuất hiện. Rốt cuộc, chuyện này là thế nào? Tại sao người con trai đó lại đến Minh An? Hôm qua, Đình Huy nhìn tôi và Lâm Đạt chằm chằm, sau đó tự dưng chuông điện thoại reo, khi nói chuyện xong thì anh liền quay lưng rời khỏi công ty, cứ như thể chẳng hề quen biết chúng tôi. Tuy nhiên, tôi thầm cảm ơn vì hành động nhanh chóng ấy từ anh ta, bởi nếu còn đứng nán lại thì tôi không rõ anh sẽ nói cái gì đó tồi tệ. Xem ra ba năm qua, Đình Huy đã có một cuộc sống rất tốt, đáng vẻ sang trọng đó nói lên tất cả.

- Em lại nghĩ gì vậy? - Tiếng Lâm Đạt vang lên, đều đều.

- Không, em chỉ nhớ lại một vài chuyện trong quá khứ.

- Về Đình Huy à? Cũng đúng, em và anh ta từng yêu nhau nên việc gặp lại sẽ có chút gì đó không được thoải mái.

Chậm rãi, tôi cắt ngang lời anh với chất giọng vừa đủ, không phản ứng thái quá:

- Chuyện giữa em và Đình Huy đã qua lâu rồi, chẳng có gì đáng bận tâm cả.

Không rõ Lâm Đạt có nhận ra tôi đang cố ý tránh né, nhưng anh cũng không muốn đào sâu. Tựa đầu vào vai anh, tôi hướng đôi mắt đứng yên vào một điểm nhìn, với dòng suy nghĩ mông lung. Tôi hi vọng, cuộc gặp mặt hôm qua chỉ là tình cờ. Có thể Đình Huy đến Minh An để gặp ai khác hoặc giải quyết công việc rồi tiếp theo sẽ lại biến mất. Đúng, tôi rất mong như vậy thể nhưng lòng cứ lo lắng kỳ lạ.

Tôi gặp Huyền, Thương và anh Kiệt trong thang máy. Họ vẫn chưa biết gì về chuyện giữa tôi với Lâm Đạt. Và chính vì thế mà tên Kiệt đáng ghét liền làm một hành động như đang chọc tức tôi, đó là nắm tay Huyền, không ngừng dùng đưa qua lại. Chưa ngừng ở đấy, anh còn nhìn cô bằng ánh mắt thân mật, như thể muốn cho tất cả mọi người biết mình đang yêu. Mặc dù Huyền lên tiếng nhắc dừng hành động thái quá ở công ty ấy vậy anh Kiệt vẫn tỏ thái độ đăm chiêu con cá chuối với bạn gái, đồng thời nhướn nhướn lông mày lên khi nhìn về phía tôi. Điện dễ sợ! Tên kia, đừng tưởng đây không có bạn trai thì ngênh mặt nhả, đã vậy thì long trọng tuyên bố luôn. Nhanh chóng, tôi nắm chặt tay Lâm Đạt, cất giọng đồng dục:

- Báo với ba bạn, Phạm Nguyễn tôi và Lâm Đạt từ giờ sẽ trở thành người yêu.

Đúng như dự đoán, cả ba vô cùng kinh ngạc. Huyền với Thương tròn xoe mắt, còn anh Kiệt miệng há hốc, hết muốn rót cả hàm răng ra ngoài. Sau vài giây để bộ não xử lý dữ liệu xong, Huyền chỉ tay, hỏi gấp gáp:

- Nguyễn nói thật không vậy?

Thấy tôi gật đầu lia lịa, mặt Thương sáng bừng, vỗ tay vào nhau:

- Tuyệt quá chị Nguyễn! Từ khi nào mà hai người đến với nhau thế ạ?

- Cũng mới chiều hôm qua thôi, thế nào, hồng hào hả?

Đột ngột anh Kiệt đẩy nhẹ Thương sang bên, nói kích động chẳng khác nào tôi vừa giật bỏ cửa anh xong:

- Vô lý! Sao em có thể làm bạn gái Lâm Đạt được?

Tôi không đáp, chỉ nhìn qua Lâm Đạt. Hiểu ý tôi muốn gì, anh thở ra rồi gật đầu với anh Kiệt, cốt khẳng định mối quan hệ này là sự thật. Tức thì, anh Kiệt tự dưng nắm chặt vai Lâm Đạt, nhìn chằm chằm, sau đó phản ứng giống hệt động kinh:

- Tại sao anh chọn Nguyễn? Phi lý quá! Trông cả hai chả hợp nhau tạo nào!

Tôi nói đâu có sai, tên điên khùng này hành động chẳng khác nào vừa bị giật bỏ. Người ngoài nhìn vô chắc tưởng hẳn ta đang yêu thầm Lâm Đạt. Dĩ nhiên, Huyền và Thương đều chau mày khó hiểu trước phản ứng thái quá từ anh Kiệt. Lâm Đạt cũng chẳng ngoại lệ, nhướn mày hỏi tại sao lại phi lý. Anh Kiệt chặc lưỡi:

- Còn phải hỏi, trông anh cao ráo bảnh bao, tuy không đẹp trai nhưng mặt mũi xán lạn thông minh. Ngược lại Nguyễn thì hơi lùn, hơi xấu, kém thông minh, lại hay tự kỷ, nghĩ xấu cho người khác. Quá khác biệt còn gì!

Nói thật là, tôi muốn tát anh Kiệt một phát cho mặt trái thành mặt phải và vô viện chính hình liền, ngay luôn. Vừa vừa phải phải thôi chứ, “đim hàng” một cô gái trước mặt bạn trai người ta là sao? Bộ kiếp trước tôi đốt nhà tên này hả? Chừng mực thôi nha cha nội, tôi với Lâm Đạt chỉ vừa mới trở thành người yêu thôi, lạng quạng định phá hoại “gia cang” người ta à? Mím môi, tôi hướng ánh mắt đầy ám khí vào anh Kiệt vẫn còn nói liên hồi. Không quá lâu sau, anh bắt gặp bộ mặt “ác quỷ vùng lên” của tôi ở ngay bên cạnh Lâm Đạt. Để thêm kịch tính, tôi còn nghiêng răng ken két. Nuốt nước bọt, anh lập tức cười hề hề, bảo vu vơ:

- Đùa thôi, trông cả hai khá đẹp đôi. Đừng vì thiên hạ chê mà nhụt chí.

Nãy giờ có mỗi anh sĩ vả chứ ai! Bực bội nhủ thầm, tôi hất hàm, kiên quyết:

- Từ giờ, Nguyễn là bạn gái Lâm Đạt, cấm ai có ý kiến!

Huyền gật gật, đầu phản đối gì. Thương mỉm cười, nói chúc mừng. Còn anh Kiệt thì bĩu môi, ồm ồm. Tôi hứ một tiếng. Tiếp, tôi nghe Lâm Đạt cười phi: “Trẻ con thật!”. Mặc kệ anh nghĩ thế nào, tôi đã đóng dấu “sở hữu” lên người anh rồi.

Cả ngày hôm nay, hai chúng tôi vẫn làm việc bình thường, không hề tỏ ra thân mật gì trước các đồng nghiệp. Nhưng tôi nghĩ, sớm muộn gì mọi người cũng sẽ phát hiện ra thôi. Tình cảm là thứ không thể che giấu, huống hồ cả hai lại làm chung một phòng nên hiển nhiên rất dễ bị nhận ra. Tuy nhiên, tôi không hề lo lắng về chuyện đó, bởi điều gì đến rồi cũng sẽ đến, cứ để mọi thứ diễn ra theo lẽ tự nhiên.

Chiều, chúng tôi ra trạm xe buýt. Đứng được một lúc, Lâm Đạt chậm rãi hỏi:

- Chủ nhật ngày mai em rảnh không?

- Rảnh, mà có gì sao?

- Ừm, anh muốn chúng ta sẽ đi chơi với nhau.

- Tức là... hẹn hò à?

Thấy anh gật đầu, tôi sung sướng dã man. Cuối cùng cũng tới rồi, buổi hẹn hò đầu tiên của cả hai. Tuy trước đây đã từng hẹn hò nhưng tôi vẫn có cảm giác nôn nao, có lẽ vì đây sẽ là lần đầu tôi được nắm tay anh đi hết con đường này đến con đường khác. Liệu nó sẽ như thế nào nếu đi bên cạnh tôi là chàng trai này?

- Nếu em không thích thì thôi.

Đột nhiên Lâm Đạt phán câu nghe tỉnh rụi. Nhanh như cắt, tôi quay qua:

- Ai bảo không thích, tất nhiên là phải đi chứ.

Trông vẻ mặt hào hứng của tôi, anh lại nở nụ cười thú vị. Thiết tình, người gì đâu mà cứ khoái dụ dỗ và bắt nạt bạn gái.

***

Vừa về đến nhà thì tôi ngạc nhiên khi thấy anh Chinh ngồi trong phòng khách. Mẹ nói với tôi là anh đang chờ chị Mỹ cùng đi ăn tối. Ôi chà, sao chị ấy sượng thế! Ăn tối với giám đốc thì thế nào cũng toàn vào nhà hàng sang trọng. Vừa trông thấy tôi, anh mỉm cười, vẫy tay có ý gọi lại. Rất nhanh, tôi bước đến, ngồi xuống.

- Một thời gian rồi anh không gặp em. Ở công ty thì chẳng mấy khi chạm mặt nhau, vài lần đến nhà thì em lại đi vắng.

- Anh gặp em làm gì ạ, gặp chị em là được rồi.

- Đừng chọc anh nữa. Em dạo này thế nào, công việc vẫn ổn chứ?

- Tuy lượng việc có hơi nhiều nhưng vẫn tốt ạ, còn anh?

- À, mấy tuần nay anh hơi bận vì phải làm nhiều thứ trước khi chuyển giao.

Tôi ngạc nhiên. Nghĩ là việc cũng không có gì phải giấu nên anh nói rõ ràng luôn:

- Có thể tuần sau, giám đốc mới sẽ về Minh An.
- Tuần sau? Nhanh vậy ă? Không phải anh nói là năm sau ư?
- Dự định ban đầu đúng là thế nhưng giờ có chút thay đổi.
- Người đó là con rể của phó tổng?
- Phải, cậu ta còn trẻ cũng có năng lực vì vậy Minh An không cần phải lo.

Tôi chùng mí mắt, nghĩ mà buồn. Sao mọi thứ lại đến nhanh như vậy? Dù biết là tôi và anh vẫn sẽ còn gặp nhau nhưng việc không còn chạm mặt ở trong công ty nữa thì đáng tiếc thật. Đôi khi mỉm cười, chào hỏi nhau vài câu, thấy cũng tốt hơn. Tôi định hỏi anh về tên của vị giám đốc mới thì đúng lúc chị Mỹ bước xuống, thế là tôi chẳng có cơ hội để hỏi thêm. Dõi theo bóng dáng hai người rời khỏi nhà, tôi nhún vai nghĩ, đợi đến qua tuần sau ắt mình sẽ biết tên giám đốc mới thôi.

***

Hôm nay chủ nhật, trời đẹp vô cùng. Khí trời cũng rất mát, chim hót líu lo, khiến tâm trạng người ta thoải mái. Đáng lý tôi phải vui sướng chờ đón buổi hẹn hò đầu tiên với Lâm Đạt ấy vậy mà chỉ trong có vài phút, mọi mong chờ đều tan thành mây khói. Sáng, chưa kịp mặc đồ đẹp hí hửng đi chơi là tôi được chị Mỹ báo: bạn thân chị gặp chuyện không hay nên chị phải qua nhà giúp. Vấn đề là, cha mẹ tôi tối hôm qua đã đi xe lửa về thăm họ hàng, và bây giờ không ai trông chừng Cà Rốt hết. Ngâm ngùi, tôi đành ở nhà chăm cháu, vậy là đi tong cuộc hẹn mà suốt đêm qua đã lên kế hoạch thật tỉ mỉ. Đời chả bao giờ được như ý!

Đang ngồi trên ghế sofa nhìn Cà Rốt chơi xếp hình thì tôi nghe chuông cửa vang lên. Chán nản đứng dậy, tôi đi ra ngoài mở cổng. Là Lâm Đạt. Tôi ngạc nhiên vì khi này đã gọi điện báo với anh về việc hủy cuộc hẹn hôm nay.

- Em và Cà Rốt ở nhà một mình à?
- Ừm, anh đến có gì không? Hay anh muốn vào chơi với bọn em?
- Đúng đấy, nhưng thay vì ở trong nhà thì sao chúng ta không ra ngoài chơi? Anh và em cứ tiếp tục buổi hẹn, chỉ là dẫn theo Cà Rốt nữa thôi.

Trước lời đề nghị của anh, tôi đảo mắt. Nghĩ đi nghĩ lại thì tại sao tôi không kết hợp việc trông cháu với đi chơi cùng anh nhỉ. Cũng khá lâu, tôi chưa dẫn Cà Rốt đến khu vui chơi, và quan trọng là tôi muốn trải qua kỳ nghỉ cuối tuần này bên cạnh anh. Mau chóng, tôi gọi Cà Rốt ra hỏi ý kiến. Nó gật đầu liền. Con bé này thật là, gặp anh có mấy lần mà đã thương mến như vậy rồi, bỏ quên cả đi Ừt luôn. Còn Lâm Đạt thì vẻ như rất vui, liền bế Cà Rốt lên rồi nhìn sang tôi như muốn bảo đi thôi. Tôi đoán hôm nay chắc sẽ là ngày trông trẻ vất vả đấy.

***

Đầu tiên, chúng tôi ghé qua rạp chiếu phim trước. Nhìn sơ qua mấy poster phim, Lâm Đạt hỏi tôi thích xem thể loại gì, tôi bảo là hành động hài hước. Anh lại nói mình thích trinh thám kinh dị. Ồ, xem ra sở thích về phim ảnh, chúng tôi hơi khác nhau. Đắn đo tới lui một hồi, chợt anh và tôi cùng đưa mắt về phía Cà Rốt đang đứng dòm poster phim hoạt hình. Tiếp theo cả hai nhìn nhau phì cười, không cần lựa chọn làm gì nữa, tôi và anh phải ưu tiên cho con bé thôi. Vậy là một cô gái 26 với một chàng trai 31 ngồi cùng đứa bé 6 tuổi xem những hình vẽ được dùng công nghệ làm cho chuyển động liên tục, gây cười hóm hỉnh.

Xem phim xong, cả ba vào tiệm ăn cơm trưa. Cà Rốt nghịch kinh khủng, hết lấy thức ăn trong đĩa của tôi rồi lại lấy của Lâm Đạt. Và khi bị tôi mắng thì nó xụ mặt, bắt đầu mếu máo. Con bé này có cái tật, khóc trước khi bị đánh. Nhiều lúc chỉ mới trừng mắt thôi mà nó đã thút thít như kiểu muốn người ta thương, không nỡ đánh. Mới tí tuổi đầu mà gian lắm. Thấy thế, Lâm Đạt cất tiếng dỗ dành. Lúc này quay qua tôi thì mếu, giờ chuyển sang anh thì nó cười tươi rói:

- Con thích chú Đạt nhất á!

Thấy tôi vẫn nhìn với vẻ không hài lòng, Cà Rốt liền nghiêng đầu, dùng tay cúp hai lỗ tai lại, chẳng khác nào chú cún cúp tai, khiến tôi phải bật cười mới được.

Ăn cơm xong, tôi bảo về nhà ngủ trưa nhưng Cà Rốt không chịu, cứ nằng nặc đòi dẫn đến khu vui chơi. Muốn cho cháu chơi những trò vận động, tôi đành chiều theo. Vì con bé còn nhỏ nên hầu như tôi với Lâm Đạt liên tục đi theo trông chừng. Mà nó chơi thật hăng hái, hết trò này đến trò khác, vừa chơi vừa cười mà không biết mệt là gì. Nhiều lúc, tôi hoặc anh còn bị nó kéo vô mấy trò chơi. Khô cái, thân hình hai chúng tôi quá lớn để chui lọt qua mấy cái lỗ của cầu trượt, nhà banh, ấy vậy mà Cà Rốt cứ đòi cả hai phải chui qua cho bằng được mới thôi. Đến phát mệt.

Công nhận sức trẻ con thật là khỏe, chạy nhảy la hét, chơi hơn mười mấy trò mà vẫn không biết mệt, trong khi tôi lớn rồi, chỉ việc đi theo trông chừng nó thôi cũng đuối như củ chuối. Giờ tôi thấy phục chị Mỹ ghê, nhất là những lúc chị cho Cà Rốt ăn, phải lăng xăng chạy theo nó suốt. Con bé chơi đến tận bốn giờ chiều. Buổi trưa, khu trò chơi khá vắng, giờ thì bắt đầu đông lên, có nhiều đứa trẻ khác xuất hiện và thế là nó không cần chúng tôi chơi cùng nữa, chạy tót đi tìm bạn. Nhưng cũng nhờ vậy mà tôi được nghỉ. Ngồi xuống băng ghế, tôi đắm nhẹ hai đôi chân mỏi nhừ. Vài phút sau, Lâm Đạt đi đến đồng thời đưa cho tôi một chai nước suối. Như bắt được vàng, tôi đón lấy rồi “tư” một hơi dài, sau đó thì quệt miệng và nói:

- Xin lỗi vì bắt anh phải chạy theo Cà Rốt trông chừng rồi chơi với nó.

- Có gì đâu, tại anh cũng thích chơi với nó.

- Xem ra anh rất thích trẻ con, vậy hẳn cũng muốn làm cha lắm hả?

- Hình như là vậy. Nhưng phải có người phụ nữ chịu sinh con cho anh thì anh mới làm cha được chứ, phải không?

Tôi biết đó là lời nói đùa thế nhưng khi anh vô tình nhìn qua bên cạnh thì chợt nhiên tôi hơi ngượng, tim đập thình thịch. Tự dưng anh nói như vậy với tôi làm gì, có ẩn ý gì ư? Sinh con sao, tôi đâu hề nghĩ đến mặc dù bạn bè tôi đều làm mẹ cả rồi. Và đúng là ở độ tuổi của anh, người ta bắt đầu mong muốn được bé con. Bất giác tôi trộm nghĩ, giả sử tôi và Lâm Đạt kết hôn, nếu sinh con thì nó giống ai nhỉ? À mà thôi, tốt nhất là nó đừng nên giống mẹ về bề ngoài mà giống bên trong ấy, đẹp nét. Mơ tưởng điên khùng một hồi, tôi liền lắc đầu, khi không nghĩ gì tùm lum.

Chợt, Lâm Đạt siết nhẹ tay tôi. Mau chóng xoay qua, tôi bắt gặp anh đang nhìn mình chăm chú. Ngượng ghê. Còn chưa biết làm gì thì tôi thấy anh chậm rãi nhích lại gần hơn. Tôi biết anh muốn gì vì đó cũng là điều mà tôi trông chờ. Thật khê khằng, tôi cũng nghiêng người về phía anh nhiều hơn. Hai bàn tay nắm chặt và mặt của chúng tôi từ từ kề sát lại gần, chuẩn bị cho một nụ hôn nhẹ nhàng. Thế nhưng khi môi anh sắp chạm vào môi tôi thì bất ngờ, giọng Cà Rốt vang lên:

- Di Út và chú Đạt làm gì vậy ạ?

Khỏi nói cũng biết, tôi và Lâm Đạt đồng loạt giật mình rồi lập tức rời ra xa, hành động nhanh chóng đến nỗi có cảm tưởng này giờ chúng tôi chẳng hề có ý định hôn nhau gì cả. Khi đã đỡ sợ sùng, bấy giờ tôi mới đưa mắt về phía Cà Rốt, thấy nó đứng chống hông, tròn xoe mắt nhìn chăm chú với vẻ khó hiểu. Bên cạnh, Lâm Đạt cũng có phần hơi bối rối, người điềm tĩnh như anh mà cũng gặp phải lúc khó xử thế này. Thật là một tình huống khó đỡ. Để giải vây cho cả hai, tôi nhanh chóng hỏi con bé đôi chưa, nhằm kéo sự chú ý của nó vào bữa tối đầy hứa hẹn. Thật may là nó lập tức hưởng ứng, sà vào lòng tôi, đòi dẫn đi ăn.

Kết thúc một ngày đi chơi vui vẻ, tôi dẫn Cà Rốt vào tiệm phở ăn tối. Trong lúc con bé ăn ngon lành do quá đói bụng vì chơi nhiều thì tôi và Lâm Đạt kín đáo nhìn nhau. Nhớ lại “sự cố” ban nãy, tôi bụm miệng cười, còn anh thì thở ra nhẹ nhẽu.

Lúc chúng tôi về đến nhà thì đã 8 giờ hơn, chị Mỹ từ bên trong đi ra, bế lấy Cà Rốt đang ngủ say. Lúc chị bước vào nhà thì tôi nói với Lâm Đạt câu chúc ngủ ngon. Thế rồi một cách bất ngờ, anh nhích lên vài bước đồng thời hôn nhẹ lên môi tôi. Mắt mở to ngạc nhiên, tôi đứng bất động.

- Ngủ ngon nhé.

Anh nói khê, gương mặt vẫn điềm nhiên không lúng túng dù vậy lại có chút gì đó dịu dàng. Tuy hơi hồi hộp nhưng tôi vẫn nhìn anh, mỉm cười gật đầu. Khi anh rời đi, tôi đã dõi theo bóng dáng ấy rất lâu, đến khi biến mất vào màn đêm. Đưa tay sờ môi, tôi hạnh phúc nghĩ, kết quả này không tệ chút nào, nhất là đối với cuộc hẹn kỳ cục ngày hôm nay. Lần sau nhất định phải là buổi hẹn hò hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Giám Đốc Mới

Không rõ hôm qua ở nhà đã xảy ra chuyện gì với anh Quốc mà sáng nay vô công ty chị Ân đã “xả” dữ dội, mà người bị “dính đạn” không ai khác, chính là chị Châu. Thực ra nguyên do cũng chỉ vì cách ăn mặc của chị Châu. Bình thường, chị mặc loại vải sơ mi như bao người khác, tự dưng hôm nay lại mặc cái áo vô cùng mỏng, đủ thấy nội y bên trong. Mọi chuyện bắt đầu khi chị Ân vô tình đi ngang qua phòng Kinh doanh và thấy chị Châu đứng nói chuyện với anh Quốc rất vui, cộng thêm kiểu ăn mặc hết chỗ chê đó nữa, thế là chị phóng ngay vào phòng, nói lớn:

- Em nên xem lại cách ăn mặc của mình đi! Đây là công sở chứ không phải nhà nghỉ đâu! Cần phải đứng đắn chứ!

Dĩ nhiên chị Châu cũng nói lại, tuy không phải kiểu phản kháng gay gắt vì dẫu sao chị Ân vẫn là cấp trên nhưng có thể nhận ra thái độ không khoan nhượng:

- Em thấy mình ăn mặc vẫn lịch sự đàng hoàng. Có chỗ nào thiếu đứng đắn đâu ạ? Công sở cũng cần có tính thời trang nữa thưa chị.

- Vậy cách em đứng nói chuyện đầy đưa với anh Quốc thì sao?

- Em và sếp đang nói chuyện công việc, không hề đầy đưa gì cả.

Phòng kinh doanh vì hai người phụ nữ mà ầm ĩ cả lên. Anh Quốc lại phải đứng ở giữa can thiệp, tự dưng uy quyền của một trưởng phòng biến đâu mất. Phải mất vài phút sau, anh mới lấy lại “khí chất”, cất tiếng nhắc nhở chị Châu ngừng việc đôi co với phó phòng Marketing, đồng thời về việc ăn mặc cho phù hợp. Sau đó lại cùng chị Ân đi ra ngoài phòng nói gì đấy với nhau mà bên trong còn nghe loáng thoáng chất giọng tức giận khó chịu của chị. Khi không bị soi mói và bị mắng, chị Châu âm ức trở về bàn làm việc. Gương mặt xinh đẹp trở nên ủ ê, xụ một đồng như đưa đám. Chắc chị nghĩ, nói chuyện với sếp mà cũng chọc trúng “lựu đạn”.

Giờ ăn trưa, vừa đặt khay thức ăn xuống bàn là tôi đã chóng mặt rồi. Anh Kiệt mắc cái chứng gì mà cứ “xà nẹo” quàng tay qua vai Huyền ôm hoài. Chẳng ai trong chúng tôi mở miệng ra báo về mối tình này cả ấy vậy chỉ sau một buổi hon phân nửa nhân viên trong công ty đều biết Huyền và anh Kiệt yêu nhau. Với mấy hành động thái quá từ tên dờ hơi ấy, thì chuyện rõ còn hơn ban ngày.

- Thấy mấy anh chị như vậy hạnh phúc quá. - Thương lên tiếng ngưỡng mộ.

Giờ nhìn lại trong nhóm năm người thì mỗi mình em là lạc loài. Tự dưng tôi thấy có lỗi thế nào ấy, dù mình yêu chẳng sai trái gì. Anh Kiệt không chịu khiêm tốn, trái lại vênh mặt tự hào, đã thế còn ta đây giảng đạo về duyên phận, được mất, không nên khẩn cầu nữa. Huyền bảo anh Kiệt khép mồm lại, rồi nói với Thương:

- Em đừng nghĩ có người yêu là sướng. Giờ chị thấy hối hận rồi nè.

Tức thì anh Kiệt chưng hửng, thế là từ mùi mẫn, cả hai chuyển qua “đấu vô mồm”. Trong lúc đó, tôi chợt thấy Thương ngồi im lặng, vẻ mặt trầm tư như đang nghĩ ngợi. Tường em đề bụng mấy câu nói nhăng nhit của anh Kiệt, tôi liền nói vài lời an ủi. Tự dưng em khẽ lắc đầu, tiếp theo mới bảo rõ:

- Thực ra, em có chuyện này muốn báo mọi người biết nhưng lại sợ đường đột quá. Em đã quyết định sẽ kết hôn với anh Vinh, vào cuối tuần này.

Tôi và Lâm Đạt nhìn nhau kinh ngạc. Còn Huyền với anh Kiệt cũng ngừng tranh cãi, xoay qua hét lên thật to. Chuyện này đúng là quá đột ngột. Cứ ngỡ chỉ mỗi Thương một mình lẻ bóng nào ngờ đã chuẩn bị đến việc kết hôn luôn rồi.

- Cách đây một tuần, em đến thăm anh Vinh, anh ấy ngỏ lời cầu hôn em. Tuy biết là quá nhanh nhưng em đã đồng ý. Chân anh ấy lạnh hẵn rồi, nên cả hai sẽ tranh thủ làm đám cưới cuối tuần này. Em định ngày mốt đưa thiệp mời.

Nghe Thương nói rõ mọi việc, bốn chúng tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Hình như lo lắng chuyện gì nên Huyền hỏi ngay:

- Như vậy có nhanh quá không em? Cả hai còn chưa yêu nhau được bao lâu.

- Đúng đấy, em suy nghĩ kỹ chưa? - Tôi cũng thêm lời.

Nhìn qua chúng tôi một lượt, Thương gật đầu chậm rãi và kiên quyết:

- Em biết hôn nhân không phải chuyện đùa, và cũng đã nghĩ kỹ. Tóm lại em sẽ không thay đổi quyết định, mọi người sẽ chúc mừng em chứ?

Tôi với Huyền vẫn chưa biết đáp lời thế nào thì Lâm Đạt đã lên tiếng:

- Tất nhiên rồi. Cuộc sống của em thì em có quyền lựa chọn. Anh biết em không phải người thích làm bừa, vì vậy sẽ tôn trọng quyết định đó của em.

- Cảm ơn anh. Còn hai chị?

Thú thực, tôi lẫn Huyền đều không muốn như vậy bởi tất cả đều quá vội vã nhưng đây là việc trọng đại của Thương, lý nào hai chúng tôi phản đối, vả lại cũng chẳng có quyền gì để xen vào sự chọn lựa của em. Không thể không chúc phúc, nên cả hai chỉ còn biết cười, nói chúc mừng thôi. Cuối cùng là anh Kiệt, đột nhiên ngồi yên bất động, mặt cứ ngầy dãn ra. Tôi đoán hẳn anh quá sốc, hết chuyện tôi với Lâm Đạt, bây giờ lại đến lượt Thương sắp lấy chồng, thế là sốc toàn tập.

Rồi căn tin, nhân lúc mọi người không để ý, tôi kéo Thương ra một góc nói chuyện riêng. Dĩ nhiên là về việc em dễ dàng chấp nhận lấy anh Vinh trong khi cả hai chưa có một mối quan hệ công khai và lâu dài trước đó.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại quyết định nhanh chóng đến thế?

Nhìn tôi khoảng vài giây, mí mắt Thương chùng xuống, nhịp thở trầm hẳn:

- Em... không thể tiếp tục sống trong ngôi nhà đó nữa.

- Nhà? Ý em là gia đình em?

- Vâng. Em chịu đựng hết nỗi rồi. Xa lánh, thờ ơ em vẫn chấp nhận được nhưng trách mắng, không ngừng sỉ vả em thì... Hai tháng qua, em sống với những cảm xúc tồi tệ. Thậm chí khi em ngã xe vào tối hôm đó, họ cũng chẳng ngó ngang hay quan tâm, kể cả bố.

Thương không khóc nhưng rõ ràng giọng lại nghèn nghẹn. Có lẽ đứng trước tôi, em thoải mái bộc bạch tuy nhiên vẫn cố giữ cho bản thân mạnh mẽ, không phải bật ra những xúc cảm đau đớn. Tôi phát hiện thái độ quá gấp gáp từ mình đã khiến em phải đối diện với cảm xúc tồi tệ đang cố giấu kín.

- Xin lỗi vì chị chẳng biết cái gì cả...

Giọng tôi thấp đến nỗi ngôn từ chỉ là luồng khí, ngược lại giọng Thương rành rọt:

- Không sao đâu chị. Em sẽ rời khỏi nhà, nếu đó là điều mà mọi người muốn. Có thể anh Vinh không hoàn toàn là tốt nhất nhưng ít ra, anh ấy thực sự quan tâm yêu thương em. Đúng là hiện tại em không yêu anh ấy nhưng theo thời gian em tin rồi mình cũng sẽ toàn tâm toàn ý nghĩ về anh ấy.

Không thể nói gì hơn, tôi mỉm cười, ôm lấy em và mong mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Khi giờ làm việc buổi chiều bắt đầu, anh Quốc đi vào, thông báo một chuyện:

- Một lát khoảng 3 giờ, tất cả các phòng ban sẽ được nghỉ để cùng tham gia bữa tiệc chia tay giám đốc. Tôi biết chuyện này đối với mọi người khá bất ngờ nhưng giám đốc Chinh sẽ được điều đi và giám đốc mới sẽ về công ty.

Anh vừa dứt lời là lập tức, mọi người trong phòng bắt đầu bàn tán khe khẽ. Trông gương mặt ai cũng đều hết sức bất ngờ. Riêng tôi chỉ thờ dài thật khẽ bởi đã biết trước việc này. Không ngờ tổng công ty lại điều anh Chinh đi nhanh chóng đến vậy, tôi có cảm giác vị giám đốc mới muốn được nhanh nhanh đến Minh An. Chẳng rõ vị giám đốc trẻ này là người thế nào. Chẳng hiểu sao lòng tôi xuất hiện một nỗi bất an kỳ lạ không lý giải được.

Đúng như đã nói, chưa đến 3 giờ là mấy chục nhân viên ngừng công việc, nhanh nhanh rời khỏi phòng, cùng với những phòng ban khác, tất cả tập trung ở phòng họp. Đến nơi thì tôi đã thấy các trưởng, phó phòng và anh Chinh. Mọi người ngồi vào ghế, chờ đợi một bữa tiệc chia tay long trọng.

Trong lúc chờ, tôi quan sát biểu hiện trên mặt các trưởng, phó phòng. Người buồn, người trầm tư, người bình thản, người thờ ơ, đủ hết những biểu cảm. Lúc trước tôi từng nghe anh Chinh bảo, có vài trưởng phòng không thích anh, nay anh đi rồi chắc hẳn một số người sẽ thấy thoải mái hơn. Tôi nhận ra mình bắt đầu có những suy nghĩ không hay. Nhắm mắt lắt mắt, tôi bắt bản thân tập trung vào thứ khác.

Khi tất cả đã tập trung đầy đủ và ổn định chỗ ngồi, anh Chinh bước lên bục, nói vài lời qua micro. Anh làm giám đốc ở Minh An chỉ mới hai năm, cũng gặp nhiều khó khăn trở ngại nhưng cuối cùng đều vượt qua. Anh cảm ơn những trưởng, phó phòng đã giúp mình trong công việc, đồng thời cảm ơn tất cả nhân viên đã nỗ lực làm việc, đưa công ty ngày một phát triển. Khi anh kết thúc, tràng vỗ tay thật lớn vang lên. Sau đó thì anh bước xuống, lần lượt bắt tay từng người. Trước cảnh đó, tôi hơi xúc động, một giám đốc thân thiện hòa nhã như vậy... Bữa tiệc chia tay anh Chinh diễn ra khá lâu, trong bầu không khí ồn ào nhưng cũng thật buồn.

***

Một tháng nay, trong công ty phát động phong trào Nhân viên gương mẫu. Tất cả nhân viên ở các phòng ban sẽ thi đua làm việc với nhau để nhận danh hiệu này. Chẳng những được bằng khen mà còn có tiền thưởng vì thế ai cũng háo hức, không chỉ riêng gì phòng Kinh doanh. Nhân viên gương mẫu sẽ có hai đề mục, nam và nữ riêng. Thành tích điểm tùy thuộc vào trưởng phòng, thấy ai năng nổ, làm nhiều, đạt kết quả tốt thì sẽ chọn nhân viên ấy.

Phòng Kinh doanh của tôi có ba ứng cử viên nữ sáng giá nhất: chị Châu, chị Hoài và chị Lý. Cả ba xông xáo, nhiệt tình hưởng ứng ngay từ lúc phong trào mới bắt đầu. Tôi cũng cố gắng nhưng chẳng trông mong gì nhiều, tập trung làm việc thật tốt chứ không chỉ vì giải thưởng. Và lại người ta nói, không mong nhiều thì không thất vọng nhiều. Tôi chẳng đại gì leo cao để bị té đau. Về phía nam thì ứng viên triển vọng là anh Lưu, anh Trung và Lâm Đạt. Anh nói với tôi, tham gia phong trào của công ty cũng tốt, có cạnh tranh mới tiến bộ. Vốn, anh cũng là người cầu tiến nên tôi chẳng mấy ngạc nhiên về chuyện đó.

Chỉ còn ba ngày nữa là kết thúc phong trào. Hiện tại ai nấy đều sốt sắng, làm hồi làm hả, cốt ghi điểm trong mắt anh Quốc. Ngoài Lâm Đạt ra thì tôi thấy năm người kia rất ư là hăng hái, kiểu như xông xáo quá mức. Trông cảnh họ chạy tới chạy lui, tôi phát mệt. Quan sát thì tôi thấy chị Châu không chỉ lo về phần công việc mà còn biết lấy lòng sếp bằng những cách khéo léo như pha trà, thay mực, mua viết, xếp giấy, lau bàn làm việc thậm chí có khi là massage đầu cho anh thư giãn. Đó là cách làm cao tay của người đẹp. Chưa kể chị ấy vốn rất được anh Quốc yêu mến nên tôi nghĩ, có lẽ chị ấy sẽ được chọn làm nhân viên gương mẫu. Hiên nhiên, hành động lấy lòng trắng trợn kia khiến chị Lý với chị Hoài vô cùng bức bối. Không riêng chị Châu, anh Lưu và anh Trung cũng tranh nhau lấy lòng sếp...

Chị Hoài đưa cho tôi mấy hóa đơn thanh toán trong tuần. Trước khi rời đi, tự nhiên chị cúi mặt sát xuống, hỏi nhỏ với tôi về vài vấn đề rắc rối trong việc xử lý hồ sơ. Nghe xong, tôi nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời:

- Theo em thì nên dùng cách như thế này... thế này... Vậy là ổn.

- Ừ nhì, vậy mà chị nghĩ không ra. Cảm ơn em nhiều nhé.

Vốn dĩ chuyện này rất bình thường, cho đến buổi chiều trước khi tan sở, tôi thấy chị Hoài mang hồ sơ đến trình anh Quốc xem. Nửa tiếng sau, giọng anh cất lên khá lớn, nhưng không phải trách mắng mà là khen ngợi:

- Chị Hoài giỏi thật! Hồ sơ này sửa lại khá rắc rối, vậy mà chỉ trong một ngày chị đã sửa xong hết, đã thế còn chính xác và hợp lý nữa. Khả năng xử lý công việc rất đáng khen ngợi.

Dường như chị làm rất tốt nên về mặt anh đầy hài lòng. Chẳng những vậy, anh còn đưa hồ sơ cho những nhân viên còn lại xem, bảo phải học hỏi chị Hoài. Thương xem xong thì đưa qua chỗ tôi. Mau chóng cầm lên, tôi đọc sơ qua thì phát hiện đây là hồ sơ mà buổi sáng chị Hoài vừa hỏi mình xong và cách giải quyết của chị ấy giống hệt những gì tôi nói. Đúng là tôi đã giúp chị ấy xử lý vấn đề phát sinh trong đây. Cùng lúc, tôi nghe chị Hoài bảo với về tự hào lắm:

- Sếp quá khen, em phải thức suốt đêm mới nghĩ ra cách làm này.

Giờ thì tôi đã hiểu ra rồi, chị ấy sử dụng cách làm mà tôi nghĩ ra để ghi điểm trước mặt sếp, còn tự nhận là mình “thức suốt đêm” mới tìm ra. Khi ấy đáng lý tôi nên nói gì đó nhưng lại thôi vì nghĩ, chuyện này cũng chẳng có gì để làm to lên cả. Dẫu sao cũng không ai làm chứng tôi chính là người đề ra cách xử lý tốt đó. Đây vốn dĩ vẫn là chuyện thường ở chốn công sở. Trao bảng hồ sơ cho anh Lưu bên cạnh, tôi tiếp tục làm việc, dù lòng hơi buồn nhưng không để tâm lâu.

***

Việc anh Chinh bị tổng công ty điều đi và sắp có giám đốc mới về điều hành Minh An đã trở thành đề tài bàn tán của các nhân viên. Thật ra trước đó, mọi người cũng đã nghe phong phanh chuyện này rồi nhưng vẫn chưa chắc chắn, cuối cùng thì chuyện đổi dời đến nhanh hơn dự đoán. Hết bàn về anh Chinh, tất cả lại tò mò về giám đốc mới vì lại nghe đồn, người ấy còn khá trẻ. Trong giờ làm việc còn đỡ, cứ hể nghỉ giải lao hoặc đến giờ ăn trưa thì đề tài bàn tán đó cứ kéo dài. Tôi những tưởng phải vài ngày nữa thì nhân vật chính kia mới xuất hiện, nào ngờ vào buổi chiều hôm nay, mọi người trong công ty đã được thấy mặt anh ta.

Khi đó cũng tầm 3 giờ, ai nấy đang làm việc thì thư ký Lệ vào phòng báo với anh Quốc, yêu cầu các nhân viên ngừng làm, tập trung ở phòng họp để chào đón giám đốc mới. Tuy ngày mai mới nhậm chức chính thức nhưng chiều nay anh ta muốn gặp các trưởng, phó phòng cùng mấy trăm nhân viên của Minh An.

Đáng ra tôi sẽ cùng mọi người đến phòng họp, thế nhưng đúng lúc chuông điện thoại reo và tôi liền bắt máy. Là một khách hàng vừa mua sản phẩm, và gọi điện để hỏi vài thứ. Thế là không còn cách nào khác tôi đành nói anh Quốc mình sẽ đến trễ một chút. Anh gật đầu, dặn phải nhanh lên.

Đang vừa trả lời điện thoại vừa tìm kiếm tài liệu về sản phẩm cho khách hàng thì tôi nghe cửa mở, quay qua thì thấy Lâm Đạt. Nói với khách hàng đợi mình một lúc rồi tôi liền hỏi anh vào đây làm gì. Anh bảo chờ lâu quá không thấy tôi nên mới quay về phòng xem tôi có cần giúp không.

- Em đang tìm tài liệu về sản phẩm này, nhưng đề đâu thì quên bém.

- Bên anh có lưu một bản, để anh lấy cho em

Đến bên bàn tìm kiếm xong, anh nhanh chóng đưa tôi bản tài liệu đó. Tiếp, tôi nói chuyện với khách hàng thêm 15 phút nữa thì mới cúp máy. Sau đó hai chúng tôi chạy vội đến phòng họp, mong là giám đốc mới vẫn chưa đến, nếu không thì...

Vì quá gấp gáp mà tôi và cả Lâm Đạt đều vội vàng đẩy cửa vào, trong khi đáng ra phải làm thật khẽ khàng thôi. Cũng chính vì thế mà hậu quả là, đồng loạt mấy trăm người có mặt ở phòng họp đều lập tức hướng mắt về phía cả hai. Đứng ngây ra vài giây, tôi nhắm mắt cắn môi rên thảm, chết thật rồi.

Về như trời không thương tình thì phải, tôi đoán là giám đốc mới đã vào, chẳng những vậy buổi ra mắt đã diễn ra. Tôi thấy ở trên bục có những trưởng, phó phòng cùng một chàng trai mang dáng vẻ sang trọng uy quyền đứng xoay lưng, đoán hẳn là giám đốc mới. Xui quá đi! Tôi liền đưa mắt qua Lâm Đạt, tuy không lúng túng hay bối rối nhưng vẫn nhận ra có chút khó xử trên mặt anh.

Cùng lúc, anh Quốc từ trên bục nhanh chóng bước đến chỗ chúng tôi, trách:

- Cả hai làm gì mà bây giờ mới đến? Vào trễ thế này, có mặt mặt không chứ!

Anh không cần nói, chúng tôi cũng biết mà, nhưng đâu phải chúng tôi muốn đi trễ. Không biết phải làm sao, tôi đành cúi đầu, liên tục nói:

- Em xin lỗi, vì khách hàng gọi nên em không thể bỏ đi được.

- Thực sự chúng em không cố ý đến muộn như vậy.

Bên cạnh, Lâm Đạt cũng cúi đầu xin lỗi. Tôi chẳng nghe anh Quốc nói gì, sự im lặng vừa ngọt ngào vừa đáng sợ. Xung quanh, vài âm thanh xì xầm vang khe khẽ, càng khiến tôi thêm khó xử hơn. Vẫn còn cúi đầu và cắn môi vì không biết diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào thì đột nhiên có tiếng bước chân từ xa đi lại, rất nhanh một chất giọng cất lên khiến tim tôi tự dưng đập thình thịch:

- Được rồi trưởng phòng Quốc, họ đến muộn cũng vì công việc thôi.

Tôi đoán đó là giám đốc mới. Tuy nhiên giọng nói của người này khiến tôi cảm giác quen quen, chẳng những vậy một nỗi bất an khó tả đang dần xuất hiện. Tại sao như thế? Lý do gì tôi lại mang cảm xúc kỳ quặc này đối với một người mà mình chẳng quen biết. Chậm rãi, tôi ngược lên nhìn. Hoàn toàn bất động, đôi mắt đứng yên trống rỗng, cùng lúc mọi thứ xung quanh biến mất ngay tức khắc, tôi nhận ra số phận thật biết trên người khi lần thứ hai để mình thấy lại gương mặt của ba năm trước. Đinh Huy. Lẽ nào anh ta chính là giám đốc mới của Minh An?

Nở nụ cười, Đinh Huy nhích thêm vài bước, tiếp theo là đứng trước mặt tôi và Lâm Đạt. Lúc này tôi nghĩ, có lẽ Lâm Đạt cũng mang biểu cảm giống mình, ngạc nhiên lẫn bất ngờ. Anh nhận ra sự trùng hợp ngẫu nhiên, và thứ gọi là “duyên” của cả ba người. Đinh Huy không nói gì, vẫn nhìn chúng tôi với ánh mắt của ba ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thấu Hiểu

Đúng là chuyện đổi chẳng ai đoán được, lúc trước chỉ là một nhân viên Marketing bình thường ấy vậy sau ba năm, Đinh Huy bỗng chốc trở thành giám

đốc mới của Minh An, và còn là con rể của phó tổng Việt Á. Giống như một bước lên mây. Điều đó tôi không bận tâm, chỉ là bản thân không hiểu tại sao cuộc đời lại dễ dàng gặp lại anh ta. Tôi đã muốn trốn cái quá khứ đáng buồn ấy, thế mà bây giờ ông trời lại bắt tôi nhìn vào nó lần nữa. Có những thứ rất kinh khủng khi phải đối diện. Cứ thử tưởng tượng kẻ từng chà đạp mình mà giờ mình buộc phải thấy mặt kẻ đó mỗi ngày thì còn gì tệ hơn. Không phải sợ, chỉ là cảm giác căm ghét. Mang bên mình sự ghét bỏ ai đó, tôi hiểu bản thân sẽ chẳng thể yên bình được.

- Em đang nghĩ về cuộc gặp mặt khi nãy sao?

Tiếng Lâm Đạt vang lên qua từng bước chân khi chúng tôi bước xuống những bậc thang. Sực tỉnh nhưng không giật mình, tôi đáp chảnh né tránh:

- Em hơi bất ngờ về địa vị ngày hôm nay của Đình Huy.

- Ừm, anh cũng vậy. Đình Huy kết hôn với con gái của phó tổng, đó là điều kiện thuận lợi để người đó đạt được danh vọng ngày hôm nay.

Nghe anh nhắc đến việc kết hôn của Đình Huy, tôi mới chợt nghĩ, chẳng phải ba năm trước, anh ta và Huỳnh Trân đã quyết định quay lại với nhau ư? Hay là sau đó họ chia tay? Dù sao đi nữa, kết cục sau cùng của họ như thế nào, giờ đã không còn là điều quan trọng với tôi. Nhưng tôi phải công nhận Đình Huy thật may mắn khi kết hôn cùng con gái gia đình quyền thế, đây là bản đạp vững chắc để tiến thân.

Tôi và Lâm Đạt bước ra ngoài công ty, khi sắp đến bãi đỗ xe thì dừng lại. Vì hôm nay anh có việc nên chúng tôi không cùng về như mọi khi. Anh nắm tay tôi, dẫn dò đi về cẩn thận. Cười gật đầu, tôi bảo anh tôi phải gọi điện cho mình.

- Chiều mai tan việc, bọn mình đi chơi nhé.

- Ok luôn, hôm trước bị Cà Rốt phá đám, em mong chờ buổi hẹn khác đây.

- Xem ra em rất thích đi chơi với anh.

- Vậy anh có vui khi em thích đi chơi với chàng trai khác không?

Câu cắt cớ của tôi quá hay khiến Lâm Đạt chẳng biết trả lời thế nào, chỉ phì cười. Vỗ nhẹ trán tôi, anh bảo tôi cái gì cũng “trả treo” được. Sờ trán, tôi chu môi. Đang cười vui về thì bất chợt, đôi mắt tôi vô tình nhìn vào cửa công ty. Đằng sau tấm cửa kính phản chiếu ánh nắng tắt dần của buổi chiều, là bóng dáng Đình Huy đứng yên đồng thời hướng cái nhìn về phía chúng tôi. Không vui, không buồn, một gương mặt tĩnh lặng như thể bận tâm suy nghĩ điều gì đó. Con người lại di chuyển, anh tiếp tục dời mắt xuống bàn tay tôi đang khẽ khàng luồn vào tay Lâm Đạt. Cái nhìn này thoáng qua thật nhanh rồi Đình Huy mau chóng biến mất sau cửa kính để lại chỗ trống của một cái quay lưng hờ hững. Tôi im lặng, sau đó cùng Lâm Đạt cất bước, và tôi cảm giác rằng đôi mắt lạnh thính kia vẫn dõi theo mình, từ nơi nào đó.

***

Ông bà ta có câu thành ngữ rất hay, *Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng*, cũng như tôi muốn yên mà trời chẳng thương. Sáng nay Lâm Đạt phải gấp khách hàng nên đi làm sớm, còn tôi vì không đi cùng anh nên mới trễ giờ. Vừa xuống xe buýt, tôi chạy vù vào công ty. Hối hả bước vào trong, tình cờ tôi thấy cửa thang máy sắp đóng nên phóng như bay đến, đồng thời bấm nút để giữ cửa. Còn chưa kịp thở phào về sự may mắn này thì tôi liền bất động khi người đang đứng trong thang máy là Đình Huy. Đứng là trời xui khiến mà. Đứng yên một lúc, tôi đảo mắt bởi không biết nên làm gì nữa. Ngay cả hành động cúi chào cơ bản mà tôi cũng quên mất. Thấy tôi cứ đứng ngây ra, Đình Huy cất tiếng:

- Nếu em không nhanh lên thì sẽ muộn giờ đó.

Tự nhủ, công việc vẫn là quan trọng nên tôi đành dẹp sự khó xử sang một bên mà bước vào thang máy. Cánh cửa từ từ đóng lại, khiến tôi có cảm giác mình đang đi vào địa ngục. Phải nói là tình huống hiện tại chẳng mấy dễ chịu vì trùng hợp thế nào mà chỉ có hai chúng tôi. Giả sử tôi không đi trễ, hoặc có thư ký Lệ ở bên cạnh Đình Huy thì hẳn sẽ tốt hơn rất nhiều. Trong không gian kín, lại chỉ có hai người, dù muốn tránh cũng tránh không được.

- Ba năm qua, em vẫn khỏe chứ?

Tôi đã bảo mà, thế nào cũng xảy ra chuyện. Với vai trò là nhân viên, tôi nghĩ sẽ rất tệ nếu mình không trả lời giám đốc. Hít thở sâu, tôi trả lời tự nhiên:

- Cảm ơn giám đốc quan tâm, em sống rất khỏe.

Buồn cười, tại sao anh ta có thể hỏi tôi một câu thân thiết như thế. Nghe chẳng khác nào là hai người bạn thân lâu năm gặp lại.

- Hẳn em còn rất giận anh?

Anh ta hỏi câu này như thể đang chọc tức tôi vậy. Điều hiển nhiên đó có cần phải hỏi? Rốt cuộc thì anh ta nghĩ cái gì trong đầu? Giọng có chút hời hợt, tôi đáp:

- Người ta chỉ giận khi đó là người mà mình quan tâm thôi, thưa giám đốc.

Không rõ, Đình Huy có hiểu hàm ý trong lời tôi nói? Tuy nhiên anh ta im lặng khá lâu, chắc ít nhiều đã dễ dàng đoán ra điều tôi muốn gửi gắm. Tôi mong anh ta đừng hỏi gì nữa, nếu tôi tiếp tục dùng thái độ thờ ơ thế này thì e không ổn. Chưa kể bây giờ, chỉ việc nghe chất giọng đó cất lên thôi là tôi cũng khó chịu lắm rồi.

- Em và Lâm Đạt... đang yêu nhau sao?

Tôi ngạc nhiên trước sự dai dẳng của Đinh Huy, và giờ anh ta chuyển qua tìm hiểu về mối quan hệ giữa chúng tôi. Nhanh chóng nhìn số tầng nhảy chậm, tôi thấy sắp lên đến tầng năm liền tự nhủ, chỉ cần trả lời xong câu này là mình được giải thoát. Nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắp mở, tôi trả lời rành rọt:

- Với những gì đã thấy ngày hôm qua, em nghĩ giám đốc đã có câu trả lời.

Đúng lúc cửa thang máy mở, tôi cúi chào Đinh Huy rồi bước nhanh ra ngoài. Thề, từ giờ về sau, tôi tuyệt đối không vào công ty đúng giờ này.

Cuối cùng thì ngày công bố kết quả Nhân viên gương mẫu cũng đến và ai nấy đều ngạc nhiên về kết quả được đưa ra. Giải của nam nhân viên thuộc về Lâm Đạt. Tất nhiên điều này chẳng ai ngạc nhiên hay phản đối gì cả, năng lực của anh đã chứng minh rất rõ. Điều khiến tất cả bất ngờ chính là giải của nữ nhân viên lần này thuộc về hai người: chị Châu và chị Hoài. Đây quả nhiên là trường hợp hiếm gặp từ trước đến nay. Nam thì ủng hộ nhiệt liệt, còn nữ có người đồng thuận, nhưng cũng có người không thích. Họ bảo cả hai đều không xứng đáng với danh hiệu “gương mẫu”, bởi một người chỉ biết nịnh nọt lấy lòng sếp, một kẻ thì chỉ do may mắn chứ chẳng có thực lực gì và còn nói chị Lý thích hơn.

Mặt người ngoài cuộc không ngừng bắt bình, chị Lý chỉ cười cười, xua tay:

- Mình cứ cố gắng hết sức thôi, kết quả thế nào là người ta quyết định.

Tôi thấy lời chị rất chí lý. Những kết quả mà lấy từ sự đánh giá của người khác, cái đó mình không quản được hay bắt nó phải theo ý mình. Đây là chốn công sở, mọi chuyện đều có thể xảy ra, không hẳn lúc nào cũng toàn điều tốt đẹp, công bằng, người có thực lực chưa hẳn được nhận kết quả xứng đáng.

Ở môi trường mang tính cạnh tranh không ít này, người nào khôn khéo sẽ dễ tiến thân. Như biết nịnh sếp bằng lời lẽ hoặc bằng hành động, biết xông xáo nằng nể nhờ người này nhờ người kia hậu thuẫn, đôi khi còn là lấy công sức của kẻ khác để mang vinh quang về cho mình, thậm chí giẫm đạp người khác để đi lên. Với vị trí một nhân viên kinh doanh, dĩ nhiên phải nhiệt tình năng động nhưng tôi muốn đi lên bằng chính khả năng của mình, tuy có thể bước đường thẳng tiến hơi chậm nhưng như thế vẫn tốt hơn. Vì tôi nghĩ, ngoài nỗ lực ra, những cách còn lại đều không mang đến kết quả lâu dài.

Công sở cũng là chiến trường.

Chiều tan việc, đúng như dự định, tôi và Lâm Đạt có buổi hẹn hò. Lần trước đi chơi không thành nên lần này tôi quyết tâm lắm, nhất định biến nó thành một cuộc hẹn đáng hoàng. Tuy nhiên chúng tôi không ngờ rằng, buổi chiều này đã xuất hiện những chuyện dở khóc dở cười. Đầu tiên cả hai sẽ đi ăn. Nói gì thì nói, bụng đói mà có muốn lãng mạn cũng chẳng được. Sau khi bàn bạc xong, tôi cùng anh vào tiệm ăn gần công ty. Em phục vụ hỏi chúng tôi ăn gì, tức thì tôi và anh cùng nói:

- Bún mắm.

- Bún Bò Huế.

Tất nhiên, hai người đi cùng nhau không ai bắt phải ăn giống nhau, chỉ là cả hai nói cùng lúc hai món như thế tự dung thấy buồn cười. Đáng ra nên từ từ mới phải. Ghi xong, em phục vụ hỏi chúng tôi có ăn cay không. Tôi và anh lại cùng nói:

- Có.

- Không.

Tôi nhìn qua Lâm Đạt, anh cũng vậy. Tếu lăm ở chỗ, câu trả lời của chúng tôi cứ khác nhau. Thêm lần thứ ba khi em phục vụ hỏi uống nước gì, cả hai đồng thanh:

- Côca.

- Pepsi.

Em phục vụ bùm miệng cười cười. Hài thật, hai người cùng nói tên hai hãng nước ngọt đang cạnh tranh nhau. Chuyện đùa gì vậy trời? Cũng may làm phục vụ không hỏi thêm gì nữa. Lúc em ấy quay đi, tôi nhìn anh, bảo:

- Em và anh khác nhau vài thứ nhỉ, ban nãy cứ như tấu hài.

Đối diện, anh nhún vai thản nhiên, chẳng mấy bận tâm về chuyện này. Tôi cũng không để ý nhiều lắm gì. Không lâu sau đó, thức ăn được đem lên, chúng tôi bắt đầu dùng bữa chiều trong vui vẻ. Tôi đâu biết, đây chỉ mới là màn mở màn.

Rời tiệm ăn, cả hai cùng đến rạp chiếu phim. Như đã nói lần trước, tôi thích thể loại hành động hài hước nên muốn xem bộ “Những anh chàng hoang dã miền viễn Tây”. Vì thích thể loại trinh thám kinh dị vì vậy Lâm Đạt chọn bộ “Ngôi nhà bí ẩn phía Đông”. Giờ thì vui rồi, hai người hai gu xem phim khác nhau hoàn toàn, đã vậy trùng hợp thế nào, tôi ở “tây”, anh ở “đông”.

- Em ghét kinh dị lắm, tuyệt đối không xem phim của anh đâu.

- Anh lại không thích những bộ phim chỉ gây cười thôi.

Tôi với Lâm Đạt ngán ngẩm. Với tình hình này thì xem ra hai người không thể xem chung bộ phim. Đắn đo một hồi, anh bảo cả hai chia nhau, người nào thích xem phim gì thì xem. Tôi thấy thế cũng được nên gật đầu. Sau đó chúng tôi mua vé rồi lần lượt đi vào hai phòng phim khác nhau. Khi ấy tôi thấy vẫn bình thường thế nhưng lúc ngồi một mình xem phim thì tôi nhận ra chuyện này chẳng ổn chút nào. Hẹn hò, chủ yếu là để hai người được ở bên nhau nhiều hơn, nói chuyện chia sẻ nhiều hơn, chứ đâu phải mỗi người cứ theo sở thích riêng của mình, nếu vậy thì đi một mình có phải khỏe hơn không.

Bất giác, tôi nhận ra bản thân ngó ngán quá đi. Giờ một mình ngồi trong phòng chiếu, tôi thấy buồn và cô đơn sao ấy. Mặc dù phim rất hài hước, ai nấy đều cười sặc sụa vậy tôi vẫn chẳng vui nổi. Đưa mắt nhìn hai bên, thấy mấy cặp tình nhân ngồi cạnh nhau vừa xem vừa ăn bỏng ngô, tôi ganh tị quá đi mất. Chẳng rõ Lâm Đạt có suy nghĩ giống tôi không. Ngã người ra phía sau, tôi chán nản hướng mắt lên màn hình rộng, thấy phim nhạt như nước ốc. Lần đầu tiên, hai tiếng xem phim đối với tôi lại buồn tẻ và dài đến vậy.

Hết phim, tôi đi nhanh ra ngoài, cùng lúc thấy Lâm Đạt đứng chờ ở quầy bán vé. Mau chóng bước lại gần, tôi hỏi anh xem phim thế nào. Về như không hiểu ý tôi nên anh bảo cũng hay. Tiếp, anh hỏi ngược lại tôi và chẳng biết nói gì hơn, tôi trả lời tương tự. Lúc cả hai rời rạp chiếu phim, tôi định nói cho anh nghe về tâm trạng của mình khi đang xem phim, nhưng trông anh vẫn điềm nhiên vì vậy những lời sắp phát ra lại trở nên khó khăn. Có lẽ anh không bận tâm về chuyện này.

Lâm Đạt đề nghị vào công viên cùng đi dạo và nói chuyện. Vừa đi ngang qua xe bắp là tôi đã nghe mùi bắp nướng với mỡ hành bốc lên thơm phức. Tôi nói với anh mình muốn ăn bắp. Mau chóng, cả hai đi đến chỗ xe bắp. Bà cụ có nụ cười hiền lành hỏi chúng tôi ăn bắp nướng hay bắp luộc. Lần thứ ba, tôi và anh cùng đáp:

- Dạ, bắp nướng ạ.

- Bà lấy cho cháu bắp luộc.

Bà cụ nhìn nhìn, sau đó nhanh nhẹn lấy một “nướng”, một “luộc” đưa chúng tôi. Đón lấy, tôi đảo mắt và tay cầm trái bắp nướng đưa lên miệng ăn, lòng thấy vụ này không ổn tí nào. Tại sao chúng tôi luôn đưa ra những lựa chọn khác nhau? Trong khi tôi không ngừng nghĩ về vấn đề đó thì Lâm Đạt vẫn tiếp tục bình thường. Đưa mắt nhìn màn đêm đang dần buông, tôi thấy tâm trạng mình nặng nề hẳn.

Đi hết một vòng công viên, tôi và Lâm Đạt ngồi xuống băng ghế đá gần bờ hồ nghỉ chân. Khi này vừa đi, chúng tôi nói khá nhiều chuyện, tự dưng bây giờ lại im lặng. Chẳng biết anh nghĩ gì, riêng tôi vẫn cứ nhớ về những chuyện ban nãy. Mặt hồ tĩnh lặng dưới trời đêm, mang theo cơn gió nhẹ mát rượi, thổi vào lòng tôi làm tan đi ưu phiền. Bên tai tôi không nghe tiếng gió nữa, thay vào đấy là tiếng của anh:

- Lúc xem phim, bất giác anh nghĩ nếu có em ngồi bên cạnh thì sẽ vui hơn nhiều. Việc cả hai tách nhau ra như vậy, đúng là không tốt chút nào.

Vô cùng ngạc nhiên, tôi xoay qua và hướng ứng thật nhanh chóng:

- Em cũng thấy vậy. Hóa ra anh cũng có suy nghĩ thế à?

- Ừm, ban nãy trông vẻ mặt em không có biểu hiện gì nên anh không nói.

- Em cũng thấy anh bình thường, vì vậy mà đã im lặng.

Anh nhìn tôi vài giây, sau đó liền cười nhẹ và tôi cũng thế. Vậy là chúng tôi đều có cùng tâm trạng, nhưng vì ngại nên không nói ra. Tự dưng tôi mắc cười ghê, lo lắng toàn chuyện không đâu, nếu chịu nói ra sớm thì có phải đỡ phiền không.

- Lần sau hai ta sẽ chọn bộ phim nào mà có thể cùng xem chung, nhé.

- Ừm, nhưng em muốn cả hai cùng trải nghiệm sở thích của nhau nữa. Em sẽ thử xem trình thám kinh dị còn anh thì ngược lại.

Gật đầu đồng ý, Lâm Đạt liền lấy trái bắp nướng đang ăn dở trong tay tôi, cắn một miếng. Tiếp theo, anh đưa trái bắp luộc trên tay mình, cho tôi. Sau đó tôi nhận ra, bắp luộc cũng không tệ. Sung sướng tựa vào vai anh, tôi phát hiện buổi hẹn này không tệ. Tuy nó hơi kỳ quặc nhưng lại vô cùng thú vị vì cả hai lại có thêm trải nghiệm mới. San sẻ sở thích cùng nhau cũng là một cách để yêu thương nhau hơn.

***

Hôm sau là chủ nhật, ngày diễn ra lễ cưới của Thương và anh Vinh. Tôi thấy thời gian trôi qua nhanh hơn mình tưởng, và buổi lễ kết hôn này cũng thật là nhanh chóng. Lễ cưới tổ chức vào buổi trưa, hầu như mọi người trong công ty đều đến dự. Phân nửa cánh mày râu ở Minh An đều si mê Thương, thế nên họ khá sững sốt khi nhận được thiệp mời cách đây hai ngày. Em thông báo quá nhanh, mà cưới cũng quá nhanh, khiến các anh ngán ngạo tiếc hùi hụi, thậm chí có anh còn khóc âm ỉ. Mấy chị đồng nghiệp bảo Thương lấy được anh Vinh thì sướng, đẹp trai, nhà khá giả, lại vô cùng yêu thương chiều chuộng em, vậy là thành bà hoàng rồi.

Vì Thương từng dự đám cưới của mình nên chị Hương cùng anh Đăng cũng đến chúc mừng, còn có chị Mỹ và anh Chinh. Ai cũng khen em ấy mặc váy cưới xinh tuyệt vời. Anh Kiệt lại tào lao, chen vô nói mấy câu hài hước tẻ. Nhưng cũng nhờ vậy mà không khí thật vui. Thình thoảng tôi nhìn qua Thương, thấy em cười rất tươi, như thể đang hạnh phúc nhất trên đời. Lòng tôi yên tâm hẳn.

Đứng bên cạnh Thương, anh Vinh ra dáng là chú rể bánh bao, không ngừng nhìn cô dâu với ánh mắt trìu mến. Hơn hai năm miệt mài theo đuổi, cuối cùng anh cũng chinh phục được cô gái trong lòng mình. Hẳn, lễ cưới này là kết quả xứng đáng nhất. Tôi thực sự mong, anh sẽ mãi mãi che chở Thương, cô gái không có được mái ấm gia đình hoàn hảo suốt hai mươi lăm năm qua.

Tôi có gặp gia đình Thương. Tuy họ luôn mỉm cười nhưng nhìn kỹ sẽ dễ dàng nhận ra sự hời hợt, lãnh đạm trong mắt. Họ buộc phải đứng ở đây, buộc giả vờ vui trong ngày cưới của Thương. Thiết nghĩ, biết đâu trong lòng họ vô cùng thoải mái khi nghĩ từ giờ, đứa con không mong đợi ấy sẽ biến mất khỏi nhà, sẽ trả lại một gia đình hoàn hảo cho họ. Nếu đúng là vậy thì cay đắng làm sao.

Lúc MC giới thiệu gia quyến hai bên thì chợt nhiên bố của Thương ôm chầm lấy em, nói những câu chúc phúc đầy nghẹn ngào. Ai nấy đều xúc động trước những giọt nước mắt của người bố dành cho con gái. Vòng tay siết chặt là thế, nhưng vài phút sau lại buông ra thật hững hờ, ông lau nước mắt, mặt lại điềm nhiên. Ngay cả ngày cưới của con, mà ông cũng không thể toàn tâm chúc phúc. Và cũng vào lúc đó, tôi bất gặp ánh mắt Thương nhìn ông, một nỗi buồn vô hạn ám ảnh người khác.

Bạn đang đọc truyện *Gái Xấu Công Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.